16
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2005
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος

της σύνταξης...

Πέρα από τα σύνορα

Φτάσαμε αισίως στο καλοκαιρινό τεύχος της "Β", με σημαντική καθυστέρηση, που οφείλεται αφενός σε τεχνικά προβλήματα, αφετέρου στον καταιγισμό των γεγονότων, που διαδέχονται το ένα το άλλο με ρυθμό βομβαρδισμού.

Απ' την Πρωτομαγιά μέχρι τώρα, το μέτωπο της εργασίας έχει ανοίξει και θα αποτελέσει το δείκτη της κοινωνικής ανοχής. Οι επιταγές του νεοφιλελευθερισμού είναι αμείλικτες και η έκβαση της σύγκρουσης με τις ΔΕΚΟ, θα είναι καθοριστική για τα περαιτέρω, καθώς όλα τα αντικοινωνικά αντιεργατικά μέτρα θα γίνει προσπάθεια να θεσμοθετηθούν μέσα στο καλοκαίρι.

Ο κοινωνικός ορίζοντας του Σεπτέμβρη διαγράφεται κόκκινος γι' αυτό τα θεάματα αποτελούν τη μέγιστη κρατική επιλογή (αφού ο άρτος δεν είναι πια εφικτός). Παλιά αποτελεσματική συνταγή και πισώπλατο χτύπημα καθώς δημιουργεί μια εικόνα ματαιότητας, ωχαδελφισμού και δια-σκέδασης της κοινωνικής ανασφάλειας.

Γι' αυτό η εγρήγορση είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.Σε όλα τα επίπεδα. Από την εργασία ως το νέο φοβικό πρόσωπο του ρατσισμού. Η άσκηση βίας είναι δικαίωμα της εξουσίας με απεριόριστη εμβέλεια. Ο αποκλεισμός καθίστανται κεντρική επιλογή. Γνωρίζοντας ότι η καλύτερη καταστολή είναι η ανάγκη για επιβίωση, το κράτος δημιουργεί όρους ομηρίας όσων έχουν εισέλθει στην επικράτειά του. Το νέο νομοσχέδιο του Παυλόπουλου εκπληρώνει ένα διττό στόχο. Την ακροδεξιά λογική της πλήρους απογραφής και την διαχείριση ανθρώπων με όρους χρησιμότητας, καθώς η νομιμοποίηση ταυτίζεται με την εργασία. Ο άνθρωπος βιώνει τα "ίσα δικαιώματα" στο κατώτατο δυνατό επίπεδο. Το κοινό νήμα που συνδέει τους μετανάστες με μας είναι όχι κάποια ταξική ιδιότητα, αλλά η στέρηση της ελευθερίας, η εξουσία η ίδια. Στην Ξάνθη, στα τέλη του Αυγούστου, θα δοθεί δυνατότητα σε όσους αντιστέκονται να τοποθετηθούν απέναντι στον συσχετισμό ισχύος των ελληνικών συνόρων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των ναρκοπεδίων, των μηχανισμών εξόντωσης.

Στη Σκωτία, αρχές Ιούλη το "όχι στην παγκοσμιοποίηση" ενάντια στους ισχυρούς του G8 θ' αποτελέσει ένα ακόμα κρίκο στην αλυσσίδα των κοινωνικών αντιστάσεων, ενάντια στο νέο μεσαίωνα που επεξεργάζονται.

Θα είναι ένα θερμό καλοκαίρι...

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σ. Μακρυγιάννη 17, τ.κ. 546 35 - ΤΗΛ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 21 - ΤΗΛ.: 210-3829179
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος", Αγ. Γεωργίου 2 - ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Κορίνθου 213 - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

No Border Action - Ξάνθη 25 - 28 Αυγούστου 2005

Κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος

Πρόσφατα εμφανίστηκε στις αστικές εφημερίδες μια κρατική μελέτη η οποία κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το οικονομικό ισοζύγιο της μετανάστευσης για τα δημόσια οικονομικά είναι θετικό. Μέρος της ιδεολογικής επίθεσης που αναγάγει την ανθρώπινη ζωή σε στατιστικό δεδομένο κόστους - χρησιμότητας, προπομπός του ρατσιστικού νομοθετήματος μιας ακόμα απόπειρας "νομιμοποίησης". Μέρος της υπό διαμόρφωση παγκόσμιας στρατηγικής απέναντι στο πλεονάζον ανθρώπινο δυναμικό που δημιουργεί η λαίλαπα της παγκοσμιοποίησης.

Γκουαντανάμο, Αμπού Γκράιμπ, προληπτικοί πόλεμοι, Σέγκεν, δημιουργία κοινού ευρωπαϊκού συνοριακού σώματος, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, πρόταση για δημιουργία ενός στρατοπέδου στη Β. Αφρική, τρομονόμοι, νόμοι επαναπροώθησης μπροστά στους οποίους οι νομοθετικές απόπειρες του τρίτου Ράιχ θυμίζουν αριστερίστικες μπροσούρες. Όλα αυτά είναι τεμνόμενα γεγονότα. Άλλη μια ασυνέχεια στην, κατά τα άλλα συνεχώς προοδεύουσα, και με γραμμικό μάλιστα τρόπο, ανθρώπινη ιστορία.

Αυτή την "προοδευτική" πλευρά της αποικιοκρατίας μας ξανασερβίρουν καθιστώντας ανθρώπους, κράτη, μέχρι και ολόκληρες ηπείρους, απολύτως αναλώσιμους. Το ανθρώπινο πλεόνασμα των καταστραμμένων περιοχών του πλανήτη δεν το αποδέχονται οι νέοι σταυροφόροι. Το συνθλίβουν κάτω από νομοθετήματα, σύνορα - αστακού, εκπυρσοκροτήσεις, βασανιστήρια. Βασικό στοιχείο της κυριαρχίας σήμερα είναι ο επαναπροσδιορισμός της συλλογικής ταυτότητας του υποκειμένου της δύσης, η πρόσθεση της μεσαίας τάξης στα κελεύσματα της εξουσίας με όρους όχι οικονομικούς, συγκροτώντας ένα νέο ιδεολογικό μηχανισμό, αυτόν του όρου ασφάλεια. Μεταξύ άλλων αυτό σημαίνει τη συνεχή επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, τη στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, την πλήρη αναμόρφωση του δικαίου. Καθώς το συνεκτικό νόημα της εξουσίας έχει ξεφτίσει, είναι ο "άλλος" που θα θεμελιώσει εκ νέου μια συνεκτική ταυτότητα ετεροπροσδιορισμού. Είναι φανερό ότι αυτό δεν είναι ένα πρόσκαιρο φαινόμενο, αλλά από τη στιγμή της δημιουργίας εθνικών συνειδήσεων - μύθων.

Δημιουργούνται εθνικές συνειδήσεις - μύθοι με σκοπό την πλήρη ομογενοποίηση του χώρου μέσα στον οποίο το κάθε έθνος - κράτος επιτυγχάνει την πρωταρχική του συσσώρευση. Ο αποκλεισμός καθίστανται κεντρική επιλογή. Το ιδεολόγημα της αέναης προόδου, η ηθική της εργασίας, η αποτελεσματικότητα ως ανάγκη ή μόδα κτλ., καθιστούν τους περιορισμούς στην αναγνώριση όλο και πιο καθολικούς.

Είναι σαφές ότι η κατασκευή εθνικής κουλτούρας προκάλεσε την πλήρη καταστροφή ή την απάλειψη ιδιαιτεροτήτων μέσω της αφομοίωσης. Μέσω της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, του ενιαίου πολιτικού, θεσμικού, νομικού πλαισίου, της υποχρεωτικής στράτευσης δημιουργήθηκαν και η κοινή γλώσσα και η κοινή καταγωγή. Μέσω πολέμων, διεθνών οργανισμών διευθέτησης, δημιουργήθηκαν σταθερές δομές διαχείρισης των ανθρώπων σε ''σταθερά'' σύνορα. Μοχλός πλήρους ομογενοποίησης ήταν και οι συχνές ανταλλαγές πληθυσμών ανάμεσα στα γειτονικά κράτη, καθώς και η βίαιη κατανομή πληθυσμών στο εσωτερικό των κρατών.

Το έθνος είναι δημιούργημα κοινωνικών, ιστορικών συνθηκών και συγκρούσεων. Δεν αποτελεί φυσικό νόμο. Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας, ως κυρίαρχου καθορισμού, δεν είναι ούτε αυτονόητη ούτε σύμφωνη με τη φύση των πραγμάτων. Η ταυτότητα δεν είναι μέρος μιας εξελικτικής πορείας που οδηγεί στη φυλή, αλλά μια δυναμική σχέση με το περιβάλλον και την ιστορία. Είναι ένας τρόπος σκέψης της διάρκειας μέσα στον χρόνο.

Η κατανάλωση της παγκόσμιας κουλτούρας προκαλεί την πλήρη απαξίωση της ιδιαιτερότητας. Ο κόσμος καθίσταται στην ουσία ένα σενάριο. Αλλά ως σκηνικό αφομοιώνει πλήρως τον άνθρωπο. Ο μετανάστης - πρόσφυγας δεν είναι φορέας ιστορίας, κουλτούρας. Αυτά τα έχουμε ήδη ξοδέψει. Δεν μπορεί να ειδωθεί ως ίσως ισότιμος, φίλος κλπ. αλλά ως φορέας αρρωστιών, παρόμοια ιστορία με αυτή των λεπρών στα βάθη του μεσαίωνα. Ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος, απασχολήσιμος, χωρίς πρόσδεση σε εστία, προσπαθώντας να εξασφαλίσει την επαυξημένη του επιβίωση, δεν έχει προσωπικότητα, έχει στυλ. Δεν μπορεί να προσδιορίσει την ύπαρξή του, του λείπει ένα νόημα. Που αλλού θα το βρει αν όχι στον πλήρη ετεροκαθορισμό του από τους βάρβαρους; Μια κοινωνία ανασφαλής σε όλες της τις εκφάνσεις αναζητά άλλοθι, βλέποντας ένα - ένα τα ενοποιητικά στοιχεία που καθόριζαν τη ζωή της να ξεθωριάζουν, ορμάει στην τόσο ενεργητική δύναμη της σύγκρισης. Μια βουτιά που συντηρείται από τον νέο δημόσιο χώρο, τα ΜΜΕ. Έτσι οι πόρτες των πολυκατοικιών κλειδώνουν για τους "μη έχοντες εργασίαν".

Έχουμε μια νέα προσέγγιση στο ρατσισμό. Την πίστη στην υπεροχή του δυτικού πολιτισμού. Είναι μια κραυγή υπεροχής που, στο όνομα της ενοποίησης των όρων της παγκοσμιοποίησης, εξαλείφει τους αδύναμους πολιτισμούς. Η ηθική υπεροχή είναι μέρος μιας μονοδιάστατης σκέψης που στηρίζει το πλαίσιο των νέων σταυροφοριών. Έχουμε το πέρασμα από τον όρο φυλή στον όρο πολιτισμό και στην υποκατάσταση της "φυλετικής καθαρότητας" από την "πολιτιστική ταυτότητα". Την μετατόπιση του λεξιλογίου από τον όρο "ανισότητα" στον όρο "διαφορά". Η ηθική διάσταση της επικράτησης του τρόπου ζωής της δύσης πάνω στους "φιλοξενούμενους" είναι μέρος του διάχυτου ανθρωπισμού. Η ευαισθησία, αυτή η μάστιγα πολλών δεινών, παίζει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας για την προστασία τελικά του κυρίαρχου μοτίβου. Από την αρχή της συγκρότησης του μύθου της αστικής τάξης, το ιδεολόγημα της προόδου ήταν κατανοητό. Είναι φανερό πια ότι η δύναμη της προόδου στην ουσία είναι η πρόοδος της δύναμης. Έτσι οι αναμορφωτές των βαρβάρων μπορούν να ξεχνούν την Χιροσίμα, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τζενίν, τον παιδεραστικό τους τουρισμό απλώς ανοίγοντας το πορτοφόλι.

Η άσκηση βίας είναι δικαίωμα της εξουσίας με απεριόριστη εμβέλεια. Το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στο διαφορετικό, είναι απέραντο. Ο μετανάστης είναι νομικό υποκείμενο που καθορίζεται από την καταγωγή του και στο οποίο το δικαίωμα στην ύπαρξη είναι σαφώς ανακλητό. Η δουλεία επαναδιατυπώνεται, είναι όλοι τους αναλώσιμοι. Οφείλουν να είναι χρήσιμοι, σώμα παραγωγικό, σώμα καθυποταγμένο. Οι συσχετισμοί εξουσίας ασκούν πάνω τους άμεσο έλεγχο. Η πειθαρχία σε ρόλους, παγιώνει, ακινητοποιεί, ρυθμίζει τις κινήσεις. Η συμπεριφορά απέναντι στους μετανάστες εκφράζει έναν αντιδικαιο, ένα πειθαρχικό μηχανισμό. Στις "υπερβολές της εκπυρσοκρότησης" εκδηλώνεται η αληθινή σχέση μεταξύ του μετανάστη και της κοινωνίας αποδοχής. Δεν μπορεί να 'ναι πλέον κανείς ατιμώρητο αντικείμενο υπόνοιας. Η ενοχή, την εποχή που όλα έχουν την γονιδιακή τους εξήγηση, είναι οπτικά βέβαιη. Ο μετανάστης είναι σαφώς εκτός πολιτικών διεργασιών. Γνωρίζοντας ότι η καλύτερη καταστολή είναι η ανάγκη για επιβίωση, το κράτος δημιουργεί όρους ομηρίας όσων έχουν εισέλθει στην επικράτειά του. Η πράσινη κάρτα ήταν ένας μηχανισμός αφομοίωσης εκβιασμού. Το νέο νομοσχέδιο του Παυλόπουλου εκπληρώνει ένα διττό στόχο. Την ακροδεξιά λογική της πλήρους απογραφής και την διαχείριση ανθρώπων με όρους χρησιμότητας, καθώς η νομιμοποίηση ταυτίζεται με την εργασία. Ο άνθρωπος βιώνει τα "ίσα δικαιώματα" στο κατώτατο δυνατό επίπεδο.

Αυτό το υποπρολεταριάτο έρχεται στις χώρες που έχει συντρίψει ή αγνοήσει η καπιταλιστική ανάπτυξη. Πράγματι, δεν έχει πίσω του δημοκρατικές και συνδικαλιστικές παραδόσεις. Παλεύουν όσο μπορούν για το ελάχιστο, απέναντι στην αυξανόμενη εχθρότητα της παθητικότητας την ακμαζόντων ρατσιστών δανειοληπτών. Το κοινό νήμα που συνδέει τους μετανάστες με μας είναι όχι κάποια ταξική ιδιότητα, αλλά η στέρηση της ελευθερίας, η εξουσία η ίδια.

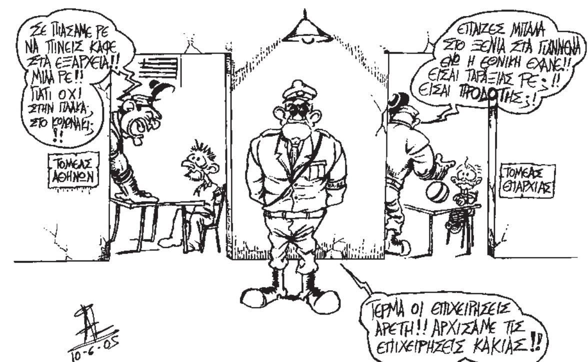
Κάθε διαδικασία αυτοοργάνωσης, αναζήτησης πολιτικών πρωτοβουλιών αντίστασης θα μας βρουν αρωγούς. Πρέπει να διώξουμε την στάση της κρατικής καταστολής που χωρίς κανένα περιορισμό κρέμεται πάνω από το κεφάλι μας. Η θεσμική προπαγάνδα των γονιδιακών ενόχων, του συνεχούς ελέγχου πρέπει να συντριβεί. Η βελτίωση των όρων συμβίωσης είναι εκ του ουκ άνευ στόχος, όχι απαλοιφής ανισοτήτων αλλά διεκδίκησης ελευθερίας. Δεν είμαστε εδώ για να εκφράσουμε μια αλήθεια κοινή για όλους, να εκπροσωπήσουμε. Είμαστε το ίδιο πράγμα, παλεύουμε για το ίδιο σκοπό.

Γνωρίζουμε ότι κανείς πλέον δεν μπορεί να κομπάζει ότι εκφράζει κοινωνικά σύνολα. Τα πολιτικά κενά δεν καλύπτονται από οργανώσεις - πρωτοπορίες αλλά από κοινωνικές συμμαχίες. Σε μια σειρά αναίτιων κινήσεων απέναντι στο γενικευμένο φόβο όπως π.χ. παρουσιάζεται στα σύνορα, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε μειονοτικά χωριά, δεν μπορούν παρά να εκφράζονται πολλαπλές πτυχές. Μακριά από προτάσεις και λόγους εξουσίας μπορούν να δημιουργηθούν πολλαπλασιαστικά σύνολα. Οι μειοψηφίες πρέπει να μπορέσουν να δημιουργήσουν χώρους δράσης πέρα από το φασισμό της πλειοψηφίας.

Δεν μας τρομάζει η κοινωνική πόλωση. Η ρευστότητα έχει ως πτυχή της βαρβαρισμό, ταυτόχρονα όμως ανοίγει μια μικρή χαραμάδα μέσα στην οποία μπαίνει μια πνοή ανατροπής, αμφιβολίας, αμφισβήτησης. Το εφικτό είναι αυτό που ορίζουμε εμείς, πέρα από τη διαχείριση της αποτελεσματικότητας. Οι μετανάστες - πρόσφυγες είναι μέρος της δυνατότητας του "όχι" να φωνάξει "παρόν".

Στην Ξάνθη θα δοθεί δυνατότητα σε αυτό το "όχι" να τοποθετηθεί απέναντι στον συσχετισμό ισχύος των ελληνικών συνόρων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των ναρκοπεδίων, των μηχανισμών εξόντωσης.

Φιλήμονας Πατσάκης

Να μπει επιτέλους ένα τέλος

Οι Γερμανοί ξανάρχονται!

Διαδηλωτές ματαίωσαν φασιστικό μνημόσυνο για τους αλεξιπτωτιστές της Βέρμαχτ (Wehrmacht) στην Κρήτη.

Όπως κάθε χρόνο και φέτος, στις 20 Μαΐου, βετεράνοι της Βέρμαχτ μαζί με νεοναζί θέλησαν να τιμήσουν τη μνήμη των νεκρών γερμανών αλεξιπτωτιστών που έπεσαν το 1941 στο Μάλεμε της Κρήτης.

Φέτος όμως όλα ήταν διαφορετικά. Περίπου 100 αναρχικοί/ές από την Κρήτη και αυτόνομοι/ες και αναρχοσυνδικαλιστές από τη Γερμανία συγκεντρώθηκαν από νωρίς στο Γερμανικό Νεκροταφείο στο Μάλεμε για να εμποδίσουν τη φασιστική τελετή. Είναι αξιοσημείωτο ότι εκτός από τους Έλληνες στο χώρο του νεκροταφείου ήταν και περίπου 35 σύντροφοι και συντρόφισσες από τη Γερμανία που είχαν κατέβει Κρήτη για να συμμετάσχουν σε αυτή την αντιφασιστική δραστηριότητα.

Όταν άρχισαν να φτάνουν οι πρώτοι βετεράνοι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές και να ανεβαίνουν στον κυρίως χώρο του νεκροταφείου, οι συγκεντρωμένοι τους πέταξαν μπογιές. Έτσι οι βετεράνοι αναγκαστικά υποχώρησαν ενώ οι υπόλοιποι περίπου 40 άτομα που έφτασαν στο Γερμανικό Νεκροταφείο δεν προχώρησαν καθόλου. Μετά από την μάταια προσπάθεια της αστυνομίας να πείσει τους διαδηλωτές να επιτρέψουν το μνημόσυνο, τα ΜΑΤ απέκλεισαν την είσοδο στους βετεράνους!

Σε κείμενο που μοίρασαν οι διαδηλωτές, οι οποίοι ανήρτησαν και πανό με αιτήματα όπως να αποζημιωθούν τα θύματα των ναζί, αναφέρεται μεταξύ άλλων:

"Εδώ και δεκαετίες συναντιούνται στο Γερμανικό Νεκροταφείο του Μάλεμε καθώς και σε άλλα γερμανικά μνημεία βετεράνοι της Βέρμαχτ, στρατιωτικοί και φαντάροι του σημερινού γερμανικού στρατού καθώς και πολίτες, οργανωμένοι και αυτοί σε ενώσεις διατήρησης της στρατιωτικής παράδοσης... Όμως για τα θύματα του ελληνικού λαού δε λένε κουβέντα και τα εγκλήματα αποσιωπούνται. Οι άνθρωποι από την Κρήτη συνέβαλαν με την αντίστασή τους αποφασιστικά στην απελευθέρωση της Ευρώπης από το γερμανικό φασισμό".

Επίσης τονίζουν ότι "για τα εγκλήματα στην Κρήτη δεν καταδικάστηκε ούτε ένας στρατιώτης από γερμανικό δικαστήριο. Σε πολλές ομάδες θυμάτων δεν έχουν δοθεί αποζημιώσεις, ως συμβολική τουλάχιστον αναγνώριση της αδικίας, ενώ σε άλλες δόθηκαν πολύ αργά.".

Και συμπληρώνουν: "60 χρόνια μετά τη λήξη του πολέμου θέλουμε να μπει επιτέλους ένα τέλος σε αυτές τις γιορτές εξύμνησης του πολέμου και διαστρέβλωσης της ιστορίας. Ποτέ πια πόλεμος, ποτέ πια φασισμός!"

Η προκήρυξη που από τη μια ήταν στα ελληνικά και από την άλλη στα γερμανικά υπογράφεται: "αντιφασίστες από Ελλάδα και Γερμανία"

Να σημειωθεί ότι τον Σεπτέμβρη του 2004, μέλη Δικτύου Γερμανικών Αντιφασιστικών Οργανώσεων είχαν έρθει στα Χανιά, όπου είχαν πραγματοποιήσει έρευνα για τα μνημόσυνα των βετεράνων και είχαν καταγγείλει τις τελετές αυτές.

Μετά το μεσημέρι λύθηκε η κατάληψη του νεκροταφείου. Στη συνέχεια μοιράστηκαν προκηρύξεις και κολλήθηκαν αφίσες στα γύρω χωριά. Το χαρούμενο τέλος μιας δημιουργικής ημέρας ήταν η επίσκεψη στο απαράδεκτο γερμανικό πολεμικό μνημείο "κακό πουλί" στα Χανιά (χτίστηκε το 1941) που διαμορφώθηκε με πολλές μπογιές και συνθήματα.

Ralf Dreis FAU - Frankfurt

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Δολοφονική επίθεση

Την Πέμπτη 9 Ιουνίου στις 6.00 το απόγευμα ο αναρχικός σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης δέχθηκε δολοφονική επίθεση από άγνωστο άτομο σε προφανή διατεταγμένη υπηρεσία ενώ επέστρεφε στο σπίτι του στον Πειραιά από την Αθήνα. Ο "άγνωστος" δράστης, που παρακολουθούσε από ώρες τον σύντροφο, οδηγώντας μηχανή μεγάλου κυβισμού και κάνοντας προκλητικά φανερή την παρουσία του, όταν έφτασαν στο ύψος του Μοσχάτου, πλεύρισε ξαφνικά το παπί που οδηγούσε ο σύντροφος και τον κλώτσησε με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω σε διερχόμενο ταξί και προκαλώντας τον πολλαπλό τραυματισμό του. Αμέσως μετά ο "άγνωστος" ανάπτυξε ταχύτητα και εξαφανίσ τηκε, ενώ ο σύντροφος οδηγήθηκε με ΕΚΑΒ στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας.

Τρεις μέρες νωρίτερα, στις 6 Ιουνίου, ο σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης υποβλήθηκε ξανά σε ειδική μεταχείριση από τις ειδικές υπηρεσίες, που τον απήγαγαν από το Δικαστήριο του Κορυδαλλού, όπου διεξαγόταν η δίκη των κατηγορουμένων για την υπόθεση ΕΛΑ, με πρόσχημα παλαιότερη δίκη του για μαζική αφισοκόλληση (του 1991) και, αφού τον περιέφεραν σε σειρά από αστυνομικά τμήματα, τον οδήγησαν στην Ασφάλεια, όπου υποβλήθηκε σε ανάκριση από την αντιτρομοκρατική στον περιώνυμο δωδέκατο. Την ίδια ώρα, άνδρες των υπηρεσιών δεν δίστασαν να εισβάλουν στο σπίτι του και να επιχειρήσουν να ανακρίνουν τον 13χρονο γιο του.

Το πρωτοφανές περιστατικό έρχεται να προστεθεί στην επιχείρηση τρόμου που έχουν εξαπολύσει οι εγκέφαλοι της Ασφάλειας ενάντια στον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο, μέρος του οποίου αποτέλεσε και το πογκρόμ της 19 Μάη στα Εξάρχεια , όπου 140 άτομα συλληφθήκαν με τον γνωστό τρόπο, μεταξύ των οποίων ξανά και ο σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης....

...Εμείς τους απαντούμε ότι αυταπατώνται να πιστεύουν στην τρομοκράτησή μας με τέτοιες πρακτικές. Οι αναρχικοί είμαστε και θα είμαστε σε διαρκή ετοιμότητα, ως μέρος μιας κοινωνίας ζωντανής, που αντιστέκεται και διεκδικεί. Η προώθηση και η ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, η αταλάντευτη προσήλωση στις επαναστατικές αντιλήψεις, η αλληλεγγύη και η οργάνωση της κοινωνικής αντεπίθεσης είναι η καλύτερη απάντηση στη δολοφονική κρατική αλητεία.

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ, ΘΕΛΟΥΝ ΔΕ ΘΕΛΟΥΝ!

Πρωτοβουλία Αναρχικών Πειραιά

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΖΟΥΛΚΟΥΦ ΜΟΥΡΑΤ ΜΠΟΡΑ (ΜΠΑΧΟΖ)

Για το πολιτικό άσυλο

Με ιδιαίτερα επιβαρημένη την κατάσταση της υγείας του κι έχοντας χάσει σχεδόν 20 κιλά σταμάτησε την απεργία πείνας ο κούρδος πολιτικός πρόσφυγας Ζουλκούφ Μουράτ Μπόρα.

Στη σχετική επιστολή του αναφέρει:

"*Σταματάω την απεργία πείνας σήμερα δηλαδή 29.06.2005 Ο λόγος που σταματάω δεν είναι μια αδυναμία ούτε αδιέξοδο. Ο αγώνας που ξεκίνησε με την απεργία πείνας από 17.05.2005 νομίζω και πιστεύω ότι έχει κατακτήσει σημαντικά πράγματα, ξεκινώντας από την προσωπική μου υπόθεση και φτάνοντας στη συνολική σε όλους τους πρόσφυγες. Το κίνημα αλληλεγγύης που χτίστηκε γύρω μου απέδειξε και κατάφερε αρκετά και σημαντικά πράγματα στο χώρο των μεταναστών και προσφύγων.*

Νομίζω ότι η απεργία πείνας έχει φτάσει στο σημείο να σταματήσει και για να μη βρεθεί το κίνημα αλληλεγγύης σε αδιέξοδο και λόγω της υγείας μου που πλέον κινδυνεύει άμεσα. Αυτό που θέλαμε να κάνουμε και να κατακτήσουμε ήδη το έχουμε καταφέρει. Αυτό που μπορούμε να κρατήσουμε είναι να μη χαθεί αυτό το κίνημα αλληλεγγύης σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες. Ευχαριστώ όλους τους συντρόφους που ήρθαν μέσα ή έξω από το κίνημα.

Συντροφικά χαιρετίσματα

Bahoz

29.06.2005, Νοσοκομείο Άγιος Παύλος"

Μέχρι την ώρα που έληξε η απεργία πείνας είχαν συγκεντρωθεί χιλιάδες υπογραφές και πολλά ψηφίσματα από συνδικαλιστικούς κι εκπαιδευτικούς φορείς, σωματεία και συλλόγους εργαζομένων, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, κόμματα, ιατρικούς και δικηγορικούς συλλόγους ενώ έγινε επερώτηση στη Βουλή και παράσταση στα Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και Μακεδονίας-Θράκης. Η Συνέλευση Αλληλεγγύης που σχηματίστηκε στη Θεσσαλονίκη από την αρχή της απεργίας πείνας κυκλοφόρησε μεγάλο αριθμό αφισών και προκηρύξεων ενώ προπαγάνδισε με μικρές και μεγάλες κινήσεις του αίτημα του Μπαχόζ για χορήγηση πολιτικού ασύλου. Μεταξύ άλλων πραγματοποιήθηκαν 2 πορείες στο κέντρο της πόλης, μηχανοκίνητη στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης και το Υ.ΜΑ.Θ., στήθηκαν καθημερινά μικροφωνικές στη Καμάρα και την Αριστοτέλους ενώ ανάλογες δράσεις γίνανε στο Βόλο στις 21/6, κατάληψη σε ραδιοφωνικό σταθμό στην Πάτρα την επομένη, πορεία στην Αθήνα και συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Πάτρα στις 23/6 καθώς επίσης και στο Εδιμβούργο της Σκωτίας, τα Γιάννενα και αλλού. Από τις 24/6 καταλήφθηκε η Σχολή Θεάτρου του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης στο κέντρο της πόλης ενώ την Τρίτη 28 Ιούνη καταλήφθηκε συμβολικά ο Λευκός Πύργος και έγινε πορεία στην Πάτρα μετά από κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Πάτρας. Στις 21/6 η Α.Κ. Θεσσαλονίκης καθώς και άλλοι σύντροφοι και συντρόφισσες κατέλαβαν για 3 περίπου ώρες το Κέντρο Ενημέρωσης της Ε.Ε. που συστεγάζεται με το Α.Τ. Λευκού Πύργου στην Αριστοτέλους, ζητώντας πολιτικό άσυλο για τον Μπαχόζ και την μη απέλαση του Γιουσούφ Τεμίζ, επίσης πολιτικού πρόσφυγα από Τουρκία. Τέλος, η Α.Κ. Αθήνας σε προκήρυξή της αναφέρει:

"Στις 16 Ιούνη, στην περιοχή Dersim της Τουρκίας τα πυρά και οι βόμβες που εξαπολύσανε τα αεροσκάφη και τα ελικόπτερα του στρατού δολοφόνησαν 17 λαϊκούς αγωνιστές διαμελίζοντας τα σώματα τους. Οι βασανισμοί, οι εκτελέσεις, οι απαγορεύσεις είναι καθημερινή πρακτική κράτους της Τουρκίας εκεί όπου ο ρυθμιστικός παράγοντας είναι ο στρατός με τις παρακρατικές συμμορίες. Κι όμως η Ε.Ε. και το Ελληνικό κράτος θεωρούν το καθεστώς της Τουρκίας μια τυπική αστική δυτική δημοκρατία και τους Τούρκους αγωνιστές τρομοκράτες.

Η περίπτωση του Bahoz πολιτικού πρόσφυγα από την Τουρκία είναι χαρακτηριστική. Ξεκίνησε απεργία πείνας από τις 17 Μάη με αίτημα να γίνει δεκτή η αίτηση του για πολιτικό άσυλο το οποίο αρνείται να χορηγήσει το Ελληνικό κράτος. Τουρκία - Ελλάδα μαζί Παρίσι - Βερσαλλίες μαζί ενάντια στην κοινωνία και την ελευθερία.

Το πολιτικό άσυλο υπήρξε μια κατάκτηση που πα ρήγαγε η Γαλλική επανάσταση και θεμελιώθηκε με τη συνθήκη της Γενεύης το 1951 προκειμένου να προστατεύσει την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών και την έννοια του ενεργού πολίτη δυο ζητήματα που η ανυπαρξία τους είχε στοιχίσει το Β' παγκόσμιο πόλεμο. Στις μέρες μας η Νέα Τάξη και το επικυρίαρχο Αμερικάνικο κράτος θεωρεί ότι δεν υπάρχει θέμα πολιτικού ασύλου αφού το μέτρο είναι η ιδιότητα του Αμερικάνου πολίτη το οποίο καθορίζει ο Αμερικάνικος στρατός σε όλο τον κόσμο. Σύμφωνα με τον κόσμο των αφεντικών δεν υπάρχουν αιμοσταγή καθεστώτα στον κόσμο -παρά μόνο εκεί που δεν υπάρχει ελεύθερη αγορά- μόνο τρομοκράτες που πρέπει να εξοντωθούν. Η ταυτοποίηση πολίτη τρομοκράτη δίνει απεριόριστα δικαιώματα εξόντωσης σε όσους αντιστέκονται στη Νέα Τάξη πραγμάτων σε Ανατολή και Δύση. Το Γκουαντανάμο μαρτυράει τις προθέσεις τους. Το πολιτικό άσυλο που ζητάει ο Bahoz το ζητάμε όλοι γιατί μας αφορά όλους. Καλούμε τον καθένα να διαμαρτυρηθεί από όποια θέση βρίσκεται γι αυτό που γίνεται εις βάρος των πολιτικών προσφύγων."

ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Ηρθαν για να μείνουν

Μάρτης-Μάης: Φασίστες - παρακρατικοί με την ανοχή συνεργασία της Ασφάλειας σημειώνουν δολοφονικές επιθέσεις εναντίον αναρχικών, (Ηλιούπολη, Κυψέλη, Εξάρχεια, καταλήψεις και στέκια νεολαίων) μεταναστών και μικροπωλητών.

10/5: Ένοπλοι φρουροί βουλευτών παραβιάζουν το πανεπιστημιακό άσυλο. Όταν αναρχικοί προσπαθούν να τους απωθήσουν εκτός πανεπιστημίου, ένας από αυτούς ο Χριστόφορος Πατσιάς πυροβολεί και τραυματίζει στο πόδι τον αναρχικό Κ.Χ.

19/5: Μετά από μαζική αντιφασιστική πορεία (3000 διαδηλωτές) με το πρόσχημα της καταστολής της υποτιθέμενης επίθεσης ατόμων μετά την λήξη της πορείας σε τζαμαρία τράπεζας διμοιρίες των ΜΑΤ και τεράστιος αριθμός ασφαλιτών στην κυριολεξία καταλαμβάνουν το λόφο του Στρέφη και την πλατεία Εξαρχείων. Σημειώνονται 150(!) προσαγωγές ατόμων, εκ των οποίων πολλοί θαμώνες μαγαζιών στην περιοχή των Εξαρχείων αφού γίνεται έφοδος σε μαγαζιά και συλλαμβάνονται όλοι οι παρευρισκόμενοι. Τελικά στοιχειοθετείται κατηγορητήριο για 19 άτομα (13 για κακουργήματα 6 για πλημμελήματα), με στοιχεία όπως "ήταν ιδρωμένος", "καθόταν σε καφετέρια ενώ δεν είχε παραγγείλει ποτό κλπ". Πρέπει να σημειωθεί ότι οι ασφαλίτες που καταδείκνυαν άτομα που δήθεν κάνανε επεισόδια, φορούσαν κουκούλες!

Τα παραπάνω γεγονότα του τελευταίου τριμήνου δείχνουν ότι το κράτος έχει εξαπολύσει ένα από καιρό οργανωμένο σχέδιο καταστολής και τρομοκράτησης των ανθρώπων με ριζοσπαστική κινηματική δράση.

Οι κρατικές επιθέσεις γίνονται σε αγαστή συνεργασία με φασίστες και με την συγκάλυψη των ΜΜΕ, τα οποία έχουν αποκτήσει οργανωτικό ρόλο πια στην καταστολή, αφού συστηματικά αποκρύπτουν γεγονότα και προπαγανδίζουν "ειδήσεις" υπαγορευμένες από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Μετά τα γεγονότα της 19ης Μάη όπου πάνω από 150 άτομα κρατήθηκαν και σε πολλές περιπτώσεις ξυλοκοπήθηκαν μέσα στη ΓΑΔΑ, δεν υπάρχει πια ανάγκη να αποδείξουμε τίποτα. Η δημοκρατία πέταξε το προσωπείο της συναίνεσης και κήρυξε τον πόλεμο ανοιχτά. Ο κόσμος της Ασφάλειας ήρθε για να μείνει.

Α.Τ.

Αναστολή του προγράμματος εθελοντών χαφιέδων στον Βύρωνα

Στο Βύρωνα ποτέ

Τελικά, στον Βύρωνα το πρόγραμμα "εθελοντικής φύλαξης" δεν πέρασε. Την Τρίτη 31 Μάη είχε προγραμματιστεί Δημοτικό Συμβούλιο όπου ο δήμος, όπως είχε προαναγγείλει στις υπόλοιπες δημοτικές παρατάξεις, θα ανακοίνωνε την αναστολή του μέτρου. Το Δημοτικό Συμβούλιο δεν έγινε ποτέ, απλά ο δήμαρχος με μια γραπτή ανακοίνωσή του ανήγγειλε όχι απλά την αναστολή, αλλά την ανάκληση του μέτρου για να μην προκληθεί, όπως ανέφερε μεταξύ άλλων, διχόνοια στην κοινωνία του Βύρωνα, παραδεχόμενος έτσι κι ο ίδιος τη βαθιά πολιτική και κοινωνική σημασία του όλου ζητήματος.

Η ακύρωση του Δημοτικού Συμβουλίου δεν είναι καθόλου άσχετη με την προγραμματισμένη για την ίδια μέρα διαδήλωση από την "Πρωτοβουλία Βύρωνα και γύρω περιοχών ενάντια στον κοινωνικό χαφιεδισμό" η οποία και πραγματοποιήθηκε παρόλο που ήταν ήδη γνωστή η ανάκληση του μέτρου, διαδηλώνοντας δυναμικά μέσα από τους δρόμους του Βύρωνα με τη συμμετοχή περίπου 150 ατόμων.

Η ιστορία είναι λίγο πολύ γνωστή. Ο δήμαρχος Βύρωνα σε συνεργασία με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης εξήγγειλε το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης αποτελούμενο από ένστολους πολίτες σε ρόλο εθελοντή μπάτσου - χαφιέ οι οποίοι υποτίθεται ότι θα απασχολούνται αφιλοκερδώς για την ασφάλεια των συμπολιτών τους. Καθόλου τυχαίο ότι ο αντιδήμαρχος του Βύρωνα είναι εν ενεργεία μέλος της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας! Από την πρώτη στιγμή το μέτρο συνάντησε αντιδράσεις. Σποραδικές στην αρχή, πήραν καθολικό χαρακτήρα στη συνέχεια. Ιδιαίτερα σε μια συνοικία όπως ο Βύρωνας, με ιστορία στο κίνημα και μνήμη, ένας τέτοιος θεσμός θα αποτελούσε πρόκληση. Οι παλιοί Βυρωνιώτες έχουν πολλά να θυμούνται. Οι καταγγελίες και οι αντιδράσεις όμως από τους επίσημους φορείς και κόμματα παρέμειναν σχεδόν αποκλειστικά στο επίπεδο των ανακοινώσεων και καταγγελιών χωρίς να γίνει μια προσπάθεια για μια πιο δυναμική κινητοποίηση της κοινωνίας, φανερώνοντας την ανεπάρκεια των μηχανισμών αυτών σε αυτό το επίπεδο.

Αυτό το διάστημα συγκροτήθηκε η "Πρωτοβουλία Βύρωνα και γύρω περιοχών ενάντια στον κοινωνικό χαφιεδισμό" από άτομα του αντιεξουσιαστικού και αυτόνομου χώρου. Η Πρωτοβουλία δραστηριοποιήθηκε μέσα από το μοίρασμα χιλιάδων προκηρύξεων στο Βύρωνα, από παρεμβάσεις με μικροφωνική σε όλες τις πλατείες και την αγορά του Βύρωνα, με αναγραφή συνθημάτων και κρέμασμα αεροπανό και τέλος την πραγματοποίηση της διαδήλωσης, τη μέρα του Δημοτικού Συμβουλίου, η οποία και έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην ακύρωση του Συμβουλίου και στην ανάκληση του μέτρου. Διαδήλωση πραγματοποιήθηκε και στα μέσα Μάη από τη "Συνέλευση Ενάντια στην Ειρήνη".

Η Πρωτοβουλία, με τη δράση της στη βάση της κοινωνίας του Βύρωνα, απέδειξε ότι αυτού του είδους η δράση πέρα από σωστή και δίκαια είναι και αποτελεσματική και μπορεί να δημιουργήσει ανατροπές. Αυτές οι μικρές νίκες του σήμερα μπορούν να μας κάνουν να ελπίζουμε σε ένα καλύτερο μέλλον για αύριο.

Για την κοινωνία του Βύρωνα που σε άλλες εποχές χαφιές ή δοσίλογος δεν μπορούσε να σταθεί πουθενά και που και οι Γερμανοί ακόμα και όταν νύχτωνε δεν πέρναγαν από το Παγκράτι από τον φόβο να μη φάνε κάνα αντάρτικο βόλι, η θεσμοθέτηση ενός τέτοιου μέτρου θα ήταν πρόκληση και οπισθοδρόμηση. Ας γίνει το σύνθημα των διαδηλώσεων πραγματικότητα:

"*Στο Βύρωνα ποτέ, ποτέ και πουθενά, τσακίστε όπου βρείτε τη ρουφιανιά*".

Τάσος Αντωνίου

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Nosotros

Η σημερινή κοινωνική πραγματικότητα χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία της αγοράς και του κέρδους, την καταπίεση του ατόμου και των κοινωνικών ομάδων, την δημιουργία πλαστών αναγκών με αποτέλεσμα την εξατομίκευση, την αποχή από την κοινωνική δράση, τον καταναλωτισμό, την ιδιώτευση, την ασημαντότητα, την ιδεολογία της ατομικής ανέλιξης. Κατ' αυτό τον τρόπο η έννοια του κοινωνικού γίνεται ιδιαίτερα θολή και δυσδιάκριτη, τη στιγμή που και οι ιδεολογικοπολιτικοί δογματισμοί με τα συνακόλουθα στερεότυπά τους, έχουν από καιρό καταρρεύσει.

Το γεγονός αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν γίνονται, ή δεν μπορούν να γίνουν σημαντικές προσπάθειες, που να προωθούν την αυτοοργάνωση στην πράξη ενάντια στις μορφές εξουσίας και ιεραρχίας, στο ρατσισμό και την ξενοφοβία, στον κοινωνικό αποκλεισμό και τον σεξισμό, στην αλλοτρίωση και εμπορευματοποίηση της κοινωνίας, της τέχνης και του πολιτισμού.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η δημιουργία ενός Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου αντιπληροφόρησης, επικοινωνίας και συλλογικής πολιτικής, πολιτιστικής έκφρασης και δράσης αποτελεί επιθυμία ίσως και αναγκαιότητα:

- Ενός χώρου βασισμένου στην προοπτική της σύνθεσης αντιλήψεων, εκφράσεων και πρακτικών, κινούμενων στη διαδρομή της ανατροπής, της χειραφέτησης και της επιθυμίας, απαλλαγμένου από φοβίες, κλισέ και δόγματα που οδηγούν σε πολιτικούς, πολιτιστικούς ή κοινωνικούς μικρόκοσμους με σαφέστατη ημερομηνία λήξης.
- Ενός χώρου που θα προβάλλει ένα συνολικό κοινωνικό πρόταγμα ανταγωνιστικό και επιθετικό προς το κυρίαρχο φαντασιακό και θα δημιουργεί τις δικές του ελευθεριακές ρωγμές αντίστασης, με κοινωνικές κινηματικές παρεμβάσεις και δράσεις και θα προτάσσει τη συλλογικότητα και την ισοτιμία απέναντι στη μεσολάβηση, την ιεραρχία και την εκμετάλλευση

Γνωρίζοντας ότι οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης και αφομοίωσης απειλούν οτιδήποτε διαφορετικό, γίνεται αντιληπτό ότι οποιοδήποτε εγχείρημα δεν μπορεί να αυτοκαθοριστεί ή να σταθεί σε προοπτική εξέλιξης, αν αναπαράγει εξουσιαστικούς ρόλους, νοοτροπίες, θέσεις και αντιλήψεις. Γι' αυτό θεωρούμε, ότι για τη συνδιαμόρφωση ενός Ελευθεριακού Κοινωνικού Χώρου κρίνεται απαραίτητο να ξεκινήσουμε από μια κοινή αφετηρία με κάποια βασικά χαρακτηριστικά. Την αντιεραρχία, την αμεσοδημοκρατία, και την αυτονομία. Αυτή είναι και η βάση στην οποία θα συνδέσουμε λόγο, σκέψη και δράσεις, κινούμενοι στο επιθυμητό άλμα - άνοιγμα στη κοινωνία. Η άμεση συμμετοχή και η συλλογική συνείδηση του δημιουργικού ατόμου, αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο της Συνέλευσης του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου. Η ανάθεση διαγράφεται και αντικαθιστάται με την ανάληψη ευθυνών σε ατομικό και σε συλλογικό επίπεδο. Ο τρόπος, ο σκοπός, τα μέσα, η λειτουργία, η απεύθυνση, οι αποφάσεις είναι εκείνα που κάθε φορά η Συνέλευση του NOSOTROS θα προσδιορίζει.

Καλούμαστε λοιπόν να επαναπροσδιορίσουμε το ΕΜΕΙΣ και ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος NOSOTROS να αποτελέσει μια τομή, όπου θα τέμνονται και θα αλληλεπιδρούν βιώματα και εμπειρίες κοινωνικού - πολιτικού - πολιτιστικού λόγου, αντίστασης και δράσης.

NOSOTROS, Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια/ Αθήνα,
email: nosotrosfsc@gmail.com

1.

Σε 15 μήνες φυλάκιση με 3ετή αναστολή καταδικάστηκε στις 18 Μάη ο συνδικαλιστής οικοδόμος Νίκος Μπαλτούκας από το Στρατοδικείο Ξάνθης και άσκησε έφεση. Ο Νίκος Μπαλτούκας είχε αρνηθεί να υπηρετήσει 5νθήμερη εφεδρική θητεία το περασμένο φθινόπωρο στην άσκηση "ΑΝΤΑΙΟΣ 2004". Το κλίμα εντός αιθούσης ήταν τεταμένο εξαιτίας ειδικά της στάσης του προέδρου που διέκοπτε τόσο τον κατηγορούμενο όσο και τους μάρτυρες υπεράσπισης ιδιαίτερα όταν αναφερόταν στο πολιτικό αντϊμπεριαλιστικό χαρακτήρα της επιλογής άρνησης εφεδρικής θητείας. Για την υπόθεση έχει συγκροτηθεί στη Θεσσαλονίκη Επιτροπή Αλληλεγγύης η οποία συλλέγει υπογραφές για την απαλλαγή Μπαλτούκα.

2.

Σε νέους μεγαλύτερους και λειτουργικότερους χώρους μεταφέρθηκαν δύο από τις συνελεύσεις της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Στην Θεσσαλονίκη από την Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 18 μεταφέρθηκε στην Στρατηγού Μακρυγιάννη 17 (1η κάθετη στην Ιασωνίδου από την Εγνατία) με (ίδιο τηλέφωνο 2310 261.290, e-mail: ita_gr@yahoo.co.uk και ΤΘ 50067-ΤΚ 54013. Στην Πάτρα οι δραστηριότητες από το Παράρτημα μεταφέρονται σε χώρο, σε κεντρικό δρόμο, στην Κορίνθου 213 (τηλ. 6947.067.636).

3.

Στην Πλατεία Πρωτομαγιάς (Πεδίον Άρεως) θα πραγματοποιηθεί, από 1 έως 3 Ιούλη, το 10ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ που διοργανώνει το Συντονιστικό Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, με κεντρικό σύνθημα φέτος "Πατρίδα μας όλη η Γη". Τη Παρασκευή 1/7, και από τις 10μμ, θα εμφανιστούν οι Apurimac, η Μάρθα Μορελεόν, οι Africa Moyo, οι Funcollective και ο Tonino Carotone. Το Σάββατο (ίδια ώρα) θα χορέψουν οι Mar Azul, ακολουθεί το κουαρτέτο Feries Garden Project, ο Κώστας Καλατζόπουλος με την Ορχήστρα του Δρόμου, τα Χάλκινα του Φώντα Τζανίνη με τη Γιώτα Νέγκα, και τα Κρουστά της Τάκη. Το πρόγραμμα θα κλείσουν οι Απόντες με λαϊκά και ρεμπέτικα. Η Κυριακή 3/7 (10μμ), ξεκινά με την θεατρική παράσταση "Golgω", συνεχίζει ο Νίκος Ξυδάκης με τους Τακίμ, ενώ ο Μάκης Αμπλιανίτης και το συγκρότημά του θα παρουσιάσουν το έργο "Bahar". Ακολουθούν βαλκανικά τσιγγάνικα τραγούδια από τον Damian Dudu και το συγκρότημά του ενώ κάθε μέρα θα προηγούνται μουσικές και χοροί από μετανάστες καλλιτέχνες. Οι συζητήσεις του 3ημέρου αφορούν την ελληνική κι όχι μόνο μεταναστευτική πολιτική, την ακροδεξιά και τα κρούσματα ρατσισμού, την κοινωνική πολιτική κλπ, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του φεστιβάλ θα υπάρχουν εκθέσεις φωτογραφίας, βιβλίου, προβολές, θεατρικά και περίπτερα οργανώσεων.

Σ. Κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΝΙΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η κρατική τρομοκρατία

Η απειλή των κυβερνώντων για "περιφερειακή πολιτιστική ανάπτυξη" έλαβε σάρκα και οστά την Τετάρτη 8/6, στην επαρχιακή πόλη των Ιωαννίνων, όταν περίπου 100 πολίτες και κάτοικοι Ιωαννίνων συγκεντρώθηκαν στον προαύλιο χώρο του ξενοδοχείου Ξενία για να συμμετέχουν στην ανοιχτή λαϊκή συνέλευση της Επιτροπής Αγώνα Πολιτών, με αφορμή την εκδίκαση της αναστολής της κατεδάφισης του ξενοδοχείου (σχετικό άρθρο δημοσιεύτηκε στη Βαβυλωνία Νο 15) Ήταν η τέταρτη φορά που πολίτες μπήκαν στο Ξενία, αμφισβητώντας έμπρακτα το επιβληθέν ιδιοκτησιακό καθεστώς και το ξεπούλημα του χώρου. Η έκδηλη παρουσία ασφαλιτών, σεκιουριτάδων και ανδρών της Ο.Π.Κ.Ε και των Μ.Α.Τ από την αρχή ακόμα της εκδήλωσης, είχε σα σκοπό να τρομοκρατήσει τους πολίτες, αποτρέποντάς τους από την είσοδο στο ξενοδοχείο. Ως απάντηση στην ανυποχώρητη στάση των πολιτών ήρθε η βίαιη και απρόκλητη επέμβαση των δυνάμεων καταστολής με πρόφαση τις μηνύσεις που κατέθεσε ο Όμιλος Μήτση εναντίον πολιτών, αρκετοί από τους οποίους δεν παρευρίσκονταν καν στο χώρο. Οι άνδρες των ΜΑΤ επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους, εμποδίζοντας τους την έξοδο από το χώρο και έπειτα από συμπλοκές κατόρθωσαν να συλλάβουν δέκα διαδηλωτές από το εγκλωβισμένο πλήθος. Οι συλλήψεις έγιναν κατά τις υποδείξεις νεαρού ρουφιάνου, εντεταλμένου του Μήτση, αποκαλύπτοντας τις υπαλληλικές σχέσεις της Αστυνομίας με το κεφάλαιο. Ακολούθησε πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και αποκλεισμός της οδού 28ης Οκτωβρίου μπροστά από το Αστυνομικό Μέγαρο που διήρκησε μέχρι την απελευθέρωσή τους, αργά το βράδυ. Το ίδιο βράδυ αποφασίστηκε πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, που πραγματοποιήθηκε την επομένη, με την συμμετοχή 400 ατόμων.

Δυστυχώς για τον θίασο της εξουσίας, η ανυποχώρητη στάση των πολιτών σκόρπισε τις επιδιώξεις της να επιβάλλει τη σιωπή. Η απροκάλυπτη βαρβαρότητα του κράτους και του κεφαλαίου απέναντι στην κοινωνία ξεγυμνώθηκε στα Γιάννενα.

Θα ήταν μισή αλήθεια, εάν ερμηνεύαμε την επίθεση των ΜΑΤ στους πολίτες σε απειρία ή σε κακό χειρισμό του δημάρχου και του επιχειρηματία, ιδιαίτερα μετά την απορριπτική εισήγηση του Συμβουλίου της Επικρατείας επί της κατεδάφισης του ιστορικού κτηρίου. Όπως έχει αποδειχτεί και κατά το παρελθόν (π.χ. συζητήσεις παρουσία 'αγανακτισμένων πολιτών', ξυλοδαρμοί δημοσιογράφων μέσα στο δημαρχείο), πρόκειται για συστηματική πολιτική πρακτική τρομοκράτησης και ποινικοποίησης της αντίθετης άποψης, ευρισκόμενη στον πυρήνα της φιλοσοφίας της δημοτικής αρχής.

Μόλις λίγες ημέρες μετά τις επιθέσεις στην Αθήνα, αποδείχθηκε ότι η υπόθεση δεν αφορά μόνο κάποιους κύκλους αλλά ολόκληρη την κοινωνία. Την κοινωνία που, όπως ακόμη μια φορά απέδειξε, γνωρίζει να αγωνίζεται και όταν αγωνίζεται, κερδίζει.

Να αποσυρθούν οι κατηγορίες από τους συλληφθέντες
Να αποδοθεί ο χώρος του Ξενία στους πολίτες

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Παραλία Μοσχάτου

Την παραλία του Μοσχάτου με έκταση 250 στρέμματα σήμερα την διεκδικούν, ιδιώτες, δήμαρχοι, κάτοικοι. Για τη χρήση της έχουν διαμορφωθεί 3 απόψεις-λύσεις:

Του ιδιωτικού

Είναι η άποψη που θέλει την "αξιοποίηση" του χώρου προς όφελος του ιδιωτικού κεφαλαίου. Έτσι μπορούν να αποκτήσουν ιδιοκτησία και να χτίσουν, εμπορικά κέντρα, τουριστικές επιχειρήσεις, χώρους ψυχαγωγίας, διάφοροι.

Στον βωμό του κέρδους οι ανάγκες των κατοίκων, οι δίοδοι αέρα από την παραλία, η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος δεν έχουν θέση. Οι πολίτες αναγνωρίζονται μόνο ως πελάτες, και ο χώρος ως οικόπεδο προς οικοδόμηση, η ελεύθερη επιχειρηματική δραστηριότητα, συνεπάγεται: τσιμεντοποίηση, θεάματα - εμπορεύματα, μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις, ιδιωτική αστυνομία.

Του δημόσιου - κρατικού

Είναι η άποψη που θέλει να δοθεί η παραλία σε Δήμους ή σε κάποιον κρατικό φορέα. Που σημαίνει ότι οι αποφάσεις για την χρήση της παραλίας θα παίρνονται από διάφορα δημοτικά - κρατικά, κλειστά συμβούλια, πέρα και παρά την γνώμη των πολιτών. Η μέχρι τώρα εμπειρία έχει δείξει ότι η Τ.Α. έχει σταθεί συμπληρωματικά, βοηθητικά απέναντι στο κεφάλαιο.

Οι Δήμοι άλλωστε ευλόγησαν τις κυρίαρχες επιλογές της κεντρικής εξουσίας στα ολυμπιακά (κοινωνικά άχρηστα) έργα του φαληρικού όρμου με εγκληματικές επιπτώσεις στη ζωή των κατοίκων.

Βοηθάει στην παραπέρα τσιμεντοποίηση με προτάσεις όπως αυτές του Δήμου Μοσχάτου για δημιουργία κλειστών αθλητικών εγκαταστάσεων, θέσεων parking, εκθεσιακών χώρων, δημοτικά τουριστικά περίπτερα που σημαίνουν πρόσβαση με εισιτήριο, επιτήρηση από τη δημοτική αστυνομία, εξυπηρέτηση τοπικών παραγόντων, χρήση από αθλητικούς συλλόγους για τα μέλη τους μόνο.

Τέλος, ήπια χρήση θεωρούνται το στάδιο ειρήνης και φιλίας, μαρίνες σκαφών, εκθεσιακά κέντρα, ατέλειωτα μέτρα ασφάλτου, η τσιμεντοποίηση των εκβολών του Ιλισού.

Του κοινωνικού

Είναι η άποψη που εκφράζεται μέσα στην κοινωνία των πολιτών από ανθρώπους που βιώνουν το πρόβλημα και τις συλλογικότητες που αυτοί δημιουργούν και παίρνουν το χαρακτήρα της κοινωνικής αντίστασης. Μια τέτοια, αντιιεραρχική, πολύμορφη οργάνωση είναι και η ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ Μοσχάτου.

Στο επίκεντρο της λογικής αυτής είναι ο άνθρωπος, ως δημιουργικός, ελεύθερος, συμμετοχικός και το φυσικό περιβάλλον ως αναγκαίο, καθαρό, όχι φασιστικά εκμεταλλεύσιμο. Έτσι λοιπόν η άποψη αυτή αντιτίθεται αποφασιστικά σε κάθε λογική τσιμεντοποίησης, εμπορευματοποίησης, και μη ελεύθερης πρόσβασης στην παραλία. Αισθάνεται ότι η γη αυτή ανήκει σε όλους τους πολίτες, και όχι σε ιδιώτες εταιρείες, διοικήσεις, κλειστές ομάδες. Αντιστέκεται στην δημιουργία έργων που κυριαρχεί η εμπορευματική χρήση.

Η πρότασή της για το θέμα είναι σαφής: ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΚΟ Η ΠΑΡΑΛΙΑ, με ανοιχτούς ελεύθερους χώρους, χωρίς καμιά οικοδομική δραστηριότητα, χωρίς εισιτήριο.

Ανησυχεί για τις επιπτώσεις στο περιβάλλον (περίπτωση υδροβιότοπου Ιλισού). Μια τέτοια λύση για την παραλία βάζει στο προσκήνιο το ζήτημα των χώρων ελεύθερης επικοινωνίας των ανθρώπων.

Σ.Μ. από ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

Όταν η ιστορία επαναλαμβάνεται ως τραγωδία

Η ιστορία επαναλαμβάνεται ως τραγωδία. Μετά την ΥΦΕΝ, τη Βέτλανς Νάουσα, την Πέλλα και την Τρικολάν ήρθε η σειρά των Κλωστηρίων Ναούσης και των εργαζομένων στα 3 εργοστάσια του Λαναρά να δουν το δρόμο προς την ανεργία ή την εθελούσια έξοδο που έγινε φαίνεται πρόταση της μόδας πια για τα αφεντικά.

Τέτοιες μέρες πέρυσι 98 εργαζόμενοι της Τρικολάν μάθαιναν για τις προθέσεις του Λαναρά να κλείσει τη θυγατρική των Κλωστηρίων Ναούσης στο έτοιμο ένδυμα. Φέτος, και στα μέσα Απρίλη, με προφορική εντολή του Λαναρά προς το Εργατικό Κέντρο Νάουσας και τις διοικήσεις των Σωματείων των εργαζομένων ζητά την μείωση του προσωπικού κατά 30% - περίπου 237 άτομα- είτε με εθελούσια έξοδο, είτε με απολύσεις, εάν δεν καταστεί εφικτή η οικειοθελής αποχώρηση.

Την επομένη (14/4), δίνεται συνέντευξη Τύπου όπου οι πρόεδροι των εργοστασιακών Σωματείων Γ. Σμέρνος, Απ. Ραπτόπουλος και Φυκιάρης, επισημαίνουν ότι τα εργοστάσια Α΄ και Β΄ υπολειτουργούν, παρά τις δεσμεύσεις ότι μετά την δανειοδότηση του Ομίλου "Κλωνατέξ" πέρσι το καλοκαίρι από Τράπεζες θα εξασφαλιζόταν η ομαλή λειτουργία τους. Κάποια τμήματα δουλεύουν κανονικά, ακόμη και με τέσσερις βάρδιες, ενώ σε κάποια άλλα οι εργαζόμενοι δεν έχουν αντικείμενο απασχόλησης. Η προμήθεια πρώτης ύλης γίνεται πάντα σε πολύ μικρές ποσότητες, διαπιστώνεται σοβαρή έλλειψη σε ανταλλακτικά για τις μηχανές, οι πληρωμές καθυστερούν, ενώ τα σενάρια για συρρίκνωση της δραστηριότητας ή και κλείσιμο των εργοστασίων περισσεύουν.

Τα παραπάνω, μαζί με την περικοπή του επιδόματος της τέταρτης βάρδιας και του επιδόματος καλής απόδοσης, το οποίο ελάμβαναν οι εργαζόμενοι από την ίδρυση του εργοστασίου προκαλούν, σύμφωνα με τα όσα δηλώνουν οι συνδικαλιστές, σύγχυση και αβεβαιότητα.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί το ότι ο προβληματισμός στους κόλπους των εργαζομένων εντάθηκε ακόμη περισσότερο, μετά και από την ανάληψη καθηκόντων γενικού διευθυντή, από τον Φ. Μπαλόγιαννη πρώην γενικό διευθυντή της Fanco (Τρικολάν) τον οποίο οι εκπρόσωποι των εργαζομένων κατηγορούν για παραπληροφόρηση και προσπάθειες διάσπασης της ενότητας των εργαζομένων στα τμήματα των "Κλωστηρίων".

"Στην πρώτη μας συνάντηση με τον κ. Μπαλόγιαννη", δηλώνει ο κ. Σμέρνος "μας τόνισε ότι σκοπός του δεν είναι το κλείσιμο των εργοστασίων και η συρρίκνωση των αποδοχών των εργαζομένων. Μια εβδομάδα μετά, έγινε περικοπή των επιδομάτων και απολύθηκαν επτά εργαζόμενοι από την Verlan".

Σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μη τήρηση των υποσχέσεων της διοίκησης όσον αφορά την εξυγίανση της επιχείρησης, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε 4ωρη στάση εργασίας στο τέλος κάθε βάρδιας την Τρίτη 19 Απριλίου.

Στις 13 Μάη ο Λαναράς κάνει γραπτό πλέον το αίτημά του που επιδίδεται στα Σωματεία και το ΕΚΝ κάτι που προκαλεί την έντονη αντίδραση των εργαζομένων.

Ακολουθεί στις 17 συνάντηση μεταξύ των εκπροσώπων των Σωματείων και των εργοστασίων Β΄ και Γ΄ με τον γενικό διευθυντή της "Κλωνατέξ", τον διευθυντή προσωπικού και το νομικό σύμβουλο της Επιχείρησης, παρουσία και των διευθυντών των μονάδων. Οι συνδικαλιστές ζήτησαν την απαλοιφή της παραγράφου της ανακοίνωσης που αναφέρεται σε καταγγελίες συμβάσεων από την πλευρά της Επιχείρησης, αν δεν συμπληρωθεί το 30% της μείωσης του προσωπικού με οικειοθελείς αποχωρήσεις. Μετά την άρνηση των εκπροσώπων της Εταιρίας να ικανοποιήσουν το συγκεκριμένο αίτημα, οι εκπρόσωποι των εργαζομένων αποχώρησαν δηλώνοντας αποφασισμένοι να μην αποδεχτούν τις εξελίξεις όπως αυτές δρομολογούνται από την επιχείρηση.

Κατά τη διάρκεια της συνάντησης των εκπροσώπων του Β΄ Εργοστασίου με τη διοίκηση της Επιχείρησης, λίγο έλειψε να σημειωθούν και επεισόδια στον περίβολο του εργοστασίου, όταν συγκεντρωμένοι εργάτες ζήτησαν από τη διοίκηση να αποχωρήσει από το εργοστάσιο.

Σημειώνεται ότι τα Κλωστήρια Β΄ (στην περιοχή Αγ. Νικολάου), φαίνεται ότι αντιμετωπίζουν και το σοβαρότερο πρόβλημα, αφού εδώ και αρκετό καιρό υπολειτουργούν, αντίθετα με τη μονάδα Γ΄ και το πλεκτήριο που δουλεύουν τις τελευταίες μέρες σε τέσσερις βάρδιες.

Στις 24/5 πραγματοποιείται ενημερωτική συνάντηση εκπροσώπων των εργαζομένων με τον υφυπουργό Απασχόλησης Γεράσιμο Γιακουμάτο στην Αθήνα, όπου κι ανανεώνεται η συνάντηση για τη Δευτέρα 30/5, αυτή τη φορά με τη συμμετοχή και της εργοδοσίας. Προκειμένου να πιέσουν οι εργαζόμενοι προχώρησαν στη διοργάνωση συγκέντρωσης και πορείας αλληλεγγύης στο κέντρο της Νάουσας την Παρασκευή 27 Μάη, ημέρα κατά την οποία έληγε η προθεσμία της επιχείρησης για την υποβολή αιτήσεων προς εθελουσία έξοδο.

Η προκήρυξη των εργαζομένων μεταξύ άλλων τονίζει: "*...στην πορεία εξασφαλίστηκε μια συμφωνία των τραπεζών που παρείχαν δάνεια στον όμιλο και με τη σύμφωνη γνώμη της κυβέρνησης. Τότε ακούστηκαν και διαβεβαιώσεις ότι στόχος είναι να μη χαθούν και άλλες θέσεις εργασίας...Ένα χρόνο μετά η εργοδοσία έρχεται με πρόταση που αποτελεί ωμό εκβιασμό. Να οδηγηθούμε σε μείωση του προσωπικού με το 30% οικειοθελών αποχωρήσεων. Αφήνει να εννοηθεί ότι αν δεν γίνει αυτό θα προχωρεί στις νόμιμες του 2%...Εμείς ξέρουμε καλά ότι με την εκμετάλλευση των εργαζομένων εδώ και δεκαετίες χτίστηκε ο όμιλος ΚΛΩΝΑΤΕΞ του Λαναρά. Με τον ιδρώτα των εργαζομένων έγιναν πέντε εργοστάσια στα Βαλκάνια και άλλα σε άλλες περιοχές της χώρας. Με ποια λογική σήμερα πρέπει να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι; Εμείς το δηλώνουμε καθαρά. Σε περίπτωση που η εταιρεία υλοποιήσει την απόφαση της για μείωση στο 30% του προσωπικού και κάνει χρήση του 2% ο αγώνας όλων μας θα είναι καθολικός, για την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας, γιατί αυτό θα έχει αρνητικές επιπτώσεις για όλη την πόλη και την ευρύτερη περιοχή.*"

Στην πορεία αλληλεγγύης συμμετείχε με πανό και προκήρυξη και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης ενώ σε συζητήσεις με εργαζόμενους και συνδικαλιστές εκδηλώθηκε το ενδιαφέρον να διοργανωθούν από κοινού κι άλλες εκδηλώσεις αλληλεγγύης αλλά και πίεσης στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Δυστυχώς, η πορεία δεν ξεπέρασε τα 250-300 άτομα με εμφανή την απουσία εργαζομένων λόγω του φόβου του 2% των απολύσεων. Αντίθετα βρέθηκαν εκεί απολυμένοι της Τρικολάν που ακόμη παλεύουν για την ικανοποίηση των συμφωνηθέντων μετά την απόλυσή τους.

Στη τριμερή συνάντηση της 30ης Μάη το μόνο που εξασφαλίστηκε ήταν η παράταση της αγωνίας των εργαζομένων. Εκ μέρους της εργοδοσίας επαναβεβαιώθηκε η πρόθεση της εταιρίας να προχωρήσει σε κατά 30% μείωση του προσωπικού των Εργοστασίων της Νάουσας. Δέχθηκαν μόνο την μεταφορά της ημερομηνίας λήξης της προθεσμίας για εθελούσιες αποχωρήσεις στην 30η Ιουνίου.

Αποφασίσθηκε η πραγματοποίηση νέας τριμερούς περί τα τέλη Ιουνίου με τις δύο πλευρές όμως να δηλώνουν αμετακίνητες από τις θέσεις τους, αφού και οι εκπρόσωποι των εργαζομένων δηλώνουν αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν καμία συρρίκνωση σε εργοστάσια ή προσωπικό.

Οι επόμενες ημέρες θα καθορίσουν τη στάση των εργαζομένων, ενώ αξίζει να σημειωθεί το γεγονός ότι περί τα 50 άτομα έχουν ήδη καταθέσει αιτήσεις οικειοθελούς αποχώρησης, που όμως δεν έχουν εξετασθεί από την επιχείρηση.

Σάκης Κηπουρός

Euromayday 2005

Η "ιταλική επινόηση" με την πανευρωπαϊκή δυναμική

Η Euromayday φωτίζει δειλά μια προσπάθεια ανασύνθεσης που λαμβάνει χώρα στη Δυτική κυρίως Ευρώπη, μια κίνηση με την οποία, ενάντια στο κεφάλαιο τίθεται όλο και περισσότερο η ίδια η ζωή στην πολλαπλότητα / ολότητά της.

Η Euromayday 2005 προστέθηκε επιτυχημένα σε έναν μικρό κύκλο αγώνων που έχει ανοίξει στην Δυτική Ευρώπη και αφορά τις επισφαλείς συνθήκες εργασίας / ζωής (precarity)[1]. Η επιτυχία της δεν συνίσταται τόσο στο συνολικό αριθμό ατόμων που συμμετείχαν στις δράσεις (περίπου 200 χιλιάδες άνθρωποι σε 22 σημεία της Ευρώπης αλλά με περισσότερους από τους μισούς να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις στην Ιταλία) όσο στο γεγονός πως μπήκε στο "χάρτη" των Πρωτομαγιάτικων εκδηλώσεων και όλα δείχνουν ότι έχει δυναμική και ενθουσιασμό για το μέλλον ώστε να καταγραφεί ως μια εκδοχή για τη "γιορτή της εργασίας" -ή μάλλον τη "γιορτή της μη εργασίας" (όπως την είπαν στη Νάπολι). Χαρακτηριστικό της δυναμικής της είναι πως έντυπα της παραδοσιακής αριστεράς, αλλά και κάποια συμβατικά media, αισθάνθηκαν υποχρεωμένα να αναφερθούν σε αυτή.

Σημαντικό είναι ότι η Euromayday 2005 δεν πήρε μία μόνο μορφή. Σχηματικά, εκεί όπου δεν υπήρχε η δυναμική για μαζικές πορείες επικράτησαν μικρές δράσεις οι οποίες αναδείκνυαν τις επισφαλείς συνθήκες εργασίας / ζωής που βιώνουν καθημερινά εκατομμύρια άνθρωποι στην Ευρώπη. Τέτοιες δράσεις (κυρίως καταλήψεις καταστημάτων, κάποιες ακολουθούμενες από απαλλοτριώσεις) είχαν ως κύριο στόχο τους την αμεσότητα και την προσπάθεια για κοινωνική απεύθυνση και συμμετοχή. Με άλλα λόγια δεν έγιναν απλά παρεμβάσεις στείρας "καταγγελιολογίας" αλλά δράσεις που ήθελαν να μιλήσουν πραγματικά στον κόσμο που δουλεύει, που ήθελαν να συμμετάσχει αυτός ο κόσμος (δύσκολο βέβαια κάτω από τα βλέμματα των αφεντικών) όπως και να συμμετάσχει δυναμικά το κοινό που τύχαινε να βρίσκεται στις δράσεις.

Από την άλλη μεριά, οι πορείες που έγιναν πόνταραν στο στοιχείο της χαράς και του παιχνιδιού. Κατά μια έννοια ήταν "επιτελεστικές" δράσεις. Τι σημαίνει αυτό; Δεν ήταν πορείες που κάποιοι ήδη γνωστοί και αναγνωρίσιμοι πορεύονταν για να μεταδώσουν σε κάποιους άλλους ένα μήνυμα που υπάρχει ήδη στην εξωτερική πραγματικότητα· ήταν χειρονομίες οι οποίες δημιουργούσαν οι ίδιες το μήνυμά τους αλλά και παρήγαγαν το υποκείμενό τους, το τοποθετούσαν και το καθιστούσαν ορατό στο δημόσιο χώρο, μέσα και από την ανάμιξη (τον "υβριδισμό") ή την παρωδία και την υπονόμευση των καθιερωμένων ταυτοτήτων (κοινωνικών, επαγγελματικών, σεξουαλικών κ.λ.π.). Στο σχηματισμό αυτού του πλαισίου έπαιξαν σημαντικό ρόλο δύο πράγματα: α) η Euromayday δεν εμφανιζόταν να εκπροσωπεί κάποιο υπαρκτό πολιτικό υποκείμενο ή σχέδιο ή να διατυπώνει κάποιο οικονομικό ή θεσμικό αίτημα προς το κράτος, τουλάχιστο με την παραδοσιακή σημασία του όρου. β) στην Euromayday ήταν καθοριστικό το γλωσσικό παιχνίδι. Ήταν σαφής η προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας νέος κώδικας, ένα νέο λεξιλόγιο, τόσο με τη στενή έννοια (επινόηση πολλών νεολογισμών), όσο και με την ευρύτερη: μία νέα γλώσσα του σώματος, μια περίεργη οικειοποίηση συμβόλων από άλλες παραδόσεις και η παιγνιώδης ένταξή τους σε ένα άλλο πλαίσιο (όπως αυτό που έγινε με τις εικόνες του "San Precario" στην Ιταλία και την "εμφάνιση της Παναγίας" στην Ισπανία).

Η Euromayday έδειξε ακόμα πως η επικοινωνία και η κοινωνική συνεργασία είναι καθοριστικοί παράγοντες για την κυκλοφορία / μετάδοση των αγώνων και αποτελούν ταυτόχρονα μια αποτελεσματική οργανωτική βάση για αυτούς. Πάνω στη θεματική της επισφαλούς εργασίας / ζωής (precarity) κατορθώθηκε να χτιστεί (κυρίως στην Ιταλία, που αποτελεί ένα τολμηρό πειραματικό εργαστήρι λόγω κινηματικής ιστορίας) ένας ζωντανός ιστός που συνδέει συνδικαλιστές βάσης, μετανάστες, κοινωνικά κέντρα, φοιτητές, εναλλακτικά μέσα πληροφόρησης, καταλήψεις. Ένας ιστός που, αν και κυριαρχείται από νέους, προσπαθεί να φέρει σε γόνιμη σύμπραξη δύο γενιές αγωνιστών της Ευρώπης και να παράγει νέα υβρίδια αγωνιστικών πρακτικών (μέχρι και σήμερα οι πιο πολλές πρακτικές δεν πρωτοτυπούν σε σχέση με το '70).

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι η Euromayday εξέφρασε κυρίως το μεγάλο πια κομμάτι της σύγχρονης εργασίας που, είτε "υλικά" είτε "άυλα", δουλεύει ευέλικτα και αβέβαια και που είναι αντικείμενο αγριότατης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Σημαντικό είναι το ότι προσπάθησε να εντάξει το κομμάτι των ανέργων και των μεταναστών και με την ανοιχτή, κοινωνική της απεύθυνση, να ενώσει όλους τους υποκείμενους σε εκμετάλλευση, ακόμα και αυτούς που φαίνονται "μόνιμοι και εξασφαλισμένοι". Βέβαια αυτό είναι κάπως δύσκολο επειδή εξ ορισμού η Euromayday στηρίχτηκε πάνω στην θεματική precarity.

Εν κατακλείδι η Euromayday αντανακλά το βήμα που γίνεται στην Δυτική Ευρώπη για ένα ξεπέρασμα των παλαιότερων διαχωρισμών μεταξύ συνδικαλισμού και εναλλακτισμού (για παράδειγμα, πολλά κοινωνικά κέντρα πρωτοστατούν πια στην ενημέρωση για εργασιακά θέματα). Φανερώνει ακόμα την προσπάθεια ενός θετικού ξεπεράσματος των διαιρέσεων στη βάση των (κοινωνικών, φυλετικών, πολιτικών) ταυτοτήτων. Όσοι πήραν μέρος στις δράσεις, δεν έβαζαν σε πρώτο πλάνο την τυχόν "ιδιαιτερότητά" τους, αλλά ούτε και την υπέτασσαν ιεραρχικά σε κάποια "κυρίαρχη αντίθεση". Οι μετανάστες, οι νέοι, γυναίκες, οι ομοφυλόφιλοι/ες μετείχαν ενεργά σε μια πορεία Πρωτομαγιάς όχι επειδή αναγνώρισαν την "μερικότητα" των αγώνων τους σε σχέση με την "οικονομική" εκμετάλλευση, αλλά επειδή έμφαση δίνεται τελικά στην ενοποίηση των εκμεταλλευόμενων πάνω σε αυτό που τους συνδέει αναμφισβήτητα: στις συνθήκες ζωής τους. Η Euromayday φωτίζει δειλά μια προσπάθεια ανασύνθεσης που λαμβάνει χώρα στην Δυτική Ευρώπη, μια κίνηση όπου ενάντια στο κεφάλαιο τίθεται όλο και περισσότερο η ίδια η ζωή στην πολλαπλότητα / ολότητα της.

Άκης Γαβριηλίδης, Κωνσταντίνος Ιωάννου

Εικόνα 1:
Μιλάνο: Δύο γενιές υποκειμενικοτήτων, ένα πλήθος.

Εικόνα 2:
Η Ευρωπρωτομαγιά στο Μιλάνο χαρακτηρίσθηκε από την παρουσία του…San Precario και της…"συνοδείας" του…(60-70 νταλίκες με ηχοσυστήματα, έντυπα, μπαρ κτλ.)

[1] Εδώ μπορεί να τεθεί η ένσταση πως και στην Ελλάδα υπάρχουν αγώνες π.χ. των συμβασιούχων, των κούριερ κ.α. που αναφέρονται άμεσα στην επισφαλή εργασία. Δεν θα λέγαμε όχι, αλλά το ελλαδικό πλαίσιο μέσα στο οποίο γίνονται αυτοί οι αγώνες είναι αρκετά διαφορετικό. Ένα μικρό παράδειγμα είναι το ότι οι ευέλικτες / προσωρινές εργασίες σπάνια αντιμετωπίζονται στην Ελλάδα ως κάτι το θετικό. Κυρίως θεωρούνται κάτι το αρνητικό. Το αίτημα για μόνιμη, συνεχή δουλειά λοιπόν κυριαρχεί. Αντίθετα στην Δυτική Ευρώπη η προσωρινότητα / ευελιξία στην εργασία ήταν ένα αίτημα των ριζοσπαστικών κινημάτων του '70 και τα σημερινά κινήματα βλέπουν και τις θετικές, ανταγωνιστικές προοπτικές του να είσαι "ευέλικτος". Ως πρόβλημα τίθεται η αβεβαιότητα / ανασφάλεια που συνδέεται με την ευελιξία και φυσικά το όλον, το καπιταλιστικό σύστημα που την παράγει. Όπως άλλωστε οι ίδιοι το θέτουν, "το να είμαστε νομάδες είναι επιλογή, το να ζούμε επισφαλώς είναι βία".

Ο πόλεμος άρχισε
και θα κρατήσει πολύ...!!!

Κυβέρνηση, κεφάλαιο και κράτος, με τις ευλογίες της Ε.Ε., προωθούν την κατάργηση του 8ωρου, τη διεύρυνση των απολύσεων, τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, τις ιδιωτικοποιήσεις και την ανατροπή των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Ζητούμενο η γενικευμένη εργατική, κοινωνική αντίσταση και αντεπίθεση..!

Την περίοδο που διανύουμε το κράτος αναδεικνύεται σε πρωταγωνιστή των εξελίξεων, καθώς μεθοδευμένα αναλαμβάνει να πείσει τους εργαζόμενους, ώστε να αποδεχθούν τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, που προσφέρουν μεγαλύτερη κερδοφορία στο κεφάλαιο. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λειτουργεί και η κυβερνοαντιπολίτευση των ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, που επί της αρχής συμφωνούν για την επέκταση των αναδιαρθρώσεων, σε ό,τι αφορά τις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις και τον περιορισμό του "κράτους πρόνοιας", στο όνομα της ανταγωνιστικότητας - παραγωγικότητας των επιχειρήσεων.... Η κυβέρνηση προωθεί την απελευθέρωση της αγοράς εργασίας, η αξιωματική αντιπολίτευση συζητά τις αναδιαρθρώσεις, προβάλλοντας περισσότερο τις νεοφιλελεύθερες απόψεις στελεχών της (βλ. Μ. Χρυσοχοΐδη κ.α.), οι υποταγμένες και ξεπουλημένες κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, σπέρνουν την ηττοπάθεια και ροκανίζουν το χρόνο με άσφαιρες 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις ή τρίωρες στάσεις εργασίας αντίστοιχα (βλ 24 Ιουνίου) και η καθεστωτική αριστερά, παροπλισμένη κινηματικά, παρακολουθεί τις εξελίξεις περιμένοντας να... ωριμάσουν οι αντικειμενικές συνθήκες, ώστε να εξαργυρώσει εκλογικά τη λαϊκή αγανάκτηση για τα κομματικά μαγαζάκια της.

Καλοκαιρινές αναδιαρθρώσεις

Οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, που δρομολογεί η κυβέρνηση μέσα στο καλοκαίρι με τη στήριξη του ΣΕΒ και της Ε.Ε., αποσκοπούν πρώτα και κύρια στη ριζική ανατροπή των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ, για να μειωθεί το κόστος τους και να ιδιωτικοποιηθούν ευκολότερα , παρά το γεγονός ότι είναι κερδοφόρες. Αφετηρία γι' αυτό το βίαιο κύκλο ιδιωτικοποιήσεων αποτελεί η κυβερνητική προσπάθεια για τις "αποκρατικοποιήσεις νέας γενιάς" που θα αφορούν Ολυμπιακή, ΔΕΗ, ΟΠΑΠ, Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, ΟΣΕ, ΟΤΕ, ΑΤΕ. Το σίγουρο είναι ότι η μετατροπή των υπηρεσιών "κοινής ωφέλειας" σε πεδίο επιχειρηματικής υπερεκμετάλλευσης θα μετακυλίσει το κόστος των προσφερόμενων υπηρεσιών τους συνολικά στους εργαζόμενους και στην κοινωνία. Την ίδια στιγμή το Εθνικό Συμβούλιο Ανταγωνιστικότητας αποκαλύπτει τις προθέσεις της κυβέρνησης και του ΣΕΒ και συστήνει μεταξύ άλλων την ιδιωτικοποίηση των τομέων της υγείας, της παιδείας και τις απολύσεις "περιττών εργαζομένων". Στην κατεύθυνση αυτή η κυβέρνηση δρομολογεί, εν όψει της ΔΕΘ, και με χρονικό ορίζοντα ολοκλήρωσης μέχρι το τέλος του χρόνου, τις αναδιαρθρώσεις στο ασφαλιστικό των τραπεζοϋπαλλήλων, την επέκταση της κατάργησης της μονιμότητας σε άλλες ΔΕΚΟ με οδηγό την κατάπτυστη συμφωνία ΟΜΕ - ΟΤΕ, την μεγαλύτερη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στον ιδιωτικό τομέα, τη νέα μισθολογική μείωση στους νεοπροσληφθέντες στα ΕΛΛΠΕ (με την κατάπτυστη δίχρονη ΕΣΣΕ που υπέγραψε η ΓΣΕΕ αμείβονται ήδη κάτω του κατώτερου ορίου), τη μείωση των αποδοχών στους εργαζόμενους στον ΟΛΠ, την επιμήκυνση των ωραρίων εργασίας των εμπορικών καταστημάτων, τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας μέσω της αξιολόγησης στο δημόσιο τομέα. Στρατηγικοί στόχοι της κυβέρνησης μέσα στο καλοκαίρι, είναι η ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος και τα ελαστικά ωράρια., η άρση της μονιμότητας, η μείωση των εργοδοτικών εισφορών κατ' απαίτηση του ΣΕΒ, η κατάργηση του οκτάωρου. Στόχοι που θα πραγματοποιηθούν με τη συνένοχη συναίνεση των κρατικοσυνδικαλιστικών οργανώσεων των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ.

Απολύσεις στον ΟΤΕ

Η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων στον ΟΤΕ, με την συνενοχή της κρατικοσυνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΟΜΕ/ΟΤΕ), θα αποτελέσει οδηγό για το ελαστικό οκτάωρο, τις φθηνές υπερωρίες και την άρση της μονιμότητας σ' όλο τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Γιατί η κυβέρνηση εξαγόρασε τη συναίνεση των κρατικοσυνδικαλιστών της ΟΜΕ/ΟΤΕ (ΠΑΣΚΕ -ΔΑΚΕ) τόσο για την κατάργηση της μονιμότητας και τη διάλυση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) όσο και για την εργασιακή ανασφάλεια των νεοπροσληφθέντων, αφού οι προσλήψεις θα γίνονται με συμβάσεις αορίστου χρόνου και θα εξαρτώνται απολύτως από τις ορέξεις της εργοδοσίας. Ο πραγματικός λόγος είναι να απαλλαγεί ο ΟΤΕ από ένα σημαντικό αριθμό εργαζομένων και να γλιτώσουν κρατικές και ιδιωτικές τράπεζες από το αναλογιστικό (μελλοντικό) έλλειμμα. Είναι δεδομένο ότι η εθελούσια έξοδος στον ΟΤΕ θα επιβαρύνει τα Ταμεία ΤΑΠ - ΟΤΕ, ΙΚΑ, Ταμείο Αρωγής, που θα κληθούν να σηκώσουν το βάρος αφού το κράτος δεν πληρώνει ακόμα και τις θεσμοθετημένες υποχρεώσεις του. Στην περίπτωση του ΟΤΕ και των τραπεζών, το κόστος της ασφαλιστικής κάλυψης των εργαζομένων (και των μελλοντικών ελλειμμάτων) περιέρχεται στο κοινωνικό σύνολο και απαλλάσσονται, αντίστοιχα, οι εργοδότες και οι μεγαλομέτοχοι από την υποχρέωση αυτή.

Ένταξη στο ΙΚΑ

Για τους τραπεζοϋπαλλήλους, με τροπολογία που εντάσσεται στο πολυνομοσχέδιο της Κεφαλαιαγοράς, δημιουργείται το Ενιαίο Ταμείο Τραπεζοϋπαλλήλων (ΕΤΑΤ) με ημερομηνία λήξεως όταν συνταξιοδοτηθούν όλοι οι προ του 1993 εργαζόμενοι, οι οποίοι θα καταβάλλουν μέχρι τότε αυξημένη εργατική εισφορά της τάξεως του 4,5% . Φαίνεται ότι η κυβέρνηση, με τη διάλυση των κύριων και επικουρικών ταμείων των τραπεζοϋπαλλήλων (ακόμα και αυτών που έχουν συγκροτηθεί με Συλλογική Σύμβαση Εργασίας), και τη μεταφορά τους με συνοπτικές διαδικασίες νομοθετικής ρύθμισης, στο ΙΚΑ / ΤΕΑΜ και στο ΙΚΑ / ΕΤΕΑΜ (επικουρικό ιδιωτικού τομέα) αντιστοίχως, δεν θέλει να εξαντλήσει το περιθώριο του έτους 2007, το οποίο της έδινε ο αντιασφαλιστικός νόμος Ρέππα (ν. 3029 του 2002). Αξίζει να σημειωθεί ότι οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ έστρωσαν το δρόμο στην κυβέρνηση της ΝΔ, για τα τεκταινόμενα στις τράπεζες, αφού ο νόμος Ρέππα προέβλεπε ότι μέχρι το 2007 θα έπρεπε να ενταχθούν στο ΙΚΑ τα οκτώ Ταμεία κύριας ασφάλισης ΤΑΠ - ΟΤΕ, ΗΣΑΠ, Εθνικής Τράπεζας, ΑΤΕ, ΤΑΠΙΛΤ, ΕΤΒΑ, Συνεταιρισμών και Εθνικής Ασφαλιστικής (οι εργαζόμενοι στις άλλες τράπεζες ασφαλίζονται στο ΙΚΑ). Το αποτέλεσμα θα είναι οι οφειλέτριες τράπεζες και οι μέτοχοι όχι μόνο να απαλλάσσονται των υποχρεώσεών τους για την κάλυψη των ελλειμμάτων προς τα ταμεία, αλλά , επιπροσθέτως, μειώνονται οι εισφορές των εργοδοτών που μπορούν μονομερώς να καταπατήσουν τη Συλλογική Σύμβαση, χαρίζονται δις ευρώ στους τραπεζίτες και μεταφέρονται οι εργοδοτικές υποχρεώσεις τους στο κοινωνικό σύνολο και στα εκατομμύρια των ασφαλισμένων του ΙΚΑ. Στο ΕΤΕΑΜ (επικουρική σύνταξη) υπάγονται και οι ήδη συνταξιούχοι, των οποίων οι συντάξεις θα μειωθούν αφού δεν θα λαμβάνουν αυξήσεις (των επικουρικών συντάξεων) στο ύψος των εν ενεργεία (Συλλογική Σύμβαση Εργασίας), όπως ίσχυε έως τώρα, αλλά στο ύψος του πληθωρισμού. Εκτός αυτού η κυβερνητική πολιτική για τους εργαζόμενους στις τράπεζες περιορίζει τα ασφαλιστικά δικαιώματα των προσληφθέντων εργαζομένων μετά το 1992, μειώνει τις επικουρικές συντάξεις έως 45% και αυξάνει τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης από 5-17 χρόνια.

ΔΕΚΟ

Για τις ΔΕΚΟ σταδιακά θα προωθείται η εφαρμογή του μοντέλου του ΟΤΕ με τη σταδιακή κατάργηση της μονιμότητας και την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Οι αλλαγές θα αφορούν κυρίως τους νεοπροσληφθέντες οι οποίοι θα προσλαμβάνονται είτε με συμβάσεις έργου, είτε ορισμένου χρόνου ανάλογα με το αντικείμενο της εργασίας. Ταυτόχρονα οι ΔΕΚΟ θα μπορούν να "ενοικιάζουν" εργαζόμενους, δηλαδή θα μπορούν να αγοράζουν υπηρεσίες από άλλες ιδιωτικές εταιρείες χωρίς να υποχρεώνονται να προσλάβουν τους εργαζόμενους. Εφαρμόζοντας η κυβέρνηση της ΝΔ το μοντέλο του εξτρεμιστικού νεοφιλελεύθερισμού έχει σαν τελικό στόχο, μέχρι το τέλος του χρόνου, να ανοίξει συνολικά το εργασιακό και ασφαλιστικό των ΔΕΚΟ όπως έκανε και με τον ΟΤΕ. Θα επιχειρήσει να μεταφέρει τα βασικά χαρακτηριστικά του "μοντέλου εθελουσίας εξόδου ΟΤΕ" στη ΔΕΗ, στον ΟΣΕ, στον ΟΛΠ αλλά και στην ΕΡΤ. Το οικονομικό βάρος αυτών των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων θα το χρεωθούν κυρίως οι νεοπροσληφθέντες εργαζόμενοι, οι οποίοι θα έχουν εξευτελιστικούς μισθούς, μηδαμινές ασφαλιστικές καλύψεις και ελαστικοποιημένες εργασιακές σχέσεις, αφού θα υπαχθούν στο εργασιακό καθεστώς του ιδιωτικού τομέα. Αλλά και οι εργαζόμενοι που είναι ασφαλισμένοι μετά τις 31/12/1992, γιατί εντάσσονται στα ισχύοντα όρια και προϋποθέσεις του ΙΚΑ.

Ιδιωτικός τομέας

Στον ιδιωτικό τομέα προωθείται η επέκταση του διευθυντικού δικαιώματος και στη διευθέτηση του ημερήσιου χρόνου εργασίας και η απελευθέρωση του ορίου των υπερωριών και των απολύσεων. Αυτό σημαίνει την απόλυτη εξουσία του εργοδότη να ελαστικοποιεί το οκτάωρο, χωρίς την έγκριση του εργαζόμενου. Με αυξομειώσεις του ημερήσιου χρόνου εργασίας, που στην καλύτερη των περιπτώσεων θα κυμαίνεται από 6 - 12 ώρες , ανάλογα με τις ανάγκες του αφεντικού. Αυτό πρακτικά σημαίνει εργασία έως 12 ώρες την ημέρα για όσο διάστημα επιλέξει ο εργοδότης, με μοναδική προϋπόθεση ο συνολικός ετήσιος χρόνος εργασίας να μην υπερβαίνει τις 1800 ώρες (όσο δηλαδή και με το οκτάωρο). Η αλήθεια όμως είναι ότι με την απελευθέρωση των υπερωριών θα αυξηθεί δραματικά ο ετήσιος χρόνος εργασίας και κατά συνέπεια και ο ημερήσιος. Αυτή ακριβώς η λογική συμβάλλει στην αύξηση της ανεργίας αφού ο εργοδότης υπερεκμεταλλεύεται τους ίδιους εργαζόμενους όπως αυτός κρίνει κατά περίπτωση, στις αυθαίρετες απολύσεις εργαζομένων, στην αύξηση των απλήρωτων υπερωριών που είτε θα λειτουργούν σαν μέσο εκβιασμού για εργασία είτε θα επιστρέφονται στους εργαζόμενους, στην καλύτερη περίπτωση, με μέρες άδειας, ρεπό ή λιγότερη απασχόληση. Στόχος όμως της κυβέρνησης είναι η μείωση της υπερωριακής αμοιβής (στο 25% από 50%, για τις πέντε πρώτες εβδομαδιαίες ώρες και στο 50% για τις υπόλοιπες), η μείωση των εργοδοτικών εισφορών, η αύξηση των ωρών λειτουργίας των καταστημάτων σε εθνική κλίμακα (κατά μία ώρα καθημερινά και δύο ώρες το Σάββατο).

Όλοι στους δρόμους της αντίστασης και της αλληλεγγύης!

Πιστεύοντας ότι οι εργαζόμενοι σαν παραγωγοί του πλούτου πρέπει να απαιτήσουν άμεσα τα συμφέροντά τους, γιατί δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα παρά μόνο τη νέα φτώχεια, την ακρίβεια, την ανεργία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, η μοναδική απάντηση και λύση είναι η μεταξύ τους αλληλεγγύη και η συλλογική αντίσταση και δράση, απέναντι στη γενική επίθεση που δέχονται σήμερα. Γιατί το σίγουρο είναι ότι όταν η κυβέρνηση ανατρέπει εργασιακά δικαιώματα ενός κλάδου ή κλάδων εργαζομένων, αλυσιδωτά θα έρθει και η σειρά άλλων, με προσπάθειες εξομοίωσης των μισθών και των δικαιωμάτων προς τα κάτω και όχι προς τα πάνω.

Για τούτο είναι επίκαιρη όσο ποτέ άλλοτε η ανάπτυξη της εργατικής και κοινωνικής αυτοάμυνας και αντεπίθεσης στο κεφάλαιο, στην κυβέρνηση, στο κράτος, στον κρατικό συνδικαλισμό, που θα βασίζεται στην αυτοοργάνωση, στην αντιϊεραρχία, στην αμεσοδημοκρατική διαδικασία των Συνελεύσεων και στο συντονισμό τους. Με τέτοιες κοινωνικοπολιτικές κινηματικές παρεμβάσεις, απαλλαγμένες από φοβίες, κλισέ και δόγματα, που θα μπορούν να προβάλλουν σήμερα ένα συνολικό αντίπαλο αξιακό πρόταγμα, επιθετικό προς το κυρίαρχο, και κινούμενες στις διαδρομές της ανατροπής και της κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης. Ώστε να πάρουν στα σίγουρα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τους αγώνες και την υπόθεση στα χέρια τους.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Υπόθεση Ε.Λ.Α.

μέρος 2ο

Συνέντευξη με το συνήγορο υπεράσπισης Άρη Κωσταντάκη.

Β: Ποιά η σύνδεση της 2ης δίκης για τον Ε.Λ.Α. με την πολιτική σκοπιμότητα της ελληνικής εκδοχής της "αντι"τρομοκρατικής σταυροφορίας;

Άρης Κωνσταντάκης: Παρ' ότι στο επικοινωνιακό πεδίο η τρομοϋστερία έχει μειωθεί και άρα και η αντιτρομοκρατική σταυροφορία δεν αποτελεί κεντρικό ζήτημα της κυβερνητικής πολιτικής, παρά ταύτα η στρατηγική της καταστολής και της περιστολής κάθε έννοιας πολιτικού, κοινωνικού και ατομικού δικαιώματος είναι κυρίαρχη, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε παγκόσμιο επίπεδο.

Το δόγμα που εκφράστηκε από το ψευτοδίλημμα "ελευθερία ή ασφάλεια" παραμένει και κυρίαρχο και ζητούμενο για τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις.

Η Ελλάδα λόγω της ιστορικής και θεσμικής συγκρότησης του νεοελληνικού κράτους έχει μια ιδιαιτερότητα σε σχέση με τα κράτη που έχουν ολοκληρωθεί αστικοδημοκρατικά.

Η ιδιαιτερότητα αυτή έγκειται στην αδυναμία του κράτους να κατοχυρώσει θεσμικά και πολιτικά μια ολοκληρωμένη "αντι"τρομοκρατική πολιτική και κατ' επέκταση να ηγηθεί ιδεολογικά της "αντι"τρομοκρατικής σταυροφορίας. Αυτή η αδυναμία το οδηγεί στην "εργολαβική" ανάθεση της "αντι"τρομοκρατικής σταυροφορίας σε παράπλευρους μηχανισμούς έτοιμους να κατοχυρώσουν οτιδήποτε δημιουργεί "πολιτικό κόστος" ή χαλάει το image της δήθεν δημοκρατικής διακυβέρνησης. Ένας από τους σημαντικότερους εργολάβους είναι η δικαιοσύνη, η οποία μάλιστα έχει αναλάβει το δύσκολο έργο να εμπλουτίσει το νομικό οπλοστάσιο του κράτους με ό,τι πιο βάρβαρο και αναχρονιστικό απαιτείται, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κοινωνική ανυπακοή.

Έτσι η δεύτερη δίκη για τον Ε.Λ.Α. έρχεται να εμπεδώσει πολιτικά, νομικά και ιδεολογικά τα νέα στοιχεία που συνεισέφερε η πρώτη δίκη, στον αγώνα του κράτους ενάντια συνολικά στα κινήματα αμφισβήτησης και διαμαρτυρίας και παράλληλα να εισάγει και ένα νέο, ποιοτικά ανώτερο, στοιχείο, την αλλαγή της έννοιας της κοινής ωφέλειας.

Επιγραμματικά αυτά τα νέα στοιχεία είναι:

- Πολιτικό έγκλημα συνιστά η αντικαθεστωτική ιδεολογία.
- Ο νομοθέτης στα ζητήματα τρομοκρατίας μπορεί να νομοθετεί και πέραν των ορίων του συντάγματος.
- Η συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση καθιστά το μέλος ποινικά υπεύθυνο για όλες τις ενέργειες της οργάνωσης ανεξαρτήτως στοιχείων που το εμπλέκουν.

Ως εγκατάσταση κοινής ωφέλειας νοείται κάθε δημόσια, δημοτική ή κοινοτική υπηρεσία που εξυπηρετεί κοινό. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι κάθε μολότωφ που εκτοξεύεται εναντίον δημόσιας υπηρεσίας έχει ως απειλούμενη ποινή ισόβια.

Β: Η πρώτη δίκη της υπόθεσης της 17 Νοέμβρη δημιούργησε προηγούμενο για την πρώτη δίκη για τον Ε.Λ.Α. Με το τέλος της δεύτερης δίκης για τον Ε.Λ.Α., πώς επηρεάζει το ποινικό δικαιικό σύστημα η επιστράτευση της (ναζιστικής έμπνευσης) συλλογικής ευθύνης και της ηθικής αυτουργίας;

Α.Κ.: Οι τρεις προαναφερόμενες δίκες δημιούργησαν τους όρους για την ανατροπή κάθε έννοιας φιλελεύθερου ποινικού δικαίου. Σημαντικές κατακτήσεις του ευρωπαϊκού νομικού πολιτισμού, που είχαν ενσωματωθεί στο δίκαιο μας τίθενται εκ ποδών και φυσικά αποδεικνύεται πως όταν το κράτος αποφασίζει να θέσει απέναντί του τον πολιτικό του αντίπαλο τότε είναι αποφασισμένο να καταπατήσει τους νόμους που το ίδιο έχει θεσπίσει. Στα πλαίσια αυτά εισάγεται μία νέα έννοια στο ποινικό δίκαιο, η συλλογική ευθύνη, ο χαρακτηρισμός ναζιστικής έμπνευσης είναι αναγκαίος αφού η ποινική καταστολή στρέφεται εναντίον οποιουδήποτε "ανεπιθύμητου", ανεξάρτητα από τη συμμετοχή του στο υπό δίωξη αδίκημα.

Τυπικό παράδειγμα εφαρμογής στην πράξη, μετά την αποδοχή αυτής της αρχής από το πρώτο δικαστήριο της δίκης για τον ΕΛΑ, αποτελεί το τελευταίο πογκρόμ στα Εξάρχεια όπου έγιναν αθρόες συλλήψεις και αποδόθηκαν βαρύτατες κατηγορίες με κριτήριο την εξωτερική εμφάνιση και το μαγαζί που έπινες τον καφέ σου.

Αντίστοιχα το ξεχείλωμα νομικών εννοιών όπως η ηθική αυτουργία ή η απλή συνέργεια, εννοιών που μέχρι σήμερα ερμηνεύονταν εξαιρετικά στενά, δίνει την νομική επίφαση για βαρύτατες καταδίκες εις βάρος προσώπων για τα οποία υπάρχει παντελής έλλειψη αποδεικτικού υλικού.

Β: Στο πρόσωπο του Γ. Σερίφη το κράτος εξαντλεί την εκδικητικότητά του στέλνοντας ένα μήνυμα...

Α.Κ.: Εδώ θα μου επιτρέψετε να εκφράσω μια λίγο διαφορετική άποψη. Γενικά στην περίπτωση Σερίφη, όντως υπάρχει η εξάντληση της εκδικητικότητας σε σημείο αυτογελοιοποίησης των διωκτικών μηχανισμών. Ειδικά για την παραπομπή Σερίφη στη δεύτερη δίκη για τον ΕΛΑ, είναι χρήσιμο να δούμε λίγο πιο διεισδυτικά και να εξετάσουμε την περίπτωση από ένα άλλο πρίσμα.

Συγκεκριμένα από αυτή τη δίωξη διαφαίνονται κατά τρόπο ανάγλυφο οι εσωτερικές αντιθέσεις του συστήματος. Ενώ οι διωκτικοί μηχανισμοί δεν επιθυμούν την εμπλοκή Σερίφη σ' αυτή την υπόθεση, το ρόλο τους έρχεται να υποκαταστήσει ένα μέρος των δικαστών, ένα ιδιότυπο δικαστικό κύκλωμα με άμεση επαφή και διασύνδεση στην πρεσβεία των ΗΠΑ, το οποίο φαίνεται να διεκδικεί ευρύτερο ρόλο στην εσωτερική ιεραρχία του συστήματος.

Έτσι το μήνυμα είναι διπλό αφ' ενός προς κάθε κοινωνικά ανυπάκουο και αφ' ετέρου προς το εσωτερικό του συστήματος.

Β: Από τον τρομονόμο του 2001 του Σταθόπουλου σε αυτόν του Παπαληγούρα του 2004. Από τα λευκά κελιά της Λάρισας μέχρι το έκτακτο τρομο-δικείο του Κορυδαλλού. Ποιές "παράπλευρες απώλειες" μπορεί να έχει για το "κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης" αυτή η εξέλιξη του "αντι"τρομοκρατικού νομικού οπλοστασίου;

Α.Κ.: Είναι σαφές πως το πρότυπο που έχει κατά νου το κράτος σχετικά με τα κινήματα, είναι αυτό της μηδενικής ανοχής. Η έκτακτη νομοθεσία, η σκλήρυνση της καταστολής και οι παραδειγματικές τιμωρίες, εκτιμούν πως θα κάμψουν το φρόνημα οποιουδήποτε αντιστέκεται και παράλληλα θα αποθαρρύνουν τη συμμετοχή νέων δυνάμεων στα κινήματα. Η ιστορική εμπειρία έχει δείξει πως σ' αυτές τις περιπτώσεις τα αποτελέσματα είναι ακριβώς αντίθετα, μένει να το δούμε.

Β: Εν όψει του εφετείου για την υπόθεση της 17 Νοέμβρη τον ερχόμενο Δεκέμβρη, τι βάρος έχει να σηκώσει το κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους;

Α.Κ.: Πιστεύω πως αυτή η δίκη θα γίνει εκ των πραγμάτων σε καλλίτερες συνθήκες αφού η τρομολαγνεία και η τρομοϋστερία που συνόδευσε την πρώτη δίκη έχει εκ των πραγμάτων περιοριστεί. Κατά την άποψη μου το κίνημα αλληλεγγύης θα πρέπει να προχωρήσει ποιοτικά σ' ένα άλμα, να θέσει στον πολιτικό διάλογο και αν μπορέσει να καταστήσει κυρίαρχο πολιτικό ζήτημα την αμνηστία.

Ένας από τους σημαντικότερους εργολάβους είναι η δικαιοσύνη, η οποία μάλιστα έχει αναλάβει το δύσκολο έργο να εμπλουτίσει το νομικό οπλοστάσιο του κράτους με ό,τι πιο βάρβαρο και αναχρονιστικό απαιτείται, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κοινωνική ανυπακοή.

φάκελος / η δική μας παγκοσμιοποίηση

Καμμία συναίνεση δεν είναι εφικτή

Κίνημα ενάντια στην αντιπαγκοσμιοποίηση

Μετά την κατάρρευση των κομουνιστικών καθεστώτων ο επελαύνων καπιταλισμός προσπάθησε να θεσμοθετήσει τις αλλαγές που ήταν ήδη πραγματικότητα στο σύνολο του κοινωνικού ιστού στον δυτικό κυρίως κόσμο. Σημαντικές αλλαγές στην παραγωγική διαδικασία όπως η αλλαγή στην έμφαση από τις υπηρεσίες στην βιομηχανία των εμπειριών, η ένταξη στην σφαίρα του εμπορίου του συνόλου σχεδόν των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, παράλληλα με την αναμόρφωση του δικαίου με αιχμή τους τρομονόμους και τους φασιστικής εμπνεύσεως αντιμεταναστευτικούς νόμους, δημιουργούν ένα νέο εξουσιαστικό παράδειγμα. Η διάλυση του κράτους πρόνοιας - δικαίου, η στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, η απαξίωση των μαζικών κομμάτων των ιδεολογικών σχηματισμών, η δημοκρατία ως όργανο επιβολής της ομοιογένειας του κόσμου της αγοράς, έχουν οδηγήσει την κυριαρχία να λαμβάνει αποφάσεις χωρίς καν την ψευδαίσθηση της συναίνεσης, σε αποκλεισμένες πόλεις φρούρια από υπερεθνικούς οργανισμούς. Στο όνομα της αποτελεσματικότητας, της μετατροπής της αγοράς στο μοναδικό εν ενεργεία δίκαιο, στην Ελλάδα απορρυθμίζεται κάτι που ποτέ δεν δημιουργήθηκε, το κράτος πρόνοιας. Ο φόβος, ως μοναδικός συναινετικός μηχανισμός, δημιουργεί μια απαξίωση των μηχανισμών εκπροσώπησης - ενσωμάτωσης όπως έδειξαν τα δημοψηφίσματα σε Γαλλία, Ολλανδία. Παρά ταύτα, η διαχείριση των διλημμάτων, είναι μέρος της κυρίαρχης στρατηγικής διεύρυνσης της συναίνεσης και απάλειψης της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών.

Απέναντι σε αυτή τη λαίλαπα οριοθετήθηκε το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Με αφετηρία την ζούγκλα του Μεξικού και τους Ζαπατίστας και σταθμούς το Σιάτλ, την Πράγα, την Γένοβα, τη Θεσσαλονίκη αναπτύχθηκε το πολύβουο πολύχρωμο ρεύμα που, πρωτόλεια τουλάχιστον, αναγνώρισε ότι οι σημερινές προκλήσεις της κυριαρχίας δεν μπορούν να απαντηθούν με παραταξιακές λογικές ή ιδεολογικές καθαρότητες αλλά από ένα κοινωνικό ρεύμα ρήξης. Έννοιες όπως αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια αντικατέστησαν τις αυτάρεσκες λογικές των πρωτοποριών. Ένα κομμάτι από το πλήθος που συνέρεε έξω από τις κάθε λογής συνόδους αντιλαμβανόταν την ανάγκη αφαίρεσης από την εξουσία του ζωτικού χώρου που της χρειάζεται για να εμφανίζεται ως φυσικός νόμος. Οι κόκκινες ζώνες έγιναν σύμβολο της ανάγκης για ανακατάληψη του χώρου. Οι συγκρούσεις, ως φυσική απόρροια αυτών των αναζητήσεων, στην ουσία αποτέλεσαν την καρδιά του κινήματος.

Όμως κατά την πορεία όλων αυτών των χρόνων έγινε ένα ζωτικό λάθος. Η παγκοσμιοποίηση θεωρήθηκε από τους περισσότερους ως μια οικονομική ανάγκη, ως έκφραση του κεφαλαίου όπου κάτω από την ίδια του την ένταση θέλει να γίνει παγκόσμιο. Αυτή η αντίληψη είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός πόλου που γρήγορα πρότεινε μια νέα διαχείριση, που προσπάθησε στην πλάτη του κινήματος να επαναθεμελιώσει τη σοσιαλδημοκρατική πρόταση. Δυστυχώς, ακόμα και συνιστώσες του αντιεξουσιαστικού χώρου, απλώς στέκονται κριτικά σε αυτό τον πόλο.

Η παγκοσμιοποίηση όμως σήμερα βρίσκεται στην αναμόρφωση του δικαίου, στην αναδιαμόρφωση της ταυτότητας του δυτικού ανθρώπου με βάση ένα νέο φοβικό σύνδρομο και στους πολέμους ομογενοποίησης που εξαπολύουν οι δυνάμεις της αγοράς σε όλο τον κόσμο. Το ότι το αντιπολεμικό κίνημα υπέστη τόσο πλατειά ήττα έχει να κάνει με την ανυπαρξία άλλου λόγου πέρα από την αστειότητα του αντι - ιμπεριαλισμού και τα φληναφήματα περί θεσμοθέτησης της ειρήνης. Έτσι, παρόλο που ο πόλεμος στο Ιράκ είναι η κορυφαία έκφραση της παγκοσμιοποίησης μέχρι σήμερα, στεκόμαστε αμήχανοι μπροστά στην αναγωγή της αγοράς σε μοναδικό δίκαιο. Το κίνημα πρέπει να βρει τους τρόπους υπεράσπισης της δυνατότητας των μειοψηφιών να εκφράζονται, να διαμορφώνουν χώρους ρήξης. Η συγκρότηση ενός πολυεπίπεδου μαζικού αντικαθεστωτικού κινήματος είναι η απάντηση στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της αντίστασης που προκρίνει το κράτος με την αρωγή των Μ.Κ.Ο. Να συγκροτήσουμε την κοινωνικοποίηση του "όχι" με όλες εκείνες τις δυνάμεις που αγωνίζονται ενάντια στα θέσφατα της κυριαρχίας έξω απο τους θεσμούς της πολεμικής δημοκρατίας, έξω από ιεραρχικά σχήματα και πεπαλαιωμένες ιδεολογικές κάστες.

Φ. Π.

φάκελος / η δική μας παγκοσμιοποίηση

ΤΡΙΗΜΕΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ Θεσσαλονίκη 20 - 22 Μάη 2005

Με την ανανέωση του ανταμώματος μας στις 6-8 Ιούλη στη Σκωτία ολοκληρώθηκαν οι εργασίες της 3ήμερης Διεθνούς Συνάντησης Δικτύωσης Ενάντια στους κυρίαρχους του G8, που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη 20 με 22 Μάη και τη συμμετοχή συντρόφων από Ελλάδα, Αγγλία, Σκωτία, Ιρλανδία, Γαλλία, Γερμανία και Ουάσινγκτον (ΗΠΑ).

Σημαντικής βαρύτητας ήταν η ενημέρωση για το νομικό καθεστώς στη Σκωτία όσων αφορά τις συλλήψεις ή την παρεμπόδιση εισόδου στη χώρα αλλά και η "χαρτογράφηση" όλου του πολιτικού φάσματος που σκοπεύει να κινηθεί κατά ή υπέρ(!) των G8 τον Ιούλη στη Σκωτία. Με χρήση οπτικοακουστικού υλικού, χαρτών αλλά και μεταφορά αποφάσεων εξηγήθηκαν πλήρως οι προθέσεις του DISSENT! κι όσων το συνδράμουν, εκείνες τις μέρες, ενώ από πλευράς Αντιεξουσιαστικής Κίνησης υπήρξε η συμφωνία για ενημέρωση και προπαγάνδιση, στην Ελλάδα, των θέσεων και προτάσεων του DISSENT! Από το Indymedia Σκωτίας έγινε ενημέρωση για τις δράσεις ομάδων στη Σκωτία αλλά καταλυτική υπήρξε η ενημέρωση για τα χαρακτηριστικά και το πλαίσιο των NO BORDER CAMPS από το πρώτο έως σήμερα, κυρίως σε ότι αφορά τα αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά των διοργανωτών, ο αμεσοδημοκρατικός τρόπος λήψης αποφάσεων αλλά και η δράση ενάντια στα σύνορα με και χωρίς κάποιες φορές τη συμμετοχή μεταναστών και προσφύγων. Αναφέρθηκε ότι ένα από τα σημεία αιχμής σε όλα τα προηγούμενα NO BORDER ήταν η πολεμική κατά της δράσης των συνοριοφυλάκων, ενάντια στην τρομοκράτηση από την αστυνομία ντόπιων πληθυσμών σε διασυνοριακές περιοχές (προκειμένου να μην βοηθούν μετανάστες) αλλά και αντιφασιστικές παρεμβάσεις έως συμπλοκές λόγω δράσης ακροδεξιών και νεοναζιστικών στοιχείων σε πολλές ζώνες-εισόδους μεταναστών.

Από την πλευρά τους όλοι οι σύντροφοι από το εξωτερικό δεσμεύτηκαν να προπαγανδίσουν με τη σειρά τους αλλά και να συμμετάσχουν, ει δυνατόν, στις NO BORDER ACTIONS που θα πραγματοποιηθούν στα τέλη Αυγούστου στην Ξάνθη αλλά και στα σύνορα Ελλάδας, Βουλγαρίας και Τουρκίας.

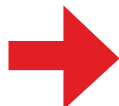
Στη συζήτηση αυτή παρουσίασε την υπόθεση του και ο από 17 Μάη κούρδος απεργός πείνας Ζουλκούφ Μουράτ Μπόρα (Μπαχόζ), ο οποίος ζητά την χορήγηση πολιτικού ασύλου. Αναφέρθηκε επίσης στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες όσο και οι πολιτικοί πρόσφυγες τόσο στην αίτηση παραμονής και πολιτικού ασύλου όσο και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, κατ' ευφημισμόν υποδοχής μεταναστών. Από πλευράς Αντιεξουσιαστικής Κίνησης έγινε ενημέρωση των δράσεων κατά των συνόρων, των ναρκοπεδίων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης που θα πραγματοποιηθούν από κοινού με Βαλκάνιους -κι όχι μόνο- συντρόφους ενώ επισημάνθηκε ότι είναι ανοικτή για όσους το επιθυμούν η συμμετοχή σε αυτές τις δράσεις αλλά και στις συζητήσεις που θα διεξαχθούν σε πανεπιστημιακό χώρο στην Ξάνθη 25-28 Αυγούστου. Το NO BORDER CAMP από την πλευρά της Βουλγαρίας θα στηθεί 22 με 25 Αυγούστου πολύ κοντά στα σύνορα με Ελλάδα ενώ στις 25 θα μεταφερθεί στην Ξάνθη. Για την προπαγάνδιση του NO BORDER ACTIONS λειτουργεί ιστοσελίδα στη διεύθυνση www.noborder2005bg-gr.net ενώ για εκατέρωθεν πληροφορίες ισχύουν τα e-mail: info_bg@noborder2005.net & info_gr@noborder2005.net

Ενημερωτικό υλικό και πληροφορίες για την μετάβαση στη Σκωτία θα δίνονται μέχρι τέλος Ιούνη από και στις κατά πόλεις συνελεύσεις της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, από τις σελίδες: www.dissent.org.uk, www.reshape.org.uk και www.resistance2003.gr αλλά και στο e-mail: ita_gr@yahoo.co.uk

ΣΚΩΤΙΑ

6-8

ΙΟΥΛΗ 2005

Dissent!

Το δίκτυο Dissent!

Η σύνοδος του G8 ("Group of 8", η "Ομάδα των 8", πιο ανεπτυγμένων βιομηχανικά κρατών) πραγματοποιείται κάθε χρόνο σε ένα από τα μέλη-κράτη που συμμετέχουν στην "Ομάδα των 8". Το 2005 η σύνοδος θα γίνει στη Μ. Βρετανία στο Κλενίγκλς του νομού Πέρθσαϊρ (Σκωτία, γύρω στα 40 μίλια βορειοδυτικά του Εδιμβούργου). Το Δίκτυο Dissent!, δημιουργήθηκε ως εργαλείο δικτύωσης για το συντονισμό της ριζοσπαστικής αντίστασης ενάντια στη σύνοδο.

Το Δίκτυο δημιουργήθηκε το Φθινόπωρο του 2003 από μια ομάδα ατόμων που προηγουμένως συμμετείχαν σε ριζοσπαστική οικολογική άμεση δράση, στο "Peoples' Global Action", στο αντιπολεμικό κίνημα και στο παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα, το οποίο εμφανίστηκε μέσα από κινητοποιήσεις ενάντια στις συναντήσεις των κυρίαρχων.

Το Δίκτυο Dissent! δεν έχει καμιά κεντρική επιτροπή, κανένα εκπρόσωπο, δεν έχει λίστα μελών και κανένα έμμισθο προσωπικό. Είναι ένας μηχανισμός για επικοινωνία και συντονισμό ανάμεσα σε τοπικές ομάδες αλλά και ανάμεσα σε ομάδες εργασίας που συμμετέχουν για να οργανώσουν την αντίσταση ενάντια στο G8, και τον καπιταλισμό γενικότερα. Επιδιώκει να υπάρχει και μετά το τέλος της συνόδου το καλοκαίρι του 2005.

Το Dissent! είναι ανοιχτό σε οποιονδήποτε επιθυμεί να δουλέψει μέσα στα πλαίσια του Peoples' Global Action (PGA).

Το PGA ιδρύθηκε το Φεβρουάριο του 1998 από εκατοντάδες άτομα που συμμετείχαν σε διάφορους αγώνες όπως το κίνημα των ακτημόνων αγροτών της Βραζιλίας (MST), το Reclaim the Streets στη Βρετανία, τους Ζαπατίστας στο Μεξικό, ριζοσπάστες οικολόγους στην Ουκρανία, τους Μαόρι από Νέα Ζηλανδία και καταληψίες από όλη την Ευρώπη. Όλοι αυτοί είχαν μαζευτεί στη Γενεύη τότε για το ιδρυτικό συνέδριο. Το δίκτυο PGA δημιουργήθηκε σαν εργαλείο επικοινωνίας και συντονισμού μεταξύ ομάδων, κινημάτων και ατόμων που ήθελαν να οργανώσουν παγκόσμια αντικαπιταλιστική αντίσταση, και ιδιαίτερα ενάντια σε διεθνείς οργανισμούς όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (WTO), και να στρέψουν το ενδιαφέρον προς εναλλακτικούς τρόπους κοινωνικής οργάνωσης. Το PGA και τα κινήματα που συμμετέχουν σε αυτό, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο να ληφθούν πρωτοβουλίες και να συντονίσουν τις παγκόσμιες μέρες δράσης ενάντια στη σύνοδο του G8 στη Βρετανία το 1998, τη μέρα δράσης ενάντια σε οικονομικά κέντρα σε διάφορα μέρη του κόσμου στις 18 Ιουνίου 1999, και στα γεγονότα του Σιάτλ και σε άλλα μέρη τον Νοέμβρη του 1999. Τα γνωρίσματα (πλαίσιο) του PGA είναι τα ακόλουθα:

1. Μία ξεκάθαρη απόρριψη του καπιταλισμού, του ιμπεριαλισμού και της φεουδαρχίας (που υφίσταται ακόμα σε χώρες του τρίτου κόσμου). Επίσης πλήρης απόρριψη εμπορικών συμφωνιών, οργανισμών και κυβερνήσεων που προάγουν καταστροφική παγκοσμιοποίηση.
2. Απόρριψη όλων των μορφών και συστημάτων κυριαρχίας και διακρίσεων συμπεριλαμβανομένων της πατριαρχίας, του ρατσισμού και του θρησκευτικού φονταμενταλισμού όλων των ειδών. Ταυτόχρονα αποδοχή της πλήρους αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων.
3. Συγκρουσιακή λογική, μιας και δεν πιστεύει πως από τα μέσα, ή αλλιώς μέσω άσκησης παρασκηνιακής πολιτικής πίεσης, μπορεί να υπάρξει καμιά ριζική αλλαγή σε τέτοιους αντιδημοκρατικούς και μεροληπτικούς οργανισμούς, μέσα στους οποίους το υπερεθνικό κεφάλαιο είναι ο μόνος πραγματικός λήπτης αποφάσεων.
4. Κάλεσμα για άμεση δράση και κοινωνική ανυπακοή, συμπαράσταση στους αγώνες κοινωνικών κινημάτων, και υπεράσπιση μορφών αντίστασης που σέβονται τη ζωή και τα δικαιώματα των εκμεταλλευόμενων, όπως και η δημιουργία τοπικών εναλλακτικών μορφών κοινωνικής οργάνωσης αντί του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.
5. Μια οργανωτική φιλοσοφία βασισμένη στην αποκέντρωση και την αυτονομία.

Μπορείτε να δείτε τις τοπικές ομάδες του Dissent! στην ηλεκτρονική διεύθυνση: http://www.dissent.org.uk/content/view/16/27/ και τις ομάδες εργασίας εδώ: http://www.dissent.org.uk/content/view/17/28/

Αυτό το δίκτυο αναγνωρίζει πως είναι απλώς ένα κομμάτι ενός παγκόσμιου κινήματος αντίστασης. Όπως δηλώνουν και οι ίδιοι, το να στηθεί μία μέρα δράσης από μέρους του Dissent! χωρίς πρώτα να γίνει όσο περισσότερος διάλογος γίνεται, δηλαδή χωρίς να ληφθούν υπόψη οι διαφορετικές προσεγγίσεις, τόσο στην θεωρία όσο και ειδικότερα στον τρόπο οργάνωσης και δράσης, θα οδηγούσε σε λάθη και παρεξηγήσεις που έχουμε βιώσει στο παρελθόν, όπως πρόσφατα στο Δουβλίνο (δείτε Βαβυλωνία #7 και κείμενα - ενημερώσεις από Δουβλίνο στην ιστοσελίδα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης www.resistance2003.gr/el/news/story.php?id=49).

Δ. Π.

Ενάντια στους κυρίαρχους του G8

ΑΝΤΙΣΥΝΟΔΟΣ ΣΤΟ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ, 16 - 18 ΙΟΥΝΗ 2005

Με αφορμή την ανάληψη της προεδρίας της ΕΕ από το Λουξεμβούργο το πρώτο εξάμηνο του 2005, ιδρύθηκε το 2004 μια πλατφόρμα αντίστασης, η RISE (Reseau des Insurges contre le Sommet Europeen, Δίκτυο Εξεγερμένων κατά της Ευρ. Συνόδου Κορυφής) όπου συμμετέχουν αναρχικοί, αυτόνομοι, αντιεξουσιαστές και οικολόγοι κυρίως από το Λουξεμβούργο και τη Γερμανία με βασικό γνώμονα την αντικαπιταλιστική και αντεθνική αντίσταση στην ΕΕ.

Η RISE οργάνωσε τριήμερη αντισύνοδο στο Λουξεμβούργο από τις 16 εως τις 18 Ιούνη, ενώ η ευρωπαϊκή σύνοδος κορυφής πραγματοποιείται στις Βρυξέλλες, την πιο "ασφαλή" πόλη της Ευρώπης. Το Λουξεμβούργο, βέβαια, είναι η τρίτη πιο σημαντική έδρα των οργάνων της ΕΕ. Πρόκειται για μια παραδειγματική ευρωπαϊκή χώρα, με κατοίκους πλήρως ενταγμένους στο ευρωπαϊκό μοντέλο και με μια κυβέρνηση που διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη χάραξη της ευρωπαϊκής πολιτικής. Εξ'ου και το φιλόδοξο πρόγραμμα της προεδρίας: το Λουξεμβούργο θα προετοιμάσει την ΕΕ σε πολλά επίπεδα ενόψει των μελλοντικών απαιτήσεων και θα αποσαφηνίσει την εξωτερική πολιτική της ΕΕ και τη σχέση της με τις ΗΠΑ. Παρόλα αυτά, η έμφαση θα δοθεί στην οικονομία, όπως προκύπτει και από το σύνθημα της προεδρίας: "Η ΕΕ ως ανταγωνιστικός οικονομικός χώρος, προσαρμοσμένος στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στις απαιτήσεις της εποχής".

Σύμφωνα με τη RISE, "μια αντιεξουσιαστική κριτική κατά του εκσυγχρονισμού του αντικαπιταλιστικού σχεδίου, δε μπορεί να περιοριστεί σε επίθεση, με μεμονωμένο τρόπο, κατά των διαφόρων θεματικών της ευρωπαϊκής πολιτικής (κατασταλτική πολιτική απέναντι στους μετανάστες, κατάργηση των κοινωνικών δικαιωμάτων, στρατιωτικοποίηση, κρατική καταστολή και παρακολούθηση, προσπάθεια δημιουργίας ενός "ευρωπαϊκού έθνους"...). Οι εν λόγω εξελίξεις δεν εκτυλίσσονται ανεξάρτητα, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται για να δώσουν μορφή στον "ευρωπαϊκό χώρο" σε εσωτερικό, εξωτερικό και οικονομικό επίπεδο και να του προσφέρουν την ανάλογη νομιμοποίηση. Η δική μας απαίτηση είναι, λοιπόν, εξίσου φιλόδοξη με αυτή της κυβέρνησης: να θεματικοποιήσουμε και να επιτεθούμε στην "Ευρώπη" στο σύνολό της, ξεκινώντας από μια χειραφετημένη κριτική του καπιταλισμού, απαιτώντας αυτοδιάθεση και ευημερία για όλους."

Στη διάρκεια του τριημέρου, η RISE διοργάνωσε κάμπινγκ όπου διέμεναν οι συμμετέχοντες και μπόρεσαν να πειραματιστούν σε δράσεις αυτοδιαχείρησης και αυτοοργάνωσης. Στο κάμπινγκ, το οποίο βρισκόταν εκτός της πόλης του Λουξεμβούργου και αποτέλεσε σημείο αφετηρίας για τις κινητοποιήσεις, διοργανώθηκαν συζητήσεις, εκδηλώσεις, συναυλίες, workshops, κτλ. Υπήρξαν άμεσες και συμβολικές ενέργειες κατά του φρουρίου - Ευρώπη σε όλο το Λουξεμβούργο.

Στις 18/6, στην πόλη του Λουξεμβούργου, πραγματοποιήθηκε διαδήλωση κατά της ευρωπαϊκής πολιτικής. Επίσης, στις 18/6, πριν την πορεία, δέκα άτομα από τη Γερμανία συνελήφθησαν και απελάθηκαν χωρίς κανένα λόγο, επειδή τα ονόματά τους ήταν σε "μαύρη λίστα".

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την Αντισύνοδο, επισκεφθείτε την ιστοσελίδα: www.eurotop.tk

φάκελος / η δική μας παγκοσμιοποίηση

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων και οι G8

Από το εθνικό επιτελείο στο παγκόσμιο

Η αντίληψη ότι οι εθνικές κυβερνήσεις δεν είναι παρά ένα πολιτικό (υπαλληλικό) προσωπικό στις επιταγές της διεθνούς κυρίαρχης ελίτ, με βασικό αν όχι μοναδικό ρόλο την υλοποίηση προειλημμένων αποφάσεων, είναι πια κοινός τόπος. Φυσικά και παλιότερα για τα κρίσιμα ζητήματα οι αποφάσεις παίρνονταν από τους εκάστοτε παγκόσμια ισχυρούς. Ίσως μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το διεθνές πολιτικο - οικονομικό σκηνικό να μην ήταν τέτοιο που να μπορούσαν να ρυθμίζονται σε διεθνές επίπεδο πολλά ζητήματα πέραν του διαχωρισμού του κόσμου σε σφαίρες επιρροής. Όμως η συνεχής διαδικασία της παγκοσμιοποίησης ως συνέπεια είχε και τη δυνατότητα λήψης αποφάσεων σε διεθνές επίπεδο (από τους παγκόσμιους κυρίαρχους πάντα) για όλο και περισσότερα θέματα. Με το τέλος του Β' Π.Π. πολλές από τις αποφάσεις που λαμβάνονταν τοπικά, έγιναν διεθνής υπόθεση.

Σήμερα με βεβαιότητα μπορούμε να κάνουμε τρεις διαπιστώσεις:

- Η μία είναι το γεγονός ότι η εκμετάλλευση των κοινωνιών της Δύσης όπως και των χωρών του 3ου κόσμου, όταν στηρίζεται στην καταστολή, δηλαδή στην εξουσίαση με δικτατορίες και αποικιοκρατικά καθεστώτα (μέσω στρατού & αστυνομίας), εκτός από πολυέξοδη εγκυμονεί και κινδύνους ανατρεπτικών πολιτικών αναταραχών.
- Η δεύτερη είναι ότι αυτή η εκμετάλλευση μπορεί να γίνει αποτελεσματικότερα με οικονομικούς όρους ομηρίας: καταχρεωμένες εθνικές οικονομίες που καθιστούν τις κοινωνίες δουλοπάροικους και τους παγκόσμια κυρίαρχους φεουδάρχες, ενώ το σκέλος της καταστολής και της υλοποίησης των "οικονομικών μεταρρυθμίσεων" αναλαμβάνουν οι κυβερνήσεις.
- Η τρίτη διαπίστωση είναι το ότι οι διεθνώς κυρίαρχοι έχουν κάνει κι αυτοί τις δύο παραπάνω διαπιστώσεις και λειτουργούν βάσει αυτών.

Η υλοποίηση στρατηγικών παγκοσμίου επιπέδου προϋποθέτει και τα αντίστοιχα όργανα. Το οικονομικό σκέλος ανέλαβε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα κι η GATT που γι' αυτόν ακριβώς το ρόλο ιδρύθηκαν με το τέλος του Β' Π.Π. Η πολιτική συνισταμένη του παγκοσμίου ελέγχου, δεν είναι άλλη παρά οι G8. Ουσιαστικά, πρόκειται για το επιτελείο που έχει τη γενική επίβλεψη των διεθνών διεργασιών (όπως αντίστοιχα ένα κόμμα σε μια κυβέρνηση).

G8: παγκόσμια κυβέρνηση

Όπως ακριβώς μια κυβέρνηση αποφασίζει στα πλαίσια ενός κράτους για κάθε σημαντικό θέμα, έτσι αποφασίζουν κι οι G8 λειτουργώντας ως παγκόσμια κυβέρνηση. Ό,τι συζήτησαν, αργότερα προχώρησε διεθνώς όπως ακριβώς είχε συμφωνηθεί. Οι G8 συμβολίζουν την παγκόσμια ενότητα της εξουσίας και το τέλος των ιδεολογιών: ξεκινώντας το 1975 στο Rambouillet της Γαλλίας ως G6, μαζί με τη Δύση συναποφασίζουν πια Ρώσοι (προσεχώς και Κινέζοι), δείχνοντας ότι στο club των ισχυρών μοναδικός όρος συμμετοχής είναι η παραδοχή ότι οι ιδεολογίες έχουν πεθάνει και το μόνο που έμεινε είναι η διαχείριση της εξουσίας. Τους G8 τους ενδιαφέρει το πώς η διαχείριση της εκμετάλλευσης θα γίνει αποτελεσματικότερη κι ασφαλέστερη (χωρίς κοινωνικούς τριγμούς), κι από κει και πέρα το αν θα επιστρατευθεί ο κρατισμός, η ιδιωτική πρωτοβουλία, το διεθνές δίκαιο ή η μονομερής δράση είναι απλώς θέμα τακτικής.

Σήμερα λοιπόν τα ιδεολογήματα δεν είναι παρά μέθοδοι προπαγάνδας για να πειστούν οι μάζες για την ορθότητα επιλογών που έγιναν από διεθνή επιτελεία όπως οι G8. Με μοναδικό κριτήριο την αποτελεσματικότητα αντί της κοινωνικής αποδοχής, πλήθος στρατευμένων "ειδικών", συνήθως πανεπιστημιακών και δημοσιογράφων, ασχολούνται με το να προωθούν αερολογίες όπως "εκσυγχρονισμός", "ανάπτυξη", "ιδιωτική πρωτοβουλία", "διαφθορά", "αυτορρυθμιζόμενη οικονομία"[2]. Όλα τα παραπάνω συγκλίνουν στη νομιμοποίηση των αποφάσεων των G8 για διαφορετικούς λόγους. Ένας είναι η αναποτελεσματικότητα των κυβερνήσεων να πάρουν μέτρα, λόγω εκλογικού κόστους. Οι G8 δεν εκλέγονται, άρα είναι αποτελεσματικότεροι στη λήψη μέτρων. Δηλαδή, το ότι δε δίνουν λογαριασμό σε κανένα θεωρείται "ατού", κι όχι "έλλειμμα νομιμοποίησης". Άλλο ατού των G8 θεωρείται το πλήθος των ειδικών που τους περιστοιχίζουν, που θεωρούνται ικανότεροι στο να χαράσσουν στρατηγική από ένα υπουργικό συμβούλιο που αποτελείται από γιατρούς και δικηγόρους. Φυσικά, αν κάτι πάει στραβά (π.χ. Αργεντινή, φούσκα του ΧΑΑ το 1999) και ο πλουτισμός των λίγων οδηγήσει σε κρίση, θα φταίει είτε η διαφθορά, είτε η κακή διεθνής οικονομική συγκυρία[3]. Οπότε, λύση θα δώσουν οι εμπειρογνώμονες των G8 (φαύλος κύκλος) που ξέρουν από διεθνή φαινόμενα (αλλά περιέργως δεν μπόρεσαν να προβλέψουν την κρίση). Αλλά το ισχυρότερο επιχείρημα υπέρ των G8 είναι η παντοδυναμία τους που τους καθιστά ανεπηρέαστους. Τι αστείο επιχείρημα! Τους G8 δεν τους ελέγχει κανείς επειδή απλά οι G8 είναι αυτοί που ελέγχουν τους πάντες. Θεωρείται δηλαδή πρόβλημα το ότι μια κυβέρνηση αποφασίζει επηρεαζόμενη από τοπικής εμβέλειας επιχειρηματίες και ομάδες πίεσης, ενώ το να επηρεάζεται από μια παγκόσμια κυβέρνηση και από πολυεθνικές εταιρίες είναι... διεθνής συνεργασία[4]!

Οι G8 στη διεθνή σκακιέρα

Το ότι στη διεθνή σκηνή, επιτελεία όπως οι G8, αναλαμβάνουν όλο και περισσότερο ρόλο forum διαλόγου, έχει σημαντικές προεκτάσεις.

Πρώτον, με το να γίνονται όλες οι διαπραγματεύσεις για σημαντικά ζητήματα διεθνούς ενδιαφέροντος στα πλαίσιά τους, συντελείται μια διαρκής υποκατάσταση των παραδοσιακών forum διεθνούς διαλόγου. Συνεπώς, Ο ΟΗΕ αποκτά ένα διακοσμητικό ρόλο για το θέμα του περιβάλλοντος, μιας και αυτό είναι αντικείμενο συζήτησης στις συναντήσεις των G8 κι όλες οι σημαντικές διαβουλεύσεις (επίσημες & παρασκηνιακές) γίνονται πλέον στα πλαίσια των συνόδων των G8. Αντίστοιχα, η απόφαση για το θέμα της παραγραφής των χρεών ορισμένων χωρών του 3ου κόσμου, είναι αρμοδιότητα μιας συνόδου των G8, για το οποίο μάλιστα πρόσφατα αποφάσισαν εν όψει της επερχόμενης συνόδου κορυφής τους στη Σκωτία, κι όχι λ.χ. του ΟΟΣΑ. Κι ακριβώς επειδή -όπως προαναφέρθηκε- η ατζέντα μιας συνόδου των G8 περιλαμβάνει όλα τα σημαντικά διεθνή ζητήματα για τα οποία διάφοροι διεθνείς μηχανισμοί είχαν το ρόλο διεθνών forum διαλόγου, αυτή η υποκατάσταση συνεπάγεται την μετατροπή των παραδοσιακών διεθνών μηχανισμών από forum διαλόγου σε συμβολικούς μουσειακούς κι άνευ ουσιαστικής σημασίας μηχανισμούς.

Δεύτερον, αυτοί καθαυτοί οι G8 αντιπροσωπεύουν την αντίληψη, που είναι και πραγματικότητα, ότι στις διεθνείς σχέσεις ισχύει ο κανόνας της ζούγκλας: Αφ' ενός αναγνωρίζεται επίσημα ότι καθεστώς ισότητας μεταξύ των κρατών δεν υφίσταται ούτε στα λόγια, διότι τα ισχυρά κράτη μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν δια των οργάνων μέσω των οποίων συναποφασίζουν μόνα τους. Κι όταν λέμε ό,τι θέλουν, αυτό περιλαμβάνει είτε αποφάσεις που αφορούν το εσωτερικό των χωρών των G8 (λ.χ. φόροι) είτε τις σχέσεις τους με άλλες χώρες (π.χ. "αντι"τρομοκρατική σταυροφορία). Αφ' ετέρου, όλα τα υπόλοιπα κράτη αντιμετωπίζονται ως "τροφή" για τα μεγάλα, σε συνθήκες εκμετάλλευσης νεο - αποικιοκρατικού τύπου. Στα πλαίσια διεθνών οργανισμών αναγνωρίζονταν η ισότητα μεταξύ κρατών, που υποτίθεται ότι θα οδηγούσε μεταπολεμικά στη μείωση του χάσματος μεταξύ πλουσίων και φτωχών χωρών και στη βοήθεια των τελευταίων να ξεφύγουν από την ανέχεια. Τώρα πια, όχι μόνο πρεσβεύεται η αντίληψη ότι ορθά οι φτωχές χώρες είναι αυτό που είναι και οι G8 αποφασίζουν γι' αυτούς χωρίς αυτούς, αλλά επιδιώκεται να νομιμοποιηθεί άτυπα αυτό το φαινόμενο. Θεσμοθετημένη διεθνής ζούγκλα, δηλαδή.

Τρίτον, η ύπαρξη και μόνο των G8 είναι απειλή για τη διεθνή νομιμότητα. Όταν λαμβάνονται αποφάσεις με κριτήριο τη σκοπιμότητα 8 κυβερνήσεων που έχουν και την ισχύ να τις επιβάλλουν, και όλοι οι υπόλοιποι να μην είναι ούτε καν παρόντες στις διαπραγματεύσεις, χωρίς να έχουν δικαίωμα λόγου ή veto, τι νομιμότητα μπορεί να έχουν οι αποφάσεις αυτές; Και τι σχέση με διεθνή νομιμότητα μπορεί να έχουν κάποιοι που το τελευταίο πράγμα που τους νοιάζει είναι η συμβατότητα των αποφάσεών τους με τις διεθνείς θεσμικές εγγυήσεις;

Η νέα τάξη είναι τόσο νέα όσο κι η παλιά

Ας ξεκαθαρίσουμε το εξής: δεν υπερασπιζόμαστε το παραδοσιακό διεθνές καθεστώς έναντι του νέου, όπως επίσης δεν υπερασπιζόμαστε το κράτος έναντι της παγκοσμιοποίησης. Εν τέλει, δεν υπερασπιζόμαστε την Παλιά Τάξη Πραγμάτων έναντι της Νέας. Ο ΟΗΕ κι οι υπόλοιποι διεθνείς μηχανισμοί αποτέλεσαν το άλλοθι εντός του οποίου νομιμοποιήθηκε και εξορθολογίσθηκε η διεθνής εκμετάλλευση υπό την προπαγάνδα της ανάπτυξης & μείωσης του χάσματος Νότου- Βορρά. Με μια ελαφρά διαφοροποίηση στην ορολογία (αλλαγή προσχήματος) και στην επιχειρηματολογία, οι G8 ανέλαβαν το ρόλο που η Παλιά Τάξη Πραγμάτων αδυνατούσε να αναλάβει. Η παντελής έλλειψη νομιμοποίησης της Νέας Τάξης έναντι της Παλιάς, νομιμοποιεί την αντίσταση κατά των δύο συγχρόνως. Συνεπώς, η όποια αντίσταση υπήρχε ενάντια στην Παλιά Τάξη Πραγμάτων, τώρα πρέπει να συνεχιστεί σε παγκόσμιο επίπεδο, μακριά από το δίλημμα "Παλιά Τάξη Πραγμάτων ή Νέα;". Η αντίσταση στην παγκόσμια τάξη πραγμάτων ή θα είναι αντικαθεστωτική, ή δεν θα είναι τίποτα.

Άγγελος Φελεσάκης

1. Βλ. στο περιοδικό π.χ. των G8 τις ιδιότητες των συγγραφέων.
2. Το 1998, μόλις 1 χρόνο πριν την κρίση στο ΧΑΑ, στα ΜΜΕ ακούγονταν συχνά όροι όπως "λαϊκός καπιταλισμός" (sic!) και "αυτορρυθμιζόμενη οικονομία".
3. Αντίληψη συχνά προβαλλόμενη στο περιοδικό των G8, http://www.g7.utoronto.ca/g8bulletin/index.htm
4. "Διεθνής συνεργασία" κατά G8: http://www.g7.utoronto.ca/g7bulletin/1999/bull2.htm
5. Π.χ. http://www.g8.utoronto.ca/environment/index.html
6. Δηλαδή αν ο πόλεμος στο Ιράκ εγκρίνονταν από το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ, δεν θα αντιδρούσαμε;

Ξάνθη 25 - 28 Αυγούστου 2005

no border action

Γκουαντανάμο, Αμπού Γκράιμπ, προληπτικοί πόλεμοι, Σέγκεν, δημιουργία κοινού ευρωπαϊκού συνοριακού σώματος, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, πρόταση για δημιουργία ενός στρατοπέδου στη Β. Αφρική, τρομονόμοι, νόμοι επαναπροώθησης μπροστά στους οποίους οι νομοθετικές απόπειρες του Γ' Ράιχ θυμίζουν αριστερίστικες μπροσούρες. Όλα αυτά είναι τετελεσμένα γεγονότα. Άλλη μια ασυνέχεια στην, κατά τα άλλα συνεχώς προοδεύουσα, και με γραμμικό μάλιστα τρόπο, ανθρώπινη ιστορία.

Αυτή την "προοδευτική" πλευρά της αποικιοκρατίας μας ξανασερβίρουν καθιστώντας ανθρώπους, κράτη, μέχρι και ολόκληρες ηπείρους απολύτως αναλώσιμους. Το ανθρώπινο πλεόνασμα των καταστραμμένων περιοχών του πλανήτη δεν αποδέχονται οι νέοι σταυροφόροι. Το συνθλίβουν κάτω από νομοθετήματα, σύνορα-αστακού, εκπυρσοκροτήσεις, βασανιστήρια. Βασικό στοιχείο της κυριαρχίας σήμερα είναι ο επαναπροσδιορισμός της συλλογικής ταυτότητας του υποκειμένου της δύσης, η πρόσδεση της μεσαίας τάξης στα κελεύσματα της εξουσίας με όρους όχι μόνο οικονομικούς, συγκροτώντας ένα νέο ιδεολογικό μηχανισμό, αυτόν του όρου ασφάλεια. Μεταξύ άλλων αυτό σημαίνει τη συνεχή επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, τη στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, την πλήρη αναμόρφωση του δικαίου. Καθόσον το συνεκτικό νόημα της εξουσίας έχει ξεφτίσει είναι ο "άλλος" που θα θεμελιώσει εκ νέου μια συνεκτική ταυτότητα ετεροπροσδιορισμού.

Κράτη - Έθνη - Σύνορα

Τα κράτη αποτελούν από την ιστορική ίδρυσή τους μέχρι σήμερα δομές ενιαίας άσκησης και διαχείρισης της εξουσίας. Τα έθνη ιστορικά αποτέλεσαν ομάδες ανθρώπων με κοινά χαρακτηριστικά φυλής, ιστορίας και πολιτισμού. Οι δύο έννοιες δεν ήταν πάντοτε ταυτόσημες (κράτη σαφώς μικρότερα από τα έθνη, όπως αυτά στη Νότια Αφρική, αλλά και κράτη που περιλάμβαναν σαφώς περισσότερες εθνικές ομάδες, π.χ. Γιουγκοσλαβία). Παρόλα αυτά σε ένα κρίσιμο στάδιο της ιστορίας οι δύο όροι, σωστά ή λανθασμένα, ταυτίστηκαν και συχνά η έννοια του έθνους και της εθνικής ταυτότητας χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει τις κρατικές αυθαιρεσίες..

Η επικράτεια των κρατών ιστορικά χωροθετήθηκε με τα σύνορα που διαχώριζαν την επικράτεια του ενός από τα γειτονικά του κράτη. Ο διαχωρισμός αυτός εξυπηρετούσε ανέκαθεν τη γεωπολιτική μοιρασιά της εξουσίας. Σπάνια οι άνθρωποι που βρίσκονταν σε συνοριακές περιοχές είχαν διαφορές μεταξύ τους (διαφορές γλώσσας, κουλτούρας και τρόπου ζωής), αντίθετα καταλαβαίνονταν και συμβίωναν. Συνεπώς, οι διαφορές γλώσσας και πολιτισμού, σπάνια μπορούν να δικαιολογήσουν τη χωροθέτηση των κρατών που απλώς αποτελούν μορφώματα γεωγραφικού πεδίου άσκησης της εκάστοτε εξουσίας.

Μετακίνηση

Όπως είναι φυσικό ο διαχωρισμός αυτός σε κράτη οδήγησε και σε διαφορές στην οικονομική ανάπτυξη. Έτσι δημιουργήθηκαν ανισότητες μεταξύ των κρατών, όχι μόνο σε αυτό που καταλαβαίνουμε ως δημόσιο τομέα, αλλά σε κοινωνικά χαρακτηριστικά όπως η δυνατότητα εύρεσης εργασίας, καθώς και οι συνθήκες και η αμοιβή της εργασίας αυτής. Αυτές οι ανισότητες δημιούργησαν "εργασιακούς παραδείσους" που οδήγησαν μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα να αναζητήσουν την τύχη τους μακριά από τις γενέτειρές τους.

Από τις αγροτικές περιοχές στις αστικές, από τις φτωχές χώρες στις πλούσιες, από το Νότο στο Βορρά, από μια κατεστραμμένη χώρα σε μια άλλη, το φαινόμενο της μετανάστευσης ήταν πάντα πολύμορφο. Ο καπιταλισμός άλλωστε έκανε τα πρώτα του βήματα στηριζόμενος στη δουλοπαροικία, στον αποικισμό. Οι ΗΠΑ είναι καθ' ολοκληρία δημιούργημα μετανάστευσης. Μετά το Β' Π.Π. η ανοικοδόμηση των ισχυρών χωρών στηρίχθηκε σε "ξένα" χέρια.

Υπερ-κράτη - Ευρώπη- Φρούριο

Προφανώς με την αλλαγή του κοινωνικοπολιτικού χαρακτήρα της κοινωνίας ο θεσμός του έθνους-κράτους και των συνόρων δεν θα μπορούσε να μείνει ίδιος. Με τον ίδιο επίπλαστο τρόπο που οι κυρίαρχοι επέβαλαν τη δημιουργία εθνικής ταυτότητας, επιχειρείται να επιβληθεί σε αυτές τις μεγαλύτερες δομές μια κοινή υπερεθνική ταυτότητα (π.χ. ευρωπαϊκός πολιτισμός, χριστιανική Δύση). Δε συμφέρει να υφίσταται συνοριακός έλεγχος στο εσωτερικό των δομών αυτών. Ο έλεγχος παραμένει αυστηρός στα εξωτερικά σύνορα των δομών αυτών, ενώ στο εσωτερικό τους υποτίθεται ότι τα σύνορα άνοιξαν επιτρέποντας την απρόσκοπτη ροή ατόμων και αγαθών.

Με το καθεστώς αυτό δημιουργήθηκαν υπερ-κράτη που διαχωρίζονται με απροσπέλαστα σύνορα από τον έξω κόσμο. Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός οχυρώνεται σε υπερεθνικό επίπεδο στρατιωτικά και νομοθετικά. Η Ευρώπη καθίσταται "φρούριο", με την ανάπτυξη του Ευρωστρατού, τη δημιουργία κοινού ευρωπαϊκού συνοριακού σώματος, την κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών, την ψήφιση νόμων επαναπροώθησης, τη θέσπιση της Συνθήκης Σένγκεν. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και οι μαζικές απελάσεις δείχνουν ξεκάθαρα ότι τα σύνορα άνοιξαν για τα κεφάλαια και τα εμπορεύματα και όχι για τους ανθρώπους

Κοινός αγώνας

Η ασύδοτη κερδοφορία της εργοδοσίας, αγγίζοντας τα όρια του κανιβαλισμού, ασελγεί καθημερινά πάνω σε ντόπιους και ξένους εργάτες με τις πλάτες του κράτους. Οι εργαζόμενοι των χωρών υποδοχής πρέπει να καταλάβουν το παιχνίδι που παίζεται στην πλάτη των μεταναστών και τη δική τους και να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν κοινά προβλήματα, κοινά συμφέροντα και κοινό εχθρό: το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του.

Απέναντι στο όνειρο των μεταναστών για αφομοίωση στα μικροαστικά πρότυπα, που με τόσο φτηνούς όρους επιχειρείται να γίνει, να αντιπαρατάξουμε τον αντικαθεστωτικό αγώνα και την αλληλεγγύη ως μέσο για την κοινωνική απελευθέρωση και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να εξαντλείται σε αιτήματα για καλύτερες συνθήκες κράτησης και πράσινες κάρτες, ούτε να παίρνει τη μορφή φιλανθρωπίας και οίκτου. Η αλληλεγγύη οφείλει να πάρει τη μορφή του ταξικού-κοινωνικού αγώνα ενάντια στην αιτία των προβλημάτων, τον καπιταλισμό.

Ο αγώνας ενάντια στα σύνορα είναι ένας συνολικός αγώνας ενάντια στο σύστημα που τα δημιούργησε και τα συντηρεί με κάθε τίμημα. Είναι μια πρόκληση απέναντι στις μυθολογίες που κάθε φορά τα συνοδεύει (έθνος - κράτος, κατασκευασμένες υπερεθνικές ταυτότητες, κλπ), πάντα μπογιατισμένες από την πλούσια σε ρατσιστικά χρώματα παλέτα της δυτικής σκέψης. Το σπάσιμο των συνόρων είναι συγχρόνως αμφισβήτηση της έννοιας της ιδιοκτησίας, της καταστολής, του κοινωνικού κατακερματισμού των καταπιεσμένων. Το σπάσιμο των συνόρων είναι ένα αίτημα συνυφασμένο με τον αντικαθεστωτικό αγώνα, ένα πρόταγμα απαραίτητο, επίκαιρο και διαχρονικό. Σκοπός μας, λοιπόν, είναι η καταστροφή των συνόρων, εσωτερικών και εξωτερικών, φανταστικών και πραγματικών, που θα οδηγήσουν το σύνολο της κοινωνίας στην αυτονομία και στην αυτοδιαχείριση της.

Κανείς πλέον δεν μπορεί να κομπάζει ότι εκφράζει κοινωνικά σύνολα. Τα πολιτικά κενά δεν καλύπτονται από οργανώσεις - πρωτοπορίες αλλά από κοινωνικές συμμαχίες. Σε μια σειρά αναίτιων κινήσεων απέναντι στο γενικευμένο φόβο όπως π.χ. παρουσιάζεται στα σύνορα, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε μειονοτικά χωριά δεν μπορούν παρά να εκφράζονται πολλαπλές πτυχές. Μακριά από προτάσεις και λόγους εξουσίας μπορούν να δημιουργηθούν πολλαπλασιαστικά σύνολα. Οι μειοψηφίες πρέπει να μπορέσουν να δημιουργήσουν χώρους δράσης πέρα από το φασισμό της πλειοψηφίας.

Δεν μας τρομάζει η κοινωνική πόλωση, καθώς ανοίγει μια μικρή χαραμάδα μέσα στην οποία μπαίνει μια πνοή ανατροπής, αμφιβολίας, αμφισβήτησης. Το εφικτό είναι αυτό που ορίζουμε εμείς, πέρα από τη διαχείριση της αποτελεσματικότητας. Οι μετανάστες - πρόσφυγες είναι μέρος της δυνατότητας του "όχι" να φωνάξει παρόν.

φάκελος / η δική μας παγκοσμιοποίηση

ΠΟΜΑΚΟΙ, ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Οι μπάρες της “εθνικής καθαρότητας”

Το ελληνικό κράτος προωθούσε για πολλά χρόνια τον εθνικισμό και τον απομονωτισμό της μειονότητας στην περιοχή. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απαγόρευση διέλευσης πολιτών από τα χρόνια της χούντας μέχρι το 1992 στα πομακοχώρια, δημιουργώντας έτσι έναν άτυπο θεσμό “εσωτερικών συνόρων”, οι λεγόμενες “μπάρες”.

Κατ' αρχήν πρέπει να αποσαφηνιστεί ότι παρ' όλο που δε θεωρώ δόκιμους τους όρους μειονότητα και πλειονότητα, καθώς είναι ένας ακόμη επίπλαστος διαχωρισμός που πλασάρει έντεχνα η εξουσία με σκοπό τον κατακερματισμό των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, σε αυτό το κείμενο χρησιμοποιούνται αυτοί οι όροι για την καλύτερη κατανόηση και διότι δεν έχει βρεθεί μέχρι στιγμής μία καλύτερη ορολογία.
Η μειονότητα της Δ. Θράκης λοιπόν, αναγνωρίζεται ως Μουσουλμανική με βάση το θρήσκευμα. Επισήμως αποτελείται από Τουρκογενείς, Αθίγγανους και Πομάκους. Πάγιο αίτημα βέβαια της μειονότητας είναι να χαρακτηρίζεται εθνοτικά ως τουρκική, κυρίως από τους τουρκογενείς. Όσον αφορά τους πομάκους υπάρχουν διάφορες ιστορικές προσεγγίσεις για την καταγωγή τους. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι είναι σλαβογενές φύλο, κάποιοι αρχαίοι Θράκες και κάποιοι τους θεωρούν απογόνους των Αγριάνων, ενός θρακικού φύλου. Βέβαια τίποτα από όλα αυτά δεν μπορεί να αποδειχτεί. Εξ' άλλου τα Βαλκάνια αποτέλεσαν το μεγαλύτερο χωνευτήρι πολιτισμών και φυλών, γεγονός που καταρρίπτει την ηλιθιότητα της "γενετικής καθαρότητας".
Οι πομάκοι λοιπόν, μιλούν ένα σλαβογενές ιδίωμα με τουρκικές, αραβικές και ελληνικές λέξεις, αποτέλεσμα των πολιτισμικών επιρροών στην περιοχή. Ζούνε κυρίως στο βόρειο ορεινό τμήμα της Θράκης, αλλά και στις πόλεις των τριών νομών. Η καθημερινότητα στα ορεινά πομακοχώρια θυμίζει την ελληνική επαρχία πριν 50-60 χρόνια. Οι κύριες ασχολίες είναι αγροτικές και κτηνοτροφικές. Υπάρχει τεράστιο πρόβλημα επιβίωσης, ανεργία και πολλοί επιλέγουν τη μετανάστευση στο εσωτερικό, αλλά και στο εξωτερικό. Έχουν βασικά προβλήματα αποχέτευσης, ύδρευσης, συλλογής απορριμμάτων. Η κοινωνία είναι πατριαρχική ενώ η θρησκεία είναι ο κανόνας που διαμορφώνει τις προσωπικές και τις κοινωνικές σχέσεις. Είναι ο νόμος που σύμφωνα με αυτόν ζουν. Συνήθως όλοι γνωρίζουν να διαβάζουν το Κοράνι στην αραβική αλλά σπανιότατα γνωρίζουν το περιεχόμενο. Έτσι οι διάφοροι ιεροκήρυκες ερμηνεύουν κατά βούληση τις ιερές γραφές. Εδώ μπαίνει ένα ζήτημα για τους διάφορους “οριενταλιστές” και υπερασπιστές των παραδόσεων, του κατά πόσο είναι δόκιμο να στηρίζεις μία κουλτούρα που στη βάση της είναι καταπιεστική. Αυτό βέβαια σίγουρα δε σημαίνει ότι πέφτουμε στη λούμπα της “εκστρατείας αλά Μπους”, που βομβαρδίζει τη μισή Ασία για να 'εκπολιτίσει' τους 'απολίτιστους'.

Όσον αφορά τα αστικά δικαιώματα, αν και η κατάσταση έχει βελτιωθεί σημαντικά, ελάχιστοι διορίζονται στο δημόσιο. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να γίνονται κάποιοι δόκιμοι στο στρατό, να διορίζονται στην αστυνομία και κυρίως στην συνοριοφυλακή και κάποιοι σε τράπεζες. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα καταπάτησης αστικών δικαιωμάτων όμως είναι, πως από το 1965 μέχρι το 1992 κανένας μειονοτικός δεν μπορούσε να αγοράσει κανένα περιουσιακό στοιχείο παρά μόνο να πουλήσει, με αποτέλεσμα τη δεκαετία του 1980 να υπάρχει μετακίνηση κεφαλαίου από τους μειονοτικούς προς το τουρκικό κράτος και να επενδύεται εκεί. Μη γνωρίζοντας όμως την τουρκική πραγματικότητα έπεσαν θύματα εκμετάλλευσης και πολλοί απογοητευμένοι γύρισαν πίσω, αλλά και πολλές οικογένειες χωρίστηκαν. Επίσης, ακόμα και σήμερα το πολυπόθητο “σενέτ”(τίτλος ιδιοκτησίας) τους καθιστά όμηρους στα χέρια του ελληνικού κράτους και εκβιάζοντάς τους, τους αναγκάζει να υπακούν στις θελήσεις του, πολλές φορές και μαζικά.

Η εκπαίδευση είναι ιδιαίτερα σημαντική για την μειονότητα και ιδιαίτερα για τους Πομάκους. Η συνθήκη της Λωζάννης και τα μορφωτικά πρωτόκολλα ορίζουν ως μητρική γλώσσα της μειονότητας την τουρκική, καθώς και το δικαίωμα ίδρυσης ιδιωτικών σχολείων που υπάγονται στη δικαιοδοσία του υπουργείου Παιδείας. Αυτά βέβαια χρηματοδοτούνται με ψίχουλα και τα διαχειρίζονται οι σχολικές εφορίες που συγκροτούνται από γονείς και κηδεμόνες, ουσιαστικά. Σχολειά ερειπωμένα, με καρκινογόνα υλικά στην κατασκευή, θυμίζουν άλλες εποχές. Το 1968 ιδρύεται η Ε.Π.Α.Θ. ειδική παιδαγωγική ακαδημία Θεσσαλονίκης που “αναλαμβάνει την επιμόρφωση” μειονοτικών για να διδάξουν την Τουρκική γλώσσα και θρησκεία στα σχολειά. Δεν διδάσκονται την τουρκική όμως γλώσσα καθόλου σ' αυτά. Τα κριτήρια εισαγωγής στην Ε.Π.Α.Θ. οι ίδιοι οι πομάκοι λένε πως είναι αδιευκρίνιστα. Όπως και ο διορισμός τους στα μειονοτικά σχολεία. Ενώ υπάρχει επετηρίδα με σειρά παλαιότητας, οι ίδιοι λένε ότι καταστρατηγείται. Μεγάλο τμήμα της μειονότητας αποκαλεί τους ΕΠΑΘίτες, πράκτορες της Ε.Υ.Π..
Φτάνοντας όμως στην ανάγκη ένταξης του παραπάνω ζητήματος σε ένα ευρύτερο πλαίσιο ανάλυσης, πρέπει να το αντιμετωπίσουμε πιο σφαιρικά. Ο εθνικισμός ήταν ανέκαθεν ένα έντονο στοιχείο της κυρίαρχης ιδεολογίας από τη Γαλλική επανάσταση και μετά. Φτάνοντας όμως στις μέρες μας, ιδίως μετά την πτώση του τείχους, αρχίζουμε και παρατηρούμε μία έντονη τάση διεθνοποίησης του κεφαλαίου. Πλέον η κυρίαρχη ιδεολογία είναι η οικονομία της αγοράς και αρχίζει και υποχωρεί το στοιχείο του εθνικισμού από αυτή. Για τη διεθνοποιούμενη κυριαρχία το κέρδος είναι μεγαλύτερο, τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, ώστε το κυρίαρχο φαντασιακό να είναι εμποτισμένο με την έννοια του υπηκόου δούλου των εταιρειών και του κεφαλαίου και πολύ λιγότερο με τον 'πατριώτη' που υπερασπίζεται το “έθνος” του. Παρολαυτά ο καπιταλισμός παραμένει το σύστημα με τις μεγαλύτερες αντιφάσεις. Έτσι μπορούμε να δούμε τα τελευταία χρόνια μια παλινόρθωση του νεοσυντηρητισμού, με το προσωπείο ενός μεταμοντέρνου εθνικισμού, που χρησιμοποιείται ανάλογα με τη συγκυρία από τις εκάστοτε κυβερνήσεις.
Όπως προαναφέραμε, το ελληνικό κράτος προωθούσε για πολλά χρόνια τον εθνικισμό και τον απομονωτισμό της μειονότητας στην περιοχή. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απαγόρευση διέλευσης πολιτών από τα χρόνια της χούντας μέχρι το 1992 στα πομακοχώρια, δημιουργώντας έτσι έναν άτυπο θεσμό “εσωτερικών συνόρων”, οι λεγόμενες “μπάρες”. Μία μεγάλη τομή όμως ήρθε από το 1998 και μετά. Ύστερα από το σκάνδαλο Οτσαλάν, ο μέχρι τότε ΥΠ.ΕΞ. Θ. Πάγκαλος, γνωστός “πατριώτης”, καθαιρείται και στη θέση του αναλαμβάνει ο Γ. Παπανδρέου, γνωστός ευρωπαϊστής. Έτσι παρατηρείται σημαντική στροφή στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους: ύφεση στις σχέσεις με το τουρκικό κράτος και πολιτική φιλική πλέον, στη μειονότητα της Θράκης. Ήδη βέβαια είχε γνωστοποιήσει τις θέσεις του όταν ακόμα ήταν αναπληρωτής ΥΠ.ΕΞ., δηλώνοντας ότι η μειονότητα στη Θράκη έχει δικαίωμα να αυτοπροσδιορίζεται ως Τουρκική. Η κυβέρνηση πάλι της Νέας Δημοκρατίας καθότι και νεόκοπη, δεν έχει μπορέσει να χαράξει συγκεκριμένη πολιτική για αυτό το ζήτημα και έτσι προς το παρόν φαίνεται να πατάει πάνω στα πεπραγμένα. Εδώ πάλι πρέπει να σημειώσουμε ότι ενώ η κεντρική εξουσία φαίνεται να προωθεί στην περιοχή αντιρατσιστικά μέτρα και τα δικαιώματα της μειονότητας, η τοπική εξουσία συντηρεί την παλιά λογική του διαχωρισμού και της αντιπαλότητας των πολιτισμών, έχοντας πολλές φορές αρωγό την τοπική κοινωνία. Παρολαυτά ενώ φαίνεται ότι συγκρούεται με την κεντρική εξουσία, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό μπορεί να μεταστραφεί ανά πάσα στιγμή και να υπάρξει σύμπλευση.
Φυσικά ο παραπάνω μεταλλαγμένος αντιρατσισμός υπακούει στις επιταγές της Ε.Ε. και δεν έχει παρά μόνο ένα στόχο: την αστικοποίηση και βιομηχανοποίηση της περιοχής, την κονιορτοποίηση του αγροτικού στρώματος και την αφομοίωση και τον εμποτισμό της μειονότητας με την κυρίαρχη ιδεολογία, του υπηκόου της οικονομίας της αγοράς, του κέρδους και της κατανάλωσης. Από την άλλη παρατηρούμε την αντίδραση κάποιων μεταμοντέρνων εθνικιστικών κύκλων (Ε.Υ.Π., παράγοντες, εκκλησία και φορείς της τοπικής εξουσίας) που ναι μεν φαίνεται να στρέφονται φιλικά προς τη μειονότητα, αλλά με το εξής ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: προσπαθούν να αποσπάσουν και εν δυνάμει να στρέψουν ένα τμήμα της μειονότητας, τους Πομάκους, εναντίον του τουρκικού κράτους με το σκεπτικό ότι αυτοί δεν είναι Τούρκοι, αλλά σλαβογενές φύλο ή αρχαίοι Θράκες, ανάλογα με την περίπτωση. Βέβαια οι δύο παραπάνω άξονες δεν είναι σαφώς διαχωρισμένοι και πότε προωθούν τη μία και πότε την άλλη πολιτική.

Βασίλης Μπέλλος

Το κείμενο στηρίχτηκε σε μεγάλο μέρος του στην εισήγηση που είχαμε γράψει μαζί με την Άννα Κουτσούρη (εκπαιδευτικός Α'/Βάθμιας εκπαίδευσης που δουλεύει χρόνια σε μειονοτικά σχολεία) για αντίστοιχη εκδήλωση που είχε διοργανώσει πέρυσι το Μάρτιο η συλλογικότητα Tristero στη Θεσσαλονίκη)

Σχετικά με την εισαγωγή και καλλιέργεια γενετικά τροποποιημένων οργανισμών

αντίσταση στη βιοτεχνολογία

Το ζήτημα της βιοτεχνολογίας και της εισαγωγής γενετικά τροποποιημένων οργανισμών (γτο) για καλλιέργεια ή επεξεργασία μόλις τα τελευταία χρόνια έχει τραβήξει το ενδιαφέρον ατόμων και ομάδων στην Ελλάδα. Η παρέμβασή τους μέχρι πρόσφατα είχε το χαρακτήρα της ενημέρωσης για τις βλαβερές συνέπειες της χρήσης γτο στα αγροτικά και φαρμακευτικά προϊόντα, καταγγελιών για την ανεξέλεγκτη δραστηριότητα των πολυεθνικών εταιρειών βιοτεχνολογίας κυρίως στον Τρίτο Κόσμο και, σπανιότερα, θεωρητικών αναλύσεων για τον ευρύτερο ρόλο που παίζει η βιοτεχνολογία στη σύγχρονη καπιταλιστική ανάπτυξη. Οι παρεμβάσεις αυτές, σε συνδυασμό με τις αντίστοιχες κινήσεις στον υπόλοιπο κόσμο και παρά τον αποσπασματικό τους χαρακτήρα, διαμόρφωσαν ένα γενικότερο κλίμα αντίθεσης στην ανεξέλεγκτη εισβολή των "μεταλλαγμένων" στην ελληνική αγορά, γεγονός που εκφράστηκε είτε μέσα από τα σχετικά δημοσιεύματα στον τύπο είτε από τις διακηρύξεις των νομαρχιών της χώρας για "ζώνες ελεύθερες από τα μεταλλαγμένα" είτε από τις θέσεις των κομμάτων και του ελληνικού κράτους, που μέχρι τώρα δίσταζε να επιτρέψει επισήμως την εισαγωγή γτο στη χώρα. Ωστόσο οι εξελίξεις τα τελευταία δύο χρόνια διαμορφώνουν μια εντελώς καινούρια κατάσταση: Με απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (2002) και κατόπιν πιέσεων των ΗΠΑ, αρκετές ποικιλίες γτο μπορούν πλέον όχι απλώς να εισάγονται, αλλά και να καλλιεργούνται από τις ευρωπαϊκές χώρες. Το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο παραμένει ωστόσο ακόμα ασαφές, γεγονός που επιτρέπει, από τη μια πλευρά, την ανεξέλεγκτη -στην πράξη- εισαγωγή "μεταλλαγμένων", αλλά από την άλλη, και την άσκηση κοινωνικών πιέσεων για τον έλεγχο της επέκτασής τους ή ακόμα και την αποτροπή της επένδυσης σ' αυτά.

Με τα νέα δεδομένα η αντίσταση στην εισαγωγή, καλλιέργεια ή επεξεργασία γτο και γενικότερα στις βιοτεχνολογικές εφαρμογές αποκτά νέα σημασία και γίνεται ασφαλώς ακόμα περισσότερο επιτακτική.

Η αντίσταση στην εισαγωγή, επεξεργασία ή καλλιέργεια γτο αφορά αναγκαστικά ολόκληρο το πλαίσιο των βιοτεχνολογικών εφαρμογών, από το τροποποιημένο καλαμπόκι μέχρι την κυτταρική επέμβαση στο ανθρώπινο έμβρυο, αφορά δηλαδή την πλέον ανερχομένη τεχνολογία της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Οι πρωτοβουλίες που μέχρι σήμερα έχουν ασχοληθεί με το ζήτημα οφείλουν να αναβαθμίσουν τη δράση τους, αν θέλουν να είναι αποτελεσματικές και να μην περιοριστούν σε ανούσιες ή θεαματικές εκδηλώσεις. Με αυτήν την έννοια η πρωτοβουλία του Δικτύου Οικοκοινότητα (ομάδας που προωθεί την καλλιέργεια και διακίνηση βιολογικών αγροτικών προϊόντων χωρίς διαμεσολαβητές) και της Πρωτοβουλίας Χαλκίδας Ενάντια Στα Μεταλλαγμένα για πορεία και συμβολικό αποκλεισμό του εργοστασίου επεξεργασίας γενετικά τροποποιημένης σόγιας και καλαμποκιού της Σόγια Ελλάς στα Ψαχνά Ευβοίας στις 14 Μαΐου είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον, έστω κι αν ο χαρακτήρας της κίνησης παρέμενε και πάλι στο επίπεδο της πληροφόρησης και του συμβολισμού. Στο κάλεσμα της Οικοκοινότητας ανταποκρίθηκαν άμεσα πρωτοβουλίες και άτομα από τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, ενώ η συνδρομή της αριστεράς και των οικολογικών κινήσεων, στην καλύτερη περίπτωση, περιορίστηκε και πάλι στην συνυπογραφή ψηφισμάτων. Την προηγούμενη μέρα το Αυτόνομο Συντονιστικό Δράσης ενάντια στην επιβολή των προϊόντων βιοτεχνολογίας των πολυεθνικών (ένα δίκτυο τοπικών πρωτοβουλιών από την Αθήνα και την υπόλοιπη Ελλάδα) πραγματοποίησε στη Χαλκίδα παρέμβαση για το ίδιο ζήτημα.

Αν και η επιλογή ως στόχου του εργοστασίου της Σόγια Ελλάς ήταν η πλέον επιτυχής (πρόκειται μάλλον για το μεγαλύτερο εργοστάσιο επεξεργασίας γενετικά τροποποιημένων προϊόντων στην Ελλάδα) η οργάνωση της παρέμβασης αποδείχτηκε κατώτερη των προσδοκιών. Η συμμετοχή ήταν περιορισμένη, αφού η ίδια η Οικοκοινότητα δεν κατάφερε να συγκεντρώσει ούτε καν τα μέλη της, ενώ και από την Αθήνα η συμμετοχή ήταν μικρότερη της αναμενόμενης. Οργανωτικά προβλήματα και διαφωνίες ως προς την τακτική δίχασαν τους 150 περίπου συγκεντρωμένους, οι οποίοι πραγματοποίησαν τελικά πορεία ως το εργοστάσιο. Αναδείχτηκαν δηλαδή στην πράξη προβλήματα τόσο σε σχέση με τέτοιου είδους συμβολικές κινήσεις σε μη αστικές και αραιοκατοικημένες περιοχές όσο και σε σχέση με την κοινή δράση ανθρώπων και ομάδων που προέρχονται από διαφορετικούς πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους. Και τα δύο θα πρέπει μακροπρόθεσμα να απασχολήσουν όλους εκείνους που προγραμματίζουν αντίστοιχες δράσεις.

Η αντίσταση στην εισαγωγή, επεξεργασία ή καλλιέργεια γτο δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντη: αφορά αναγκαστικά ολόκληρο το πλαίσιο των βιοτεχνολογικών εφαρμογών, από το τροποποιημένο καλαμπόκι μέχρι την κυτταρική επέμβαση στο ανθρώπινο έμβρυο, αφορά δηλαδή την πλέον ανερχόμενη τεχνολογία της καπιταλιστικής κυριαρχίας και, ταυτόχρονα, την πλέον σύγχρονη βιομηχανία ιδεολογίας και οράματος για τους αλλοτριωμένους πολίτες του καπιταλιστικού κόσμου. Η αποτελεσματικότητά της θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από την πολιτική ωριμότητα που θα επιδείξουν οι κινήσεις αντίστασης, αλλά και από τη δυνατότητά τους να πείσουν τους υποψήφιους αγρότες ή επιχειρηματίες ότι η επένδυσή τους δεν θα αποδώσει…

Λ.Χ.

ΓΕΝΕΤΙΚΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ: ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΡΑΦΙ, ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΧΩΡΑΦΙ

Παρακάτω παρατίθεται το κείμενο που μοιράστηκε στην κινητοποίηση στην Εύβοια από τις συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης Ξενοδοχείο των ξένων και Αντισώματα / παιδιά του σωλήνα, το οποίο συνυπέγραψε το Αυτόνομο Συντονιστικό Δράσης.

Πριν μερικές μέρες εντάχθηκε στην ελληνική νομοθεσία η κοινοτική οδηγία που ενθαρρύνει πλέον και επισήμως την εισαγωγή και χρήση γενετικά τροποποιημένων οργανισμών στα προϊόντα που καλλιεργούνται και καταναλώνονται. Οι παγκόσμιες αντιστάσεις των τελευταίων δεκαετιών, με αποκορύφωμα τους αγώνες των αγροτών στην Ινδία, ή τις καταστροφές χωραφιών σε ολόκληρη την Ευρώπη φαίνεται να ξεχάστηκαν πολύ γρήγορα: Έτσι, πεπεισμένοι ότι πρόκειται για αναπόφευκτη και φυσική εξέλιξη, όπως και κάθε κίνηση των κυρίαρχων, βουλευτές, οργανώσεις και κόμματα όπως η Greenpeace και ο Συνασπισμός έσπευσαν να διατυπώσουν εναλλακτικές προτάσεις.

Γνωρίζουμε ότι η άρνηση των γ.τ.ο. και των βιοτεχνολογικών εφαρμογών γενικά αφορά ολόκληρη την κοινωνία, για διάφορους μάλιστα λόγους. Δεν θέλουμε να αρκεστούμε στις απλές επιφυλάξεις ή στη διόρθωση των λεπτομερειών της νομοθεσίας, ούτε μας ενδιαφέρει ένα ενοχικός λόγος για το "τι θα τρώμε και θα πίνουμε". Δεν αρκούμαστε δηλαδή:

-ούτε στις υποσχέσεις για σήμανση στα προϊόντα στα ράφια των σουπερμάρκετ που περιέχουν γ.τ.ο.

-ούτε στη δημιουργία "ειδικών ζωνών" για μη γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες (κι αυτό όχι μόνο λόγω του άμεσου κινδύνου των επιμολύνσεων, αλλά λόγω του ότι στην ουσία θέτει το προηγούμενο για την πλήρη επικράτηση των γ.τ.ο.)

-ούτε στην εργολαβία κομμάτων και οργανώσεων που θεωρούν ότι τα κοινωνικά ζητήματα λύνονται με νομικές παρεμβάσεις και τηλεοπτικά πάνελ για τη βιοηθική

-ούτε στη νοοτροπία των οργανώσεων των καταναλωτών, που εξαντλούν τον αγώνα τους στην ατομική επιλογή της αγοράς βιολογικών προϊόντων ή στη διεκδίκηση περισσότερης ενημέρωσης για το ποιες εταιρείες είναι "καλές" και ποιες "κακές".

Πιστεύουμε ότι:

-Μόνο η συλλογική σκέψη και δράση μπορούν να δώσουν απαντήσεις και όχι οι εξατομικευμένες καταναλωτικές συμπεριφορές

-Η κριτική στους Γ.Τ.Ο. εντάσσεται στη γενικότερη κριτική μας στη βιοτεχνολογία, μία από τις ισχυρότερες σήμερα τεχνολογίες της κυριαρχίας

-Η κριτική μας στη βιοτεχνολογία είναι αδιαχώριστη από τη συνολικότερη κρι-τική και δράση μας ενάντια στον καπιταλισμό.

Καλούμε λοιπόν όσους και όσες ενδιαφέρονται σε:

-Αλληλεγγύη και συμμετοχή στην πορεία και τον συμβολικό αποκλεισμό του εργοστασίου ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ στα Ψαχνά Ευβοίας (15 χλμ. Βόρεια της Χαλκίδας) στις 14 Μαΐου 2005, που γίνονται με πρωτοβουλία του Δικτύου Οικοκοινότητα

-Δικτύωση και συντονισμό αντίστοιχων ενεργειών άμεσης συλλογικής δράσης στη Θεσσαλονίκη και τη Βόρεια Ελλάδα

Ξενοδοχείο των Ξένων

Υποομάδα για τη βιοτεχνολογία της Φάμπρικα Υφανέτ

Ο μεσαίωνας της διδασκαλίας των Θρησκευτικών και το αίτημα της κατάργησής τους

Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών

Η πρόσφατη κρίση των εκκλησιαστικών θεσμών, η οποία ήταν πρωτοφανής για τα δεδομένα του ελληνικού κράτους, σαν άμεση συνέπεια είχε την απαξίωση, έστω και προσωρινή, στα μάτια της εργαζόμενης κοινωνίας και των εκμεταλλευομένων, αυτών των θεσμών και πυροδότησε μία έντονη συζήτηση ακόμα και στους κόλπους των αστικών πολιτικών κομμάτων και ΜΜΕ σχετικά με τον χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος.

Βασική πλευρά αυτής της σύμφυσης Εκκλησίας - Κράτους είναι γνωστό ότι αποτελεί η θρησκευτική αγωγή και ειδικότερα η διδασκαλία στα σχολεία της άποψης του επίσημου κρατικού - θρησκευτικού δόγματος της Ορθόδοξης εκκλησίας, απαγορεύοντας ουσιαστικά οποιασδήποτε άλλη άποψη, ακόμα και άλλου θρησκευτικού δόγματος.

Το μάθημα των Θρησκευτικών, έτσι όπως εμπεριέχεται στο συνολικότερο σχολικό πρόγραμμα όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, κατέχει έναν κυρίαρχο και παγιωμένο ρόλο. Από την εποχή της δημιουργίας του νεοελληνικού κράτους η θρησκευτική αγωγή η οποία εκπορεύεται μέσα από το σχολείο αποτελεί ένα σημαντικό τμήμα των αναλυτικών και ωρολόγιων προγραμμάτων. Η κυρίαρχη θρησκευτική αγωγή της παίρνει τη μορφή συνειδησιακού και ψυχολογικού πειθαναγκασμού των μαθητών, οι οποίοι είναι υποχρεωμένοι από τα τρυφερά τους χρόνια να κατηχούνται και να εντρυφούν στον σκοταδισμό και τις μεταφυσικές απόψεις των Θρησκευτικών. Άπειρες ιστορίες "εκπαιδευτικής τρέλας και απείρου κάλους", ξετυλίγονται καθημερινά από το μπέρδεμα επιστημονικής και θεολογικής εξήγησης των διαφόρων τομέων της γνώσης.

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, απαρχαιωμένο στις δομές του, έχει παραμείνει -κάτω και από την ιδιομορφία συνολικότερων κοινωνικών συνθηκών- πίσω στο ζήτημα της κατάργησης ή ριζικής αναμόρφωσης του μαθήματος των Θρησκευτικών. Ενώ στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, το πρότυπο των νομοθετικών πλαισίων των οποίων φιλοδοξεί να ακολουθεί κατά πόδας κάθε φορά η Ελλάδα, ισχύει η κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών, ή τουλάχιστον η προαιρετική διδασκαλία του με τρόπο τέτοιον ώστε να μη θίγονται οι προσωπικές θρησκευτικές ή ιδεολογικές πεποιθήσεις των μαθητών, στην Ελλάδα κάτω και από τις ιστορικές και πολιτικές συνισταμένες, οι οποίες διαμόρφωσαν την εθνική συνείδηση ξεκινώντας από την μετεπαναστατική πολιτική και πολιτισμική κατάσταση και φτάνοντας μέχρι το "Ελλάς, Ελλήνων Χριστιανών", το ζήτημα των Θρησκευτικών στο σχολικό πρόγραμμα, αποτελεί ταμπού με άμεση συνέπεια οι μικρές πλειοψηφίες ή και τα άτομα που το θέτουν να αντιμετωπίζονται σαν "προδότες και αντεθνικά - αντικοινωνικά στοιχεία".

Το μάθημα των Θρησκευτικών εξακολουθεί να αποτελεί θέσφατο, γιατί πολύ απλά κατορθώνει να αποσπά τη συναίνεση ή την σιωπή της πλειοψηφίας πρώτα απ' όλα της λεγόμενης εκπαιδευτικής κοινότητας. Οι εκπαιδευτικοί, άβουλοι και μοιραίοι στη μεγάλη τους πλειοψηφία, συντετριμμένοι πολιτικά και συνδικαλιστικά είναι οι απλοί εκτελεστές εντολών, οι οποίες εκπορεύονται από πάνω, οι γονείς στη μεγάλη τους πλειοψηφία συμφωνούν ("για να μην απομονωθεί το παιδί μου…") και στους τελικούς αποδέκτες του "εκπαιδευτικού προϊόντος", στους μαθητές δεν δίνεται καθόλου ο λόγος για το τι μαθαίνουν και πως το μαθαίνουν…

Το ελληνικό αστικό πολιτικό κατεστημένο απέδειξε - με αφορμή και την τελευταία εκκλησιαστική κρίση, ότι ο συμβιβασμός με την εκκλησιαστική εξουσία καλά κρατεί, όσο και αν αυτή εμφανίζεται αποδυναμωμένη στις συνθήκες της εντεινόμενης επιθετικής έκφρασης του παγκόσμιου καπιταλισμού και ότι δεν επιθυμεί στην τωρινή τουλάχιστον φάση τον χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Το βάρος και αυτής της προσπάθειας "αστικού εκσυγχρονισμού" και "αυτονόητων αστικών πολιτικών ελευθεριών" πέφτει αναγκαστικά στο κίνημα της εργαζόμενης κοινωνίας. Ειδικότερα η κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών επαφίεται στη δράση του εκπαιδευτικού και μαθητικού κινήματος.

· Άμεση κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών στα σχολεία όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Κατάργηση της πρωινής προσευχής, των υποχρεωτικών εκκλησιασμών και των θρησκευτικών συμβόλων και εικόνων που υπάρχουν στις αίθουσες διδασκαλίας και σε άλλους χώρους των σχολείων.

· Πλήρης θρησκευτική ελευθερία με εφαρμογή της αρχής της ανεξιθρησκείας.

ΑΝΕΞΙΘΡΗΣΚΟΣ

Βιβλιογραφία
Βιβλία:
1. Δημαράς Αλέξης, Η μεταρρύθμιση που δεν έγινε - Τεκμήρια Ιστορίας, τομ. Α΄ και Β΄, εκδόσεις Ερμής, Αθήνα 1986.
2. Ζαμπέτα Εύη, Σχολείο και Θρησκεία, εκδόσεις Θεμέλιο.
Περιοδικά:
1. Νικολαΐδου Ελένη, "Να καταργηθεί το μάθημα των Θρησκευτικών στα σχολεία", Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, τεύχος 46, Απρ., Μάης, Ιούνιος 1997. και της ίδιας "Θρησκεία, Ιστορία και πραγματικότητα", Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, τεύχος 48,Οκτ., Νοέμβ., Δεκ. 1997

98 fm

Ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης

Ανέκαθεν η εξουσία κρυβόταν πίσω από πολλά προσωπεία προκειμένου να ελέγχει επιτυχώς τη ζωή μας. Στις μέρες μας ένα από αυτά τα προσωπεία είναι τα ΜΜΕ τα οποία αποτελούν ισχυρό όπλο στα χέρια της εξουσίας για την εδραίωσή της. Ένα όπλο που δεν σημαδεύει στα πόδια αλλά κατευθείαν στο μυαλό του ανθρώπου. Τα ΜΜΕ, όντας φερέφωνα της κυριαρχίας, διαστρεβλώνουν τα γεγονότα και κατασκευάζουν μια δικιά τους πραγματικότητα μετατρέποντας τη μιζέρια σε life style, την κατανάλωση σε τρόπο ζωής, την καριέρα σε αυτοσκοπό, την υποκρισία σε αναγκαιότητα, την παραπληροφόρηση σε ενημέρωση. Έχουν αναγάγει σε τέχνη τη διαμόρφωση συνειδήσεων με βάση όλες τις πλαστές ανάγκες και τις ψεύτικες αξίες που χρειάζεται η εξουσία για να επιβιώσει. Η δύναμη αυτή της ελεγχόμενης πληροφορίας έγκειται στο ότι παθητικοποιεί τα άτομα και λειτουργεί ως δεκανίκι των κυβερνώντων.

Μπροστά λοιπόν στην παραπάνω διαπίστωση και με δεδομένο ότι τα ΜΜΕ ελέγχονται αποκλειστικά από οργανωμένα ιδιωτικά ή κρατικά συμφέροντα, θεωρούμε απαραίτητη τη δραστηριοποίηση μας για να δώσουμε μια διέξοδο στις ιδέες και τα ρεύματα που αντιστρατεύονται το σύστημα και τους θεσμούς του. Πρεσβεύουμε μια πραγματικά ελεύθερη και αυτοοργανωμένη κοινωνία και με αυτήν τη λογική επιχειρήσαμε τη δημιουργία ενός αυτοδιαχειριζόμενου ραδιοφωνικού σταθμού με στόχο:

· Την αντιπληροφόρηση στα κοινωνικά δρώμενα
· Να ξεσκεπάσουμε τη σάπια πραγματικότητα που μας περιβάλλει και να προτείνουμε διεξόδους από αυτήν
· Να προαγάγουμε την επικοινωνία και την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων ως απάντηση στο άθλιο κυνηγητό της επιβίωσης που μας καλεί η εξουσία να συμμετάσχουμε
· Να προτάξουμε την αυτοοργάνωση απέναντι, στη χειραγώγηση και το συγκεντρωτισμό
· Να αναδείξουμε τρόπους ψυχαγωγίας ενάντια στην παρακμή της μαζικής διασκέδασης, ανασύροντας τον αυθορμητισμό και τη δημιουργικότητα του ατόμου
· Να μεταδώσουμε σε ένα ευρύ κοινό τις αγωνίες μας για ένα μέλλον που φαντάζει ολοένα και πιο ζοφερό.

....Μέσω της συχνότητας των 98fm διαχέεται τόσο η αντιεξουσιαστική επιθυμία όσο και η αγωνία άμεσα καταπιεζόμενων ομάδων (μετανάστες, πολιτικοί κρατούμενοι σε ελλάδα, τουρκία και αλλού, ομάδες στο περιθώριο, κτλ) αλλά κυρίως η επιθυμία να μετατραπεί σε μια ανοιχτή ραδιοσυχνότητα, χωρίς πομπούς και δέκτες, σε έναν μέσο έκφρασης των εξεγερμένων κοινωνικών ομάδων...

....Παρόλο που ακουγόμαστε με δυσκολία και με παράσιτα, παρόλο που καταβάλουμε ολοένα και μεγαλύτερο υλικό και (κυρίως) ψυχικό κόπο δεν έχουμε ούτε την διάθεση, ούτε την πολυτέλεια να υποχωρήσουμε. Έχουν αρχίσει να υλοποιούνται σχέδια για την αναβάθμιση της εκπομπής του σταθμού, ώστε να ακουγόμαστε διαρκώς και σταθερά σε αντίθεση με σήμερα. Εμείς συνεχίζουμε της προσπάθειές μας, ενάντια στην επίθεση που δεχόμαστε, για να προωθήσουμε την ανατρεπτική έκφραση και την απελευθέρωση της μπάντας των fm.

Όσο μας επιβάλλουν τη σιωπή θα δυναμώνουν οι κραυγές μας

Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98FM
www.radio98fm.gr

ΤΟ ΟΧΙ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΤΟ ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ

Non!

Δυο είναι οι πλευρές του συγκεκριμένου δημοψηφίσματος, οι επιπτώσεις για το πολιτικό σύστημα στη Γαλλία και οι επιπτώσεις για το ευρωπαϊκό κίνημα. Θα επιμείνω εδώ κυρίως στο πρώτο ζήτημα, μιας και για το δεύτερο μπορούν άλλοι να απαντήσουν καλύτερα. Το ερώτημα σε πιο βαθμό αυτό το "όχι" είναι σοβινιστικό είναι ένα ερώτημα περίπλοκο και θα το αφήσω έξω από αυτό το σημείωμα. Όσον αφορά τα κοινωνιολογικά χαρακτηριστικά του αποτελέσματος, αρκεί να αναφέρουμε μερικά στατιστικά στοιχεία: "Όχι" ψήφισαν το 79% των εργατών και ανέργων, το 67% των υπόλοιπων εργαζομένων και το 53% των λεγόμενων μεσαίων επαγγελμάτων (Le Monde, 30/5). Αυτό το "όχι" είναι των εργαζομένων. Αυτή είναι μια πρώτη και αδιαμφισβήτητη διαπίστωση, η οποία βεβαίως καθόλου δεν αρκεί για να κάνουμε πολιτική εκτίμηση. Ας προχωρήσουμε λοιπόν στα στατιστικά στοιχεία με βάση τις πολιτικές προτιμήσεις. Την επιλογή της ηγεσίας ακολούθησε από τη μια η εκλογική βάση των δύο σημαντικότερων κομμάτων της δεξιάς (UMP και UDF), που ψήφισε "ναι" σε ποσοστό 75-80%, και από την άλλη η εκλογική βάση του Λεπέν, του ΚΚΓ και των τροτσκιστών, που ψήφισε συντριπτικά "όχι" (από 85% έως 92%). Αντιθέτως, το 59% των σοσιαλιστών και το 60% των πρασίνων ψήφισαν "όχι", παρά την αντίθετη θέση της ηγεσίας και την πολύ συστηματική καμπάνια του κόμματός τους. Η κυρίαρχη ανάλυση των αποτελεσμάτων αρέσκεται να βλέπει σε αυτές τις στατιστικές μιαν αόριστη αμφισβήτηση των σχημάτων της γαλλικής πολιτικής σκηνής εν γένει. Η αλήθεια είναι πως μια διάγνωση του τύπου "το γαλλικό σύστημα εκπροσώπησης περνάει κρίση" θα ακουγόταν πολύ γλυκά στ' αυτιά μας. Η πραγματικότητα όμως, όπως μπορεί να δει κάθε στοιχειωδώς αμερόληπτος παρατηρητής, είναι πολύ διαφορετική αλλά όχι και δυσάρεστη. Κρίση περνούν δυο πολύ συγκεκριμένοι χώροι, οι σοσιαλιστές και οι πράσινοι. Οι υπόλοιποι κατάφεραν είτε να εκφράσουν άψογα την εκλογική τους βάση, είτε ακόμα και να τη συσπειρώσουν ή να ανανεώσουν τη σχέση μαζί της. Χαρακτηριστικότερο αυτής της περίπτωσης είναι το ΚΚΓ, το οποίο κρατώντας μια συνεπή στάση από την αρχή της εκλογικής εκστρατείας, όχι μόνον συσπείρωσε το 92 % των ψηφοφόρων του αλλά και πέτυχε να εμφανιστεί ως ο κυριότερος εκφραστής του "όχι" της αριστεράς, κάτι που του επέτρεψε φυσικά και η παραδοσιακά φιλοευρωπαϊκή του στάση. Από κομματική άποψη λοιπόν, οι ηττημένοι αυτού του δημοψηφίσματος είναι δύο: το σοσιαλιστικό κόμμα και οι πράσινοι. Το ερώτημα που τίθεται είναι τι σημαίνει αυτό πολιτικά.

Το γαλλικό σοσιαλιστικό κόμμα δεν έκανε κάτι το πρωτοφανές, έκανε απλώς το σφάλμα να το κάνει με ολοφάνερο τρόπο. Θέλησε να υποστηρίξει τη συναίνεση, τον ταξικό συμβιβασμό ("αυτό το σύνταγμα είναι πράγματι νεοφιλελεύθερο και έχει χίλια στραβά αλλά θα πρέπει να το στηρίξουμε"), στο όνομα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και της δημιουργίας ενός αντι-ΗΠΑ ιμπεριαλιστικού πόλου. Αυτή είναι μια κυρίαρχη επιλογή της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας εδώ και μια εικοσαετία. Με τη διαφορά πως αυτή τη φορά, πρώτον, ο κάθε εργαζόμενος έχει ζήσει τις συνέπειες αυτής της επιλογής και δεύτερον, είχε τη δυνατότητα να δει το συμβόλαιο του συμβιβασμού σκαλισμένο στο μάρμαρο ενός συντάγματος. Και το θέαμα αυτό δεν του άρεσε. Βέβαια, ένα μικρό κομμάτι της ηγεσίας του γαλλικού σοσιαλιστικού κόμματος είχε την ευφυή έμπνευση να διαχωρίσει τη θέση του. Εκεί έγκεινται και οι ελπίδες του κόμματος να αποφύγει τις σημαντικές απώλειες. Αλλά αυτό προϋποθέτει ριζικές αλλαγές, αλλαγή ηγεσίας, ξήλωμα του μισού κομματικού μηχανισμού και κρίση στις σχέσεις με την υπόλοιπη ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Είναι δηλαδή μάλλον απίθανο, αλλά καλό είναι να περιμένουμε τις εξελίξεις.

Αντίστοιχο θέαμα επιχείρησαν να παρουσιάσουν και οι πράσινοι και φυσικά τιμωρήθηκαν. Η δική τους κατάσταση είναι ακόμη χειρότερη, μιας και οι διαφωνούντες μετρούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού. Και επιπλέον η ηγεσία τους δε δείχνει καμία ένδειξη μετανοίας. Αντιθέτως, ο πρόεδρός τους δήλωσε, μετά το δημοψήφισμα, ότι από αυτήν την εμπειρία προκύπτει πως υπάρχουν άτομα με τα οποία οι πράσινοι δε θα μπορέσουν να ξανασυνεργαστούν, μιλώντας για τον πρόεδρο της ATTAC και τη γενική γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος. Έστειλε δηλαδή τους ψηφοφόρους του εκεί...

Με βάση αυτή την πραγματικότητα, εάν μας επιτρέπεται να κάνουμε μιαν εκτίμηση είναι πως ένα σημαντικό κομμάτι της εκλογικής βάσης θα μετακινηθεί προς το ΚΚΓ και την άκρα αριστερά. Εδώ θα πρέπει να διαπιστώσουμε την αδυναμία της ανάλυσης των αναρχικών συλλογικοτήτων (και ειδικότερα της Alternative Libertaire), που αποφάσισαν να εμπλακούν σε αυτήν την καμπάνια με το σκεπτικό πως ένα "όχι" θα αποσταθεροποιούσε το γαλλικό πολιτικό σύστημα. Μάταια θα αναζητήσει κανείς, στα κείμενα που έχω υπ' όψιν μου, μιαν απάντηση στο ερώτημα τι ακριβώς σημαίνει "αποσταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος". Πάντως μια μετατόπιση της εκλογικής βάσης προς τα αριστερά δεν μπορεί να σημαίνει κάτι τέτοιο, τη στιγμή μάλιστα που όχι μόνον το ΚΚΓ παραδοσιακά, αλλά τελευταία και η LCR (ο ένας εκ των δύο κυριότερων εκφραστών του γαλλικού τροτσκιστικού κινήματος) έχουν τη στρατηγική της υπό προϋποθέσεις συμμετοχής στην κυβέρνηση. Όταν κανείς παίρνει την απόφαση να συμμετάσχει σε ένα δημοψήφισμα, καλό είναι να έχει στερεότερα επιχειρήματα.

Αυτό που δέχθηκε χτύπημα στη Γαλλία μετά από αυτό το αποτέλεσμα δεν είναι το πολιτικό σύστημα της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, αλλά οι δυνάμεις που θέλησαν να εκπροσωπήσουν τη συναίνεση. Για το ΚΚΓ δεν μπορούμε να έχουμε καμία αμφιβολία πως είναι έτοιμο να την υπηρετήσει εκ νέου. Για την LCR μένει να δούμε, αλλά ο κοινοβουλευτικός δρόμος δεν είναι καινούριος και η δική μας ανάλυση για τα αδιέξοδά του είναι γνωστή.

Αν λοιπόν υπάρχει ένας λόγος για τον οποίο μπορούμε να χαρούμε με τις εξελίξεις, αυτός δεν αφορά τις άμεσες πολιτικές επιπτώσεις αλλά την αλλαγή του πολιτικού κλίματος στη Γαλλία και την Ευρώπη. Αυτό που συνέβη είναι πως ένα κίνημα αμφισβήτησης της νεοφιλελεύθερης πολιτικής βρήκε τον τρόπο να δείξει το πλάτος και την ισχύ του. Αυτό το αποτέλεσμα δεν ήρθε από το πουθενά, είναι προϊόν των αγώνων στους οποίους όλοι συμμετείχαμε από τις αρχές της δεκαετίας του ενενήντα στα πλαίσια του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική και νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, είναι προϊόν αγώνων οι οποίοι ήταν και είναι στο μεγαλύτερο μέρος τους εξωθεσμικοί και οι οποίοι, ανάμεσα στις συμπληγάδες του έθνους κράτους και της Ευρώπης των πολυεθνικών, δεν μπορούν να είναι τίποτε άλλο. Αυτοί οι αγώνες δείχνουν για άλλη μια φορά πως δεν έχουν μόνον αντικείμενο αλλά και πλατιά απήχηση, δεν είναι γραφικότητες παράξενων ρομαντικών αλλά χειροπιαστή ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο, δεν έχουν μόνον παρελθόν αλλά, πάνω απ' όλα, παρόν και μέλλον.

Σιαμανδούρας Σωτήρης

Παρίσι

Η κοινωνικοποίηση του όχι γίνεται μόνο στα οδοφράγματα

Τα μηνύματα ήταν ήδη εκεί. Στις προεδρικές εκλογές στην Γαλλία, στις ευρωεκλογές του περασμένου χρόνου. Οι μάζες ψηφίζουν κόντρα στο σύνολο του πολιτικού συστήματος και του πλέγματος των Μ.Μ.Ε. Είναι το τίμημα που πρέπει να πληρωθεί στην επιβολή του νέου εξουσιαστικού παραδείγματος. Η αποδόμηση κάθε συνεκτικού πλαισίου αναφοράς και η μετατροπή της έννοιας της αγοράς σε δίκαιο έχει απορυθμίσει τους μεταπολεμικούς μηχανισμούς ενσωμάτωσης - εκπροσώπησης. Η προσπάθεια επιβολής ενός ομογενοποιημένου χώρου του εμπορεύματος με στρατιωτικούς όρους και διατάγματα όπως αυτό του Ευρωσυντάγματος δημιουργεί όρους συναίνεσης με το μόνο αίσθημα που μπορεί, σήμερα, να συνεγείρει, από την πλευρά της κυριαρχίας, τον φόβο. Οι εκλογές αυτές ανέδειξαν μια αποστοίχιση, μια έλλειψη αφομοιωτικής πολιτικής και μια υπόγεια πόλωση. Η πλήρης απαξία των μαζικών κομμάτων πήρε εδώ διαστάσεις φαρσοκωμωδίας.

Παρόλα αυτά, τα δημοψηφίσματα δεν δημιουργούν όρους έκφρασης της οργής, αλλά όρους διαχείρισης τάσεων και διλημμάτων. Καθώς το οικονομικό καθορίζει πλήρως την πραγματικότητα, καθώς προχωρά ο επαναπροσδιορισμός της ταυτότητας του δυτικού ανθρώπου, καθώς η εξουσία δείχνει να διεξάγει έναν πόλεμο ελέγχου της πολλαπλότητας της ζωής στις μητροπόλεις, καθώς το σύνολο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων εντάσσεται πλέον στη σφαίρα του εμπορίου θα ήταν λάθος να μιλάμε για θρίαμβο επί της παγκοσμιοποίησης. Η οργή της μη εκπλήρωσης, η οργή της έλλειψης ελπίδας, ο συνεχώς διευρυνόμενος αποκλεισμός, η στρατικοποίηση των κοινωνιών ορίζουν την ανάγκη δημιουργίας ενός χώρου ρήξης. Ο πολιτισμός του Όχι μπορεί να βρει την πλήρη του έκφραση μόνο στα οδοφράγματα, όπου οι κοινωνικές πολώσεις βρίσκουν αδιαμεσολάβητα τις διαστάσεις τους. Στόχος είναι η δημιουργία μιας γλώσσας ξένης προς την οικονομία, τη διαχείριση, την αποτελεσματικότητα. Η θεσμοθέτηση της παθητικότητας θα σπάσει μόνο αν η αποστοίχιση πάρει διαστάσεις κοινωνικής μάχης.

Γ.Ο.

1 Η αξία της ανθρώπινης ζωής 1

Κινέζικη κόλαση

Η κινέζικη τίγρη έχει επιτεθεί για τα καλά στον κόσμο της παγκόσμιας αγοράς και απειλεί πολλές χώρες με την ποσότητα και τις φτηνές τιμές των προϊόντων της. Βέβαια είναι γνωστό πως και τα δύο αυτά χαρακτηριστικά οφείλονται στις απάνθρωπες και φεουδαρχικές συνθήκες εργασίας των εκατομμυρίων εργατών της Κίνας, στις χωρίς όρια εργάσιμες ώρες και στις εξευτελιστικές αμοιβές.

Η οικονομία της Κίνας "εκσυγχρονίζεται" ταχύτατα και το 70% της ενέργειας που χρησιμοποιεί, στηρίζεται στον άνθρακα που εξορύσσεται από 28.000 ορυχεία σε όλη τη χώρα. Τα περισσότερα επιταχύνουν τους ρυθμούς εργασίας με κάθε τρόπο, προσπαθώντας ν' αυξήσουν την παραγωγή, μια που η αυξανόμενη ζήτηση του άνθρακα αυξάνει και τις τιμές του, κι άρα αυτό σημαίνει περισσότερα κέρδη. Αξίζει να σημειωθεί πως πάρα πολλά από αυτά είναι παράνομα.

Θεωρείται η πιο επικίνδυνη βιομηχανία ορυχείων στον κόσμο. Τα "εργατικά ατυχήματα" σ' αυτό το μεσαιωνικό κολαστήριο στοίχισαν 6.000 ζωές το 2004 και περίπου 1000 τους πρώτους τρεις μήνες του 2005, σε σύνολο ενός εκατομμυρίου περίπου ανθρακωρύχων.

Οι αριθμοί είναι τόσο μεγάλοι ώστε η κινεζική κυβέρνηση αναγκάστηκε να προβεί σε κάποιες κινήσεις και ανέθεσε το ρόλο του επόπτη ασφαλείας σε περίπου 100.000 παλιούς και πεπειραμένους ανθρακωρύχους, ενώ με την επιβολή αυστηρότερων μέτρων προσπαθεί να επιτύχει το κλείσιμο των μικρών παράνομων ορυχείων.

Ο βωμός του κέρδους θέλει διαρκείς ανθρωποθυσίες. Και η ανθρώπινη ζωή στην Κίνα, είναι υπερβολικά φτηνή. Το ξέρουν καλά οι ευρωπαίοι καπιταλιστές που κλείνουν βιομηχανίες και γραφεία στην Ευρώπη και τα μεταφέρουν στην Κίνα με τα φτηνά εργατικά χέρια.

2 Η αξία της ανθρώπινης ζωής 2

Οι γιοί και οι κόρες του γείτονά σου

"Η βία μετατρέπει σε πράγμα οποιονδήποτε υποτάσσεται σ' αυτήν"
Σιμόν Βέιλ "Η Ιλιάδα ή το ποίημα της δύναμης"

Η Αμερικανίδα έφεδρος Σαμπρίνα Χάρμαν, που πέτυχε την "τιμή" της παγκόσμιας δημοσιότητας για τη συμμετοχή της στα βασανιστήρια ιρακινών κρατουμένων στις φυλακές του Αμπού Γκράιμπ, καταδικάστηκε σε 6 μήνες φυλάκιση από το στρατοδικείο του Τέξας.

Η ποινή ήταν υπερβολικά μικρότερη της μέγιστης (πεντέμιση χρόνια -τόσο κοστολογείται η σκληρότερη περίπτωση καταπάτησης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και πρόκλησης σωματικού πόνου έως θανάτου) και μικρότερη αυτής που ζητούσαν οι κατήγοροι (τρία χρόνια).

Οι φωτογραφίες της Χάρμαν και άλλων αμερικανών στρατιωτών που αποθανάτιζαν "αναμνηστικά" τον εαυτό τους να βασανίζουν με όλους τους δυνατούς τρόπους κρατούμενους στο Ιράκ και εμφανίστηκαν σε όλα τα μέσα (εφημερίδες, τηλεοράσεις, internet), μας ξαναθύμισαν το "γιό του γείτονά σου", ντοκυμαντέρ του 80, που προσπαθεί να εξηγήσει τη διαδικασία μέσα από την οποία ένας "καθημερινός" άνθρωπος μετατρέπεται εύκολα σε βασανιστή.

Συνολικά επτά όλοι κι όλοι αμερικανοί στρατιώτες αντιμετωπίζουν κατηγορίες για "κακομεταχείριση" κρατουμένων.

Ο λοχίας Σάμουελ Έβανς, στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών του αμερικανικού στρατού, δήλωσε στο τηλεοπτικό δίκτυο ABC πως το Πεντάγωνο προσπαθεί να συγκαλύψει την υπόθεση, τονίζοντας πως τα βασανιστήρια εκτελέστηκαν βάσει διαταγών των μυστικών υπηρεσιών και το εύρος τους ήταν απείρως μεγαλύτερο απ' όσο έγινε γνωστό.

Η απευθείας τηλεοπτική μετάδοση της δίκης απαγορεύτηκε, δεν επιτράπηκε ούτε βιντεοσκόπηση ούτε ηχογράφηση, ούτε επιτράπηκε η πρόσβαση σε οργανώσεις υπεράσπισης ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Για να μη μείνει η εικόνα και ο ήχος. Για να περάσουν γρήγορα στη λήθη.

3 Η αξία της ανθρώπινης ζωής 3

'Οταν ο λύκος φυλάει τα πρόβατα

Το ότι οι αμερικάνικες πολυεθνικές καθορίζουν την πολιτική του Μπους είναι γνωστό σε όλους εκτός Αμερικής, ακόμα και στα μικρά παιδιά. Όταν όμως, ακόμα κι ο βρεττανικός Guardian γράφει ανοιχτά πως το πετρελαικό τέρας της Exxon Mobil κρύβεται πίσω από την απόφαση των Ηνωμένων Πολιτειών να μην υπογράψουν το Πρωτόκολλο του Κιότο, κι επικαλείται γι' αυτό έγγραφα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, σημαίνει πως οι πολυεθνικές δεν χρειάζονται πια ούτε καν τα προσχήματα.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτά τα έγγραφα (και τον Guardian) η εν λόγω εταιρεία συνδιαμόρφωνε την πολιτική των ΗΠΑ στο θέμα της προστασίας του περιβάλλοντος, και μάλιστα η κυβέρνηση Μπους, πριν το 2001 ευχαριστούσε τους διευθυντές και τα μεγαλοστελέχη της Exxon Mobil για την ενεργό ανάμειξή τους στον καθορισμό της περιβαλλοντικής πολιτικής των ΗΠΑ και ζητούσε τις περαιτέρω συμβουλές τους.

Για την επίσημη διαδικασία χρησιμοποιήθηκε η οργάνωση "Παγκόσμια Συμμαχία για το Κλίμα" GCC, στην οποία η Exxon Mobil κυριαρχεί και η οποία πολέμησε σθεναρά το Πρωτόκολλο του Κιότο.

Το περιβάλλον στα χέρια των πετρελαιικών υπερτεράτων, η "αντιτρομοκρατική" πολιτική στα χέρια των υπερεμπόρων όπλων και τα τρόφιμα και το νερό στα χέρια των υπερεταιρειών μεταλλαγμένων (όπως η Μοσσάντο). Ήδη στο Ιράκ, αμέσως μετά τον πόλεμο, οι μόνες καλλιέργειες που επιτρέπονται είναι αυτές των γεννητικά τροποποιημένων σπόρων.

Όλο το μέλλον της ανθρωπότητας υποθήκη στο βωμό του κέρδους των πολυεθνικών.

Ο ορθολογισμός της νέας τάξης είναι ο σταθερός παραλογισμός της.

Α.Κ.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

'Ενα όνειρο στις φαβέλες

Οι φαβέλες είναι τα γκέτο και οι παραγκουπόλεις γύρω από τις μητροπόλεις της Βραζιλίας, τα καταφύγια των αστέγων και των φτωχών που αριθμούν μερικά εκατομμύρια ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους δεν είναι καν καταγεγραμμένοι. Ολόκληρες πόλεις, χτισμένες στην κυριολεξία στα σκουπίδια του καπιταλισμού για να κατοικούν εκεί όσοι δεν έχουν θέση στο σύστημα.

Η κοινωνική ανισότητα στη Βραζιλία -η μεγαλύτερη στη Λατινική Αμερική- έχει οδηγήσει τους ανθρώπους των γκέτο στην εξαθλίωση. Δεν υπάρχει πρόσβαση σε υγεία, εκπαίδευση, φάρμακα και ο συνηθέστερος τρόπος επιβίωσης είναι ο δρόμος. Έμποροι ναρκωτικών και όπλων, συμμορίες, παιδιά που το πρώτο τους "παιχνίδι" είναι ένα περίστροφο, πορνεία, δολοφονικές έφοδοι της αστυνομίας συνθέτουν την καθημερινή ζωή των γκέτο.

Σ' αυτό το χάος μικρές ομάδες ανθρώπων τολμούν και αντιδρούν σε αυτή την εφιαλτική εκδοχή της ζωής. Οργανώνουν projecto -προγράμματα- με κύριο στόχο να αποτρέψουν τα παιδιά από το να βγουν στο δρόμο με τη βοήθεια ψυχολόγων αλλά και να τους καλύψουν κάποιες στοιχειώδεις ανάγκες όπως φαγητό, παιχνίδι, βασική εκπαίδευση ή την εκμάθηση κάποιας εργασίας. Μαθαίνουν στον κόσμο να ονειρεύεται μια καλύτερη ζωή και ότι μπορεί να ξεφύγει από το γκέτο. Συγκεκριμένα αυτά τα projecto έχουν να κάνουν με ορφανά παιδιά, κακοποιημένες γυναίκες , εκπαίδευση και εκμάθηση στοιχειωδών δεξιοτήτων.

Φυσικά τέτοιες διαδικασίες σε ένα γκέτο είναι πολύ δύσκολες, κυρίως λόγω του μεγάλου πληθυσμού στις φαβέλες και των λίγων ανθρώπων που ασχολούνται στα projecto. Παρ' όλα αυτά αυτή η ενστικτώδης αντίδραση των κατοίκων του γκέτο συντηρεί και κάποιες φορές κάνει δυνατό το όνειρο για μια καλύτερη ζωή.

Για επικοινωνία, πληροφορίες ή αποστολή χρημάτων σε κάποιο projecto στις φαβέλες: sarinhamon@libero.it

Ανδρέας Θεοδωρίδης

ΓΑΛΛΙΑ

Action Direct

Στις 25 Μαΐου ο Jean-Marc Rouillan, μέλος της Action Directe (Άμεση Δράση) ένοπλης οργάνωσης που έδρασε στη Γαλλία, άκουσε από το δικαστήριο τους όρους αποφυλάκισής του. Ακολούθησαν η Nathalie Menigon και στις 17 Ιουνίου ο Georges Cipriani.

Οι τρεις τους, μαζί με την Joelle Aubron, είχαν συλληφθεί το 1987 για συμμετοχή στην Action Directe. Τρία χρόνια νωρίτερα είχε συλληφθεί και ο Regis Schleicher.

Οι τέσσερις πρώτοι καταδικάστηκαν σε δύο φορές ισόβια με 18 χρόνια εγγύηση (ο ελάχιστος χρόνος εγκλεισμού τους στις φυλακές είναι 18 χρόνια)και ο Regis Schleicher σε 15 χρόνια, για τη δράση τους από το 1982 ως το 1987.Σ' αυτό το διάστημα η Action Directe, όπως δήλωσαν τα μέλη της, θέλησε να χτυπήσει τον δυτικό ιμπεριαλισμό και τον σιωνισμό. Η πολιτική της οργάνωσης προσδιορίστηκε επίσης από την πολιτική που πρότεινε η RAF το 1982.

Κάποιοι από τους κρατούμενους έχουν σοβαρά προβλήματα υγείας, όπως η Nathalie Menigon η οποία από το 1996 έχει πρόβλημα με τα αγγεία του εγκεφάλου της με αποτέλεσμα να έχει σπασμούς στα χέρια και στο αριστερό της πόδι.Επίσης για ιατρικούς λόγους είχε αφεθεί ελεύθερη η Joelle Aubron στις 14 Ιουνίου 2004.

Τους τελευταίους μήνες έχουν γίνει πολλές κινήσεις αλληλεγγύης σε όλη τη Γαλλία, αλλά και σε άλλες χώρες για να αφεθούν ελεύθερα τα μέλη της Action Directe.

Βασίλης Ιωαννίδης

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

ο πόλεμος "χαμηλής έντασης"

Στο Μεξικό όλα κινούνται στο πυρετό των προεδρικών εκλογών. Σχεδόν όλοι, εκτός από τους από κάτω. Αυτοί προσπαθούν κα χτίσουν την αυτονομία τους και για αυτό η εξουσία σκαρφίζεται κόλπα για να τους σταματήσει. Ο πόλεμος χαμηλής έντασης όπως τον ονομάζουμε, συνεχίζεται.

Έτσι λοιπόν, η βάσκικη τράπεζα BBNV μπλόκαρε τους λογαριασμούς της ENLACE CIVIL, οργάνωσης η οποία υπερασπίζεται τον ζαπατιστικό αγώνα, με πρόσχηματα όπως ξέπλυμα χρήματος, ναρκοεμπόριο και αγορά όπλων. Οργανώσεις πολιτών σε όλο τον κόσμο ετοιμάζουν κινητοποιήσεις για να πάψει η απαγόρευση.

Επιπλέον παραστρατιωτικές ομάδες απήγαγαν στα μέσα του Μαίου επιμορφωτή ιθαγενών ο οποίος εργαζότανε σε σχολείο επιμόρφωσης δασκάλων στον αυτόνομο δήμο Ricardo Flores Magon. Το συγκεκριμένο σχολείο εγκαινιάστηκε το περασμένο Αύγουστο απότην ελληνική ομάδα αλληλλεγγύης "Καμπάνια , ένα σχολείο για την Τσιάπας".

Μέσα σε όλα αυτά ο EZLN ετοιμάζεται να παίξει μπάλα με την Ίντερ. Παρακάτω σας παραθέτουμε την επιστολή που έστειλε ο EZLN στον πρόεδρο της Ίντερ μετά την απόδοχη του στην πρόταση. Άσχετα αν πραγματοποιηθούν οι αγώνες, νομίζουμε ότι έχει πολύ ενδιαφέρον.

Μάριος Τουρσουνίδης

E.Z.L.N (Ζαπατιστικός στρατός για την εθνική απελευθέρωση)
25 Μαιου 2003

Προς Μάσσιμο Μοράτι, πρόεδρο της f.c internacionale του Μιλάνο

Κύριε Μάσιμο

Έχουμε λάβει το γράμμα σας με το οποίο μας δηλώνετε ότι η ομάδα σας, η Ίντερ Μιλάνου, αποδέχεται την αδελφική πρόταση που της κάναμε.

Απευθύνομαι σε σάς, όχι μόνο σαν "εκπρόσωπος" του EZLN άλλα πλέον, και ομόφωνα ορισμένος, ως τεχνικός διευθυντής των διαγαλαξιακών σχέσεων της ποδοσφαιρικής ομάδας των ζαπατίστας (η αλήθεια είναι πως δεν ήθελε κανείς άλλος να αναλάβει αυτό το λούκι). Έτσι λοιπόν ,θα εκμεταλευτώ την παρακάτω επιστολή για να προωθήσω πιο συγκεκριμένα της λεπτομέρειες της αντιπαράθεσης. Παραδείγματος χάρη, ίσως να το σχεδιάσω έτσι ώστε να μη περιοριστούμε σε ένα, αλλά να γίνουν δύο παιχνίδια. Ένα στο Μεξικό και ένα στην Ιταλία. Το έπαθλο μας είναι το El pozol del barro (το πηγάδι με τη λάσπη).

Θα σας πρότεινα το ματς στο Μεξικό να διεξαχθεί στο Ολυμπιακό στάδιο "Μεξικό 68" τη πόλη του Μεξικό και οι εισπράξεις του να διατεθούν στους ιθαγενείς τους εκτοπισμένους από τους παραστρατιωτικούς, στα υψίπεδα της Τσιάπας. Αν είστε σύμφωνοι, τότε να ειδοποιήσω την πανεπιστημιακή κοινότητα του UNAM (δηλ. φοιτητές, καθηγητές, ερευνητές και κάθε είδους εργαζόμενους) για να τους ζητήσω να μας δανείσουν το γήπεδο, όχι όμως χωρίς πιο πρίν να τους υποσχεθούμε με τρόπο επίσημο, ότι δε θα "πρέπει να διατηρήσουν τη σωτή τους" για να δανειστώ και κάτι από τα λεγόμενα του αγαπητού μας Ντον Πορφίριο.

Ίσως να συμφωνούσαμε στο ότι, μιας και θα είστε στο Μεξικό, να κάνουμε ένα ματς στη Γκουαδαλαχάρα, στο Jalisco, και τα έσοδα να δοθούν στους διωκόμενους νεαρούς διαδηλωτές ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, φυλακισμένους αδίκως στις φυλακές της συγκεκριμένης πολιτείας καθώς και στους πολιτικούς κρατούμενους όλου του κόσμου.

Εμείς θα προτείνουμε ως διαιτητή τον Ντιέγκο Μαραντόνα. Τον βάσκο Javier Aguirre και τον Jorge Valdano για επόπτες (χωρίς να φέρουν σημαίες στα χέρια), στον Σώκρατες, το βραζιλιάνο ποδοσφαιριστή, να παραστεί ως τέταρτος διαιτητής. Ίσως να προσκαλέσουμε αυτούς τους δύο διαγαλαξιακούς ταξιδιώτες με ουρουγουανικό διβατήριο, τον Εντουάρτο Γκαλεάνο και τον Μάριο Μπενεντέτι για να περιγράψουν το παιχνίδι, για την ανάγκες του διαγαλαξιακού συστήματος τηλεόρασης (η μόνη τηλεόραση που διαβάζεται). Στην Ιταλία οι σχολιαστές μπορεί να είναι οι Τζιάνι Μίνα και Πέδρο Λουίς Σούλο.

Ίσως θα έπρεπε, για να εξετάσουμε και το πώς παρουσιάζουν τη γυναίκα στις ποδοσφαιρικές αναμετρήσεις, δηλ. σαν τις τσιρλίντερ της διαφήμισης, ο EZLN να απαιτήσει από την κοινότητα των λεσβιών - γκαίη αλλά και από τους τραβεστί και τρανσέξουαλ να παίξουν αυτό το ρόλο και να οργανώσουν τη κερκίδα, γοητεύοντας τους αξιοσέβαστους νεωτεριστές, προκαλώντας τη λογοκρισία στη τ.ν, διαμάχες στην άκρα δεξιά και αποσυντονισμό στις γραμμές της Ίντερ, ανεβάζοντας ηθικά και ψυχικά την ομάδα μας. Δεν υπάρχουν μόνο ένας κόσμος και δύο φύλλα, και πάντα θα προτείνω οι διωκόμενοι για την διαφορετικότητα τους, να μοιράζονται χαρές, στήριξη και στιγμές ρήξης χωρίς να παραβλέπουν τη διαφορετικότητα.

Έτσι λοιπόν, βαδίζοντας στον ίδιο δρόμο, θα παίζαμε και ένα μάτς στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνια, της οποίας ο κυβερνήτης (που αντικαθιστά την έλλειψη νεύρων με στεροειδή) έχει χαράξει μια πολιτική εγκληματική απέναντι στους λατίνους μετανάστες. Τα έσοδα από το μάτς να βοηθήσουν τη νομική - συμβουλευτική ομάδα για τους "Χωρίς Χαρτιά" στις Η.Π.Α, και στον αγώνα που κάνουν κατά των διαφθαρμένων εγκεφάλων του σχεδίου "Μηδενική Ανοχή". Έπιπλέον η dream team των ζαπατίστας θα φέρει και πανό με το σύνθημα "Λευτεριά στους Mumia Abu Jamal και Leonard Partier".

Είναι πιθανό ο πρόεδρος Μπούς να απαγορεύσει τη παρουσία μας, εξ αιτίας της κουκούλας που φοράμε και το θόρυβο που θα προκαλέσουμε στο Χόλυγουντ. Ε,τότε ας μεταφέρουμε το μάτς στη Κούβα, στο γήπεδο που υπάρχει μπροστά από τη βάση του Γκουαντάναμο, παράνομη η ίδια, που παράνομα διατηρούν οι Η.Π.Α. Σ' αυτή την περίπτωση, κάθε αποστολή (Ίντερ και Ezln) ας υποσχεθούν πως θα φέρουν μαζί τους από ένα κιλό φάρμακα και φαγητό ο κάθε παίχτης, ως κίνηση διαμαρτυρίας ενάντια στο εμπάργκο από το οποίο υποφέρει ο λαός της Κούβας.

Αναφορικά με το μάτς στην Ιταλία και μ' εσάς γηπεδούχους (και εμάς φυσικά, γιατί οι ιταλικές επιρροές είναι προζαπατιστικές), θα μπορούσε το ένα να είναι στο Μιλάνο, στην έδρα σας, και το άλλο οπου θέλετε. Ένα ποσό θα θέλαμε να δωθεί στους μετανάστες που είναι παράνομοι από της κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και το άλλο όπου εσείς θέλετε. Όμως θα μας δώσετε και μια μέρα ελεύθερη για να επισκεφτούμε τη Γένοβα και να ζωγραφίσουμε caracolitos (σαλιγγαράκια) στο άγαλμα του Κολόμβου (το πρόστιμο το χρεώνεστε εσείς) και για αφήσουμε κι ένα λουλούδι στο σημείο όπου έπεσε νεκρός ο διαδηλωτής Carlos Juliani.

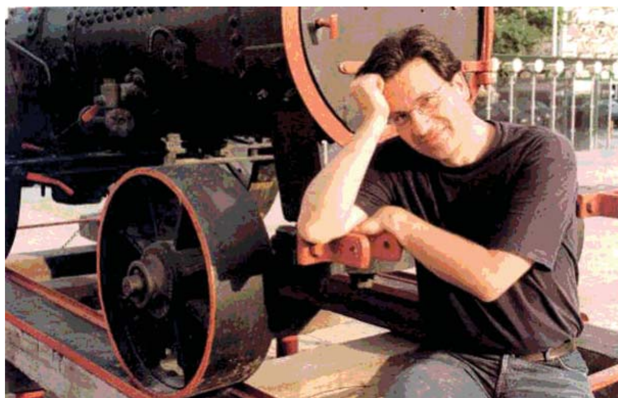
Λέτε να παίξουμε και ένα ματς στη χώρα των βάσκων! Ναι, κι αν μας το αρνηθούν, θα διαδηλώσουμε μπροστά από την έδρα της Τράπεζας BBVA -BANCOMER, η οποία και προσπαθεί να ποινικοποίηση την αποστολή αθρωπιστικής βοήθειας στις κοινότητες των ιθαγενών.

Ίσως μετά από αυτά και κάποιες εκπλήξεις ακόμη, πάψει να είναι το ποδόσφαιρο μια ακόμη εμπορική επιχείρηση άλλα γίνει ένα παιχνίδι διασκέδασης. Όπως εσείς είπατε, "πραγματικών" αισθημάτων.

Υγεία και ελπίζω να συναντηθούν οι δύο ομάδες σύντομα.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικό
Υποδιοικητής εξεγερμένων, Μάρκος

Θανάσης Παπακωνσταντίνου

Τον συναντήσαμε στη συναυλία αλληλεγγύης για τον Bahoz στις 5/6 όπου συμμετείχε αφιλοκερδώς, τραγουδώντας και παίζοντας με το λαούτο του. Δύο μέρες αργότερα εξέφρασε τις απόψεις του σε συνέντευξη που μας παραχώρησε για την εφημερίδα "Β".

Β: Γιατί συμμετείχατε στη συναυλία αλληλεγγύης για τον ΒΑΗΟΖ;

Θ.Π.: Αυτή την εποχή που δε συμβαίνει σχεδόν τίποτα και όπου οι περισσότεροι σκύβουν το κεφάλι και δέχονται ό,τι κι αν τους συμβαίνει, όταν υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που αντιστέκονται με τον άλφα ή βήτα τρόπο αυτό είναι μια όαση και δίνει και σε μένα χαρά γιατί κι εγώ δεν κάνω σχεδόν καθόλου κοινωνικές παρεμβάσεις. Ενώ η τέχνη γι' αυτούς που τη δέχονται μπορεί να λειτουργήσει επαναστατικά, για τον ίδιο το δημιουργό μάλλον λειτουργεί αντιεπαναστατικά. Γιατί; Επειδή με καθησυχάζει, μου δίνει μια πληρότητα και δεν έχω τη διάθεση να βγω και να παλέψω για κάποια πράγματα. Η περίπτωση του ΒΑΗΟΖ (γι' αυτό και ζήτησα υλικό για να μάθω) είναι και λίγο ιδιαίτερη γιατί έχουμε ένα μετανάστη που έχει μια κοινωνική παρέμβαση μέσα σ' ένα χώρο και νομίζω ότι αυτός είναι ο λόγος που ζητά πολιτικό άσυλο. Δηλαδή αν καθόταν στ' αυγά του πιθανώς και να μην είχε κανένα πρόβλημα υποθέτω. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο κατά τη γνώμη μου είναι ότι είσαστε 10, 100, 1000, 2000 άτομα που αντιστέκεστε και νοιάζεστε για το διπλανό. Αυτό είναι σημαντικό σήμερα όπου ο καθένας είναι κλεισμένος στον εαυτό του. Ήθελα λοιπόν να στηρίξω αυτή την προσπάθεια.

Β: Όσον αφορά την εκδήλωση για τους Ζαπατίστας εκεί γιατί επίσης συμμετείχατε;

Θ.Π.: Και για τους Ζαπατίστας πάλι έχω να πω ότι έδωσαν αισιοδοξία κατά τη γνώμη μου σ' όλα τα κινήματα ενάντια στις εξουσίες. Έδωσαν κουράγιο γιατί δε συμβαίνουν και πάρα πολλά πράγματα, συσπείρωσαν πολύ κόσμο και όταν συμβαίνει μία προσπάθεια προς την κατεύθυνση μιας καλύτερης κοινωνίας θέλω να συμμετέχω όσο γίνεται. Τέτοιες προσπάθειες είναι σημαντικές. Απ' την άλλη μεριά ίσως είναι και το ότι μπορεί να θέλω να καλύψω τη μη συμμετοχή μου την κοινωνική.

Β: Ποια είναι η άποψή σας για τις πολιτικές συναυλίες; Εσείς συμμετέχετε σε πολιτικές συναυλίες;

Θ.Π.: Όχι οι συναυλίες μου δεν είναι μόνο πολιτικές. Μπορεί να πάω να παίξω και σ' ένα γηροκομείο. Γενικά όταν παίζω χωρίς να πληρώνομαι λειτουργεί σαν κάθαρση και για μένα. Οι περισσότερες απ' αυτές τις συναυλίες που δίνονται και που τις αγκαλιάζουν πολλοί δημιουργοί και μουσικοί είναι λίγο του συρμού νομίζω. Βλέπω και αρκετούς να βρίσκουν αυτό σαν αφορμή για να παρουσιάσουν τον εαυτό τους. Δε νομίζω ότι γίνεται με πολύ αγνή διάθεση. Καταρχήν δε νομίζω ότι ένας καλλιτέχνης πρέπει να περνάει μηνύματα. Κάθε προσπάθεια που κάνει να κατευθύνει αυτό που πηγάζει από μέσα του, το αποδυναμώνει. Το μόνο που μπορεί να κάνει κάποιος καλλιτέχνης είναι να είναι ο εαυτός του. Ό,τι προκύψει θα είναι τελείως τυχαίο κι αν αξίζει θα υπάρχει και το αντίστοιχο μήνυμα.

Β: Τι γνώμη έχετε για τη στρατευμένη τέχνη και τους κοινωνικούς αγώνες στην εποχή της Παγκοσμιοποίησης;

Θ.Π. Για μένα δεν υπάρχει στρατευμένη τέχνη. Πρέπει να αφήνεις από μέσα να πηγάζει ελεύθερα αυτό που είναι να βγει και αυτό από μόνο του είναι μια πράξη αντίστασης. Δε θεωρώ ότι κάνω τραγούδια που βγάζουν κάποια μηνύματα πολιτικά, ωστόσο οι μόνοι που με πλησιάζουν για να παίξω είναι κυρίως απ' τους χώρους τους εξωκοινοβουλευτικούς και τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Αυτό σημαίνει ότι από τα τραγούδια, χωρίς να έχουν κάτι το συγκεκριμένο μέσα τους, προκύπτει μια διάθεση. Δε μου είπε ποτέ κανένας να παίξω για τη Χρυσή Αυγή. Δεν πιστεύω στη στρατευμένη τέχνη και κάνω εμφανίσεις για να καλύψω τις κοινωνικές μου ανησυχίες και να στηρίξω κάποιες προσπάθειες. Η παγκοσμιοποίηση είναι η παγκοσμιοποίηση του ελέγχου της κοινωνίας και προφανώς είμαι αντίθετος σε αυτό.

Β: Οι καλλιτέχνες σήμερα είναι διαμορφωτές της κοινής γνώμης και κατά πόσο πρέπει να είναι;

Θ.Π.: Εγώ δεν είμαι σίγουρος κατά πόσο οι καλλιτέχνες είναι διαμορφωτές της κοινής γνώμης και κατά πόσο πρέπει να είναι στην τελική ανάλυση. Οι περισσότεροι έχουν διαφορά ανάμεσα στο έργο και στις πράξεις τους. Πρέπει να είμαστε λίγο κουμπωμένοι απέναντι στους καλλιτέχνες. Δε μπορώ να βλέπω κάποιους που πηγαίνουν και παίζουν σε πολλές εκδηλώσεις διαφορετικών ιδεολογιών. Δε μπορώ να το κατανοήσω. Νομίζω ότι οι καλλιτέχνες στη σημερινή εποχή είναι σε υψηλότερη θέση απ' αυτή που θα έπρεπε. Η ενασχόλησή τους με την τέχνη είναι για να περνάνε καλά οι ίδιοι άρα είναι κατά κάποιον τρόπο καλοπερασάκηδες. Αυτοί οι άνθρωποι δε δικαιούνται ούτε να διαμορφώνουν γνώμες, ούτε να βγαίνουν και να μιλάνε για το καθετί, λες και μιλάει ο δημογέροντας. Εγώ γι' αυτό δε θέλω να μιλάω γιατί αυτό που κάνω το κάνω για να είμαι εγώ καλά σ' αυτή τη δύσκολη ζωή. Δε θεωρώ ότι κάνω κάτι σημαντικό που πρέπει να προβάλλεται και μάλιστα να διαμορφώνει και γνώμες. Θέλω όμως να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους γι' αυτό δημοσιοποιώ αυτά που κάνω, να έρθω σε επαφή με τους ανθρώπους, να μοιράσω πράγματα δικά μου και να μοιραστώ πράγματα δικά τους γιατί και αυτά που βγάζω δεν είναι ολότελα δικά μου.

Β: Πώς τοποθετεί ο Θανάσης Παπακωνσταντίνου τον εαυτό του στο χώρο της μουσικής βιομηχανίας και των σκουπιδιών της;

Θ.Π.: Από τη στιγμή που έχω μπει σ' ένα παιχνίδι δισκογραφικό είναι σαφές ότι έχω κι εγώ σχέσεις με τη μουσική βιομηχανία στο λιγότερο δυνατό βαθμό. Δεν έχω νιώσει μέχρι στιγμής με τον τρόπο που έχω σταθεί απέναντι στα πράγματα κάποια πίεση ή κάποια προσπάθεια να με κατευθύνουν. Σαφώς όμως και θέλουν οι εταιρίες να βγάλουν χρήματα. Μακάρι να ζούσαμε σε κοινωνίες όπου δε θα πληρωνόταν κανείς. Στην ιδανική κοινωνία για την οποία κάποιοι παλεύουν. Συνεχίζω να βρίσκομαι σ' αυτό το χώρο αρκετά αποστασιοποιημένος και νομίζω στο μέλλον θα κάνω ο ίδιος παραγωγές.

Όσον αφορά τα σκουπίδια αυτά υπάρχουν και υπήρχαν πάντα απλά σήμερα με την τηλεόραση βγήκαν περισσότερο στην επιφάνεια απ' ότι παλιότερα και ανάγκασαν και τους ανθρώπους να γίνουν σκουπιδοφάγοι. Αλλά δεν το σκέφτομαι και πάρα πολύ γιατί αργά ή γρήγορα ο καθένας συναντάει τη μουσική που του αξίζει και την τέχνη που του αρμόζει. Η τέχνη πρέπει να συγκινεί, δηλ. να σε κινεί, να βάζεις τον εαυτό σου. Οι άνθρωποι σήμερα προτιμούν τη διασκέδαση, όπως λέει και ο Adorno ο άνθρωπος επειδή στον αγώνα της επιβίωσης κουράζεται, δε θέλει να βάλει τον εαυτό του. Θέλει να περνάει απλώς κάτι απ' το ένα αυτί και να βγαίνει απ' το άλλο. Αυτή είναι η διασκέδαση και όχι η ουσία της τέχνης. Λίγοι είναι αυτοί που θεωρούν ότι η τέχνη μπορεί να τους αλλάξει τη ζωή. Εγώ θέλω ένα βιβλίο που διαβάζω, μία ταινία που βλέπω, ένα τραγούδι που ακούω, μια μουσική, να μου ανοίξει το κεφάλι στα δύο, να μου αλλάξει τη ζωή. Αυτό περιμένω απ' την τέχνη. Αυτό όμως είναι επώδυνο για τους σημερινούς κουρασμένους ανθρώπους. Επομένως δέχονται τα σκουπίδια, τα εύπεπτα κατασκευάσματα. Ο καθένας ας προσπαθήσει για τον εαυτό του και για τους άλλους.

Χ. Χαρμπίδου

Εορτασμοί της ταυτότητας

στο ημερολόγιο των μοναχικών ανθρώπων

Στις 25 Ιουνίου θα γιορταστεί η μέρα της Gay Pride (Ομοφυλόφιλης Υπερηφάνειας). Πρόκειται για ευκαιρία μνήμης και αντίστασης ή για ένα ακόμη τεκμήριο της αφομοιωτικής ικανότητας του "εμπορίου των ταυτοτήτων"; Δεν θα απαντήσουμε στο ερώτημα, η ιστορία της θεσμοποίησης της μέρας αυτής είναι άλλωστε προσβάσιμη σε όλους. Ίσως έχει ενδιαφέρον να δούμε τη γενικότερη σημασία τέτοιων εορτασμών της ταυτότητας ενάντια σε ό,τι αποκαλούμε ρατσισμό, διακρίσεις, αποκλεισμό όσον αφορά στις κατ' άτομο ανθρώπινες σχέσεις και το πώς θεσμοποιούνται.

Είναι πολύ παλιά η συζήτηση για τη "μονοθεματική" αντίσταση, για την υποκειμενικότητα ως όχημα του πολιτικού αγώνα, για το ριζοσπαστισμό του κοινωνικού φύλου ή της σεξουαλικότητας. Υπάρχει μάλιστα μια αναβίωση του λεξιλογίου του τέλους του '60 και των αρχών του '70 την τελευταία δεκαετία στο πλαίσιο μιας αυξανόμενης παραγωγής λόγου γύρω από τη δήθεν ποικιλία του παραπλανητικά αποκαλούμενου "κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης".
Από την άλλη, δεδομένης της αυξανόμενης σημασίας συνεκτικών ομάδων καταναλωτών και ψηφοφόρων (ειδικά στις ΗΠΑ και την ΕΕ) αυξάνεται συνεχώς και η πολιτική σημασία νομικών διατάξεων όπως οι γάμοι ομοφυλοφίλων (π.χ. Γερμανία και Σκανδιναβία) ή οι προνομίες που απορρέουν από τη συμβίωση (concubinage στη Γαλλία). Είναι γνωστό ότι σήμερα μαχητικά κινήματα όπως το φεμινιστικό ή το κίνημα για τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων έχουν σε μεγάλο βαθμό διαλυθεί κοινωνικά με την έννοια ότι ο κριτικός τους λόγος δεν είναι παρά αραιωμένος ή μεμονωμένος και ειδικός. Είτε δηλαδή συντηρείται σε μια ριζοσπαστική ρητορική σε ακαδημαϊκά συγγράμματα και προγράμματα σπουδών (ειδικά οι Γυναικείες Σπουδές και οι Gay Studies γνώρισαν άνθηση στις ΗΠΑ τις δεκαετίες '80 και '90 - τώρα αντιμετωπίζουν και πάλι ύφεση), είτε έχει καταστήσει ταχέως ανακυκλώσιμα εμπορεύματα τις μνήμες των αγώνων και της αντίστασης και έχουν στραφεί με πλήρη κατάφαση προς μια κουλτούρα αέναης αυτοεπιβεβαίωσης.

Αδύνατο με άλλα λόγια να πάρει κανείς θέση υπέρ του ενός ή του άλλου στην "αντιπαράθεση" Κούγια και Βαλιανάτου -και όχι μόνο επειδή έλαβε χώρα με τα μμε και για τα μμε. Κανείς από τους δύο δεν εκπροσωπεί κανένα "κοινωνικό υποκείμενο" της αντίστασης, ενώ κι οι δυο αντιπαρατίθενται εν ονόματι κάποιων δήθεν συγκρουόμενων κοινωνικών αξιών.
Ποιο είναι το κοινωνικό υποκείμενο της σύγκρουσης σε σχέση με τα ζητήματα της "ταυτότητας", είτε την έχει επιλέξει είτε την έχει αποδεχτεί κανείς; Τι σημαίνει ανθρώπινη σχέση στον καπιταλισμό υπό το πρίσμα π.χ. του κοινωνικού φύλου (παραγόμενου μέσα στις σχέσεις) ή της σεξουαλικότητας (παραγόμενης και εκφρασμένης και πάλι ως σχέσης); Ίσως αυτό να είναι το ερώτημα που πρέπει κανείς να θέσει πριν μιλήσει για "υπερηφάνεια" με άξονα το κοινωνικό φύλο ή τη σεξουαλικότητα.

Θα ήταν εύκολο κανείς να ισχυριστεί απλά ότι : "Οι θεσμοί της οικογένειας, του ζευγαριού, της ανατροφής των παιδιών, αλλά και οι θεσμοί των ερωτικών σχέσεων και της τεκνοποιίας δεν είναι μόνον εμποτισμένοι από τις καπιταλιστικές σχέσεις, είναι και οι ίδιοι καπιταλιστικές σχέσεις. Κατά πόσο έχει νόημα να μιλάμε για τις σχέσεις αυτές στον καπιταλισμό; Πρόκειται για σχέσεις καπιταλιστικές, αφού θεσμίζονται στο πλαίσιο εννοιών όπως ο ποσοτικός υπολογισμός εσόδων-εξόδων, οι επενδυτικές προοπτικές, ο συνεχής και ελεύθερος ανταγωνισμός στην απόδοση, η νομιμότητα της εκμετάλλευσης της υπεραξίας, η εμπορευματική/ θεαματική μορφή της εκδήλωσης της επιθυμίας". Με άλλα λόγια, να ξεμπερδεύει με μια επιφανειακά αντισυμβατική ορολογία.
Αυτού του τύπου όμως η κριτική, μια κριτική ιδεολογική, δεν σημαίνει σχεδόν τίποτε. Σε μεγάλα κομμάτια των κοινωνιών του δυτικού κόσμου οι θεσμοί της οικογένειας, της ανά δύο γονείς ανατροφής παιδιών, της διαφύλαξης και κληροδότησης της οικογενειακής περιουσίας, της οικογενειακής ασφάλισης διόλου δεν επιβάλλονται. Αν εξαιρέσουμε μερικές νομικές διατάξεις, ισχύουσες, αλλά πολύ ελαστικές (επιδόματα, ειδικές άδειες), οι πρακτικές αυτές όχι μόνον δεν προπαγανδίζονται, αλλά συχνά ούτε καν ενθαρρύνονται. Κάθε άλλο. Για κάποιες τάξεις του πληθυσμού (ευκατάστατων κινητικών επαγγελματιών αλλά και ελαστικά εργαζόμενων μεταναστών) είναι μάλιστα σχεδόν απολιθώματα. Ένας υγιής άνδρας ή μία υγιής γυναίκα 18-45 ετών μπορούν να προσφέρει πολλά σε όλους τους τομείς της παραγωγής αν είναι αδέσμευτοι ή ευκαιριακά δεσμευμένοι.

Ο καπιταλισμός ενδιαφέρεται για τους θεσμούς του γάμου και της οικογένειας, όσο ακριβώς ενδιαφέρεται και για τη διάλυσή τους: Ειδικά μάλιστα το μοντέλο της "σειραϊκής μονογαμίας" βολεύει στο καθεστώς ελαστικής εργασίας και μάλιστα τροφοδοτεί μια ολόκληρη βιομηχανία προϊόντων, υπηρεσιών και ιδεολογημάτων, από τις επιταγές της ψυχολογίας "να αισθάνεσαι καλά με τον εαυτό σου και να είσαι με κάποιον που σου ταιριάζει [ενν. ανά πάσα στιγμή, σε κάθε φάση της παραγωγής υπεραξίας, να έχεις συναίνεση στη ζωή σου που να σε καθιστά ταυτόχρονα και παραγωγικό]", μέχρι την αποενοχοποίηση της μοιχείας ή το χαμηλό γραφειοκρατικό και χρηματικό κόστος των διαζυγίων.
Τα μοντέλα της μονογονεϊκής οικογένειας ή της άγαμης συμβίωσης άνετα απορροφώνται τόσο από την αγορά, όσο κι από το κανονιστικό και εκτελεστικό σύστημα. Δεν πρέπει βέβαια να υποτιμηθεί εδώ το μεγάλο πλήγμα που δέχτηκαν και δέχονται ακόμη όσοι άνεργοι και/ή γονείς βίωσαν, στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες, την άρση της σοσιαλδημοκρατικής κρατικής πρόνοιας. Κι εδώ όμως το ζήτημα είναι ζήτημα επιβολής της φτώχειας, και όχι ζήτημα αποκλεισμού λόγω κάποιας οικογενειακής επιλογής.
Η καπιταλιστική σχέση "έρωτας" με τη μορφή του ευέλικτου κοινωνικού θεσμού (του εναλλασσόμενου και ανακλητού ζευγαριού) ενθαρρύνεται προνομιακά: Δεν θα μπορούσε να μείνει έξω από τον κύκλο της κατανάλωσης η παροδική ορμή της εξωστρέφειάς του. "Ερωτική" είναι ούτως ή άλλως η καπιταλιστική οικονομία: Είναι λιμπιντικά προσανατολισμένη, ενδιαφέρεται για την αταβιστική άμεση έλξη, την περιτυλίγει σε απαστράπτουσες συσκευασίες, κεφαλαιοποιεί τον αυθορμητισμό, ταυτίζει το αισθησιακό με το αισθητικό, γι' αυτό και ανάγει την ερωτική πράξη σε υπηρεσία υψηλής υλικής και επικοινωνιακής αξίας (και αντίστοιχα σε αγαθό χαμηλής κοινωνικής και πνευματικής αξίας). Θα μπορούσαμε να πούμε άλλωστε ότι και το εμπόρευμα δεν είναι παρά μια προσομοίωση της σεξουαλικής προσέγγισης: εντυπωσιάζει άμεσα με την αισθησιακή γοητεία του, ασκεί έλξη με μια υπόσχεση που περικλείει, καταναλώνεται τελετουργικά και καταστρέφεται. Και κατόπιν ανακυκλώνεται.
Η αναγνώριση στο σήμερα (ισχυρών, σίγουρα) στοιχείων της παλιάς αστικής ιδεολογίας της πυρηνικής οικογένειας, που σίγουρα εξυπηρέτησε προνομιακά προηγούμενες εκφάνσεις του καπιταλισμού στις προηγμένες οικονομίες, ίσως να μην αρκεί. Στην κατανόηση της σημερινής κατάστασης, κάποια ερωτήματα είναι πάντοτε ανοιχτά. Πώς ξεπερνά κανείς την ιδιότητα του θύματος είτε μέσα από τη διεκδίκηση δικαιωμάτων, είτε μέσα από τη διεκδίκηση της "υπερηφάνειας"; Στις δικές μας καπιταλιστικές σχέσεις, στον τρόπο που έχουμε εμείς οι ίδιοι κυριαρχηθεί από τις αξίες τους, κατά πόσο μπορούμε να κάνουμε πραγματικά ανατρεπτική κριτική; Δεν έχουμε γίνει κι εμείς οι ίδιοι αγοραία ανταγωνιστικοί, καχύποπτοι, χωρίς ανοχή, ανυπόμονοι και υπολογιστικοί, στην οικονομία του πάρε - δώσε, της επιλογής "σωστό - λάθος", του δανεισμού και του τόκου, του καθήκοντος, της απόδειξης και της ανταπόδοσης, στρατηγικοί επενδυτές τις περισσότερες στιγμές στους "παραδοσιακούς" θεσμούς ή στην "άρνησή" τους;
Φαίνεται πάντως ότι ο καπιταλισμός δεν έχει δικούς του οικογενειακούς θεσμούς, δεν έχει δικά του πρότυπα ερωτικών ή γονεϊκών σχέσεων. Δεν είναι μοντέλο κοινωνικών συνηθειών με συγκεκριμένες μορφές που να νοηματοδοτούνται οριστικά από τη διατήρηση ή την ανατροπή τους. Είναι κάτι πολύ παραπάνω -και πολύ λιγότερο. Η επιτυχία των καπιταλιστικών σχέσεων έγκειται ακριβώς στην ευελιξία τους. Στηρίζονται σε διάφορες μορφές, διατηρώντας απ' όλες πάντοτε ένα ζωτικό υπόλειμμα από τον πυρήνα μιας αλήθειας -το ότι οι άνθρωποι θέλουν να είναι μαζί και να συνάπτουν σχέσεις μεταξύ τους: μιας συνθήκης αλληλέγγυας συνύπαρξης, ενός αυθεντικού συναισθήματος. Γι' αυτό, το ζήτημα δεν είναι η σκηνοθεσία ή ο προγραμματισμός των σχέσεων. Για τις διάφορες βολικές ταμπέλες των ταυτοτήτων του κοινωνικού φύλου, των οικογενειακών επιλογών και των ερωτικών προτιμήσεων φροντίζουν τόσο οι διάφορες εκκλησίες, όσο και η υπερδιογκωμένη αγορά ψυχοσωματικών βελτιώσεων και lifestyle, από την αισθητική πλαστική χειρουργική ως τις δίαιτες, τα προγράμματα "αυτοσυνειδησίας" και "κοινωνικότητας", την ανθούσα βιομηχανία της πορνογραφίας. Οι άνθρωποι, σύμφωνα με την κυρίαρχη ρητορική, είτε πρόκειται για ρητορική ατομικής ανεξαρτησίας (ενάντια σε δεσμεύσεις οικογένειας και ετεροφυλοφιλικών σχέσεων αποκλειστικότητας) είτε για ρητορική "νεοσυντηρητική" (back to basics - πυρηνική οικογένεια) είναι κατά βάση εντελώς μόνοι. Ως ανακυκλώσιμες μονάδες παραγωγής ταξινομούνται ανάλογα με τη θέση τους στις κοινωνιολογικές στατιστικές των "προτιμήσεων", των "επιλογών" ή των "ικανοτήτων" τους (και τι σημαίνει άραγε "επιλογή" και "προτίμηση";...)
Οι κοινωνικοί αποκλεισμοί φαίνεται να είναι ολοένα και εντονότεροι, δεν αρκεί λοιπόν να κρίνονται με τις απομονωτικές κατηγορίες του κοινωνικού φύλου ή της οικογενειακής κατάστασης, κατηγορίες εμπορικής και πολιτικής εκμετάλλευσης. Σε ένα καθεστώς απόλυτης ανασφάλειας κάθε ανθρώπινης σχέσης, ο καθένας συνεχώς αναγκάζεται να οικειοποιείται μια ατομική ταμπέλα που του επιβάλλεται (για πάντα ή για λίγο) για να αποδεικνύει ανά πάσα στιγμή "ποιος είναι". Τι να τις κάνουμε τις ατομικές ταυτότητες όταν δεν έχουμε ατομικό και συλλογικό σχέδιο να τις υπερβούμε -να υπερβούμε την εμπορευματοποίηση των ταυτοτήτων, την πολιτική τους αφομοίωση, τη στρεβλωμένη τους χρήση από την κυριαρχία και μετά την εσωτερίκευσή τους από τα ίδια τα "θύματα"; Η εμπιστοσύνη και η αλληλεγγύη μπορεί να είναι όροι που χρησιμοποιούν πλέον οι διαφημίσεις των τραπεζών, τις έννοιες αυτών των όρων ωστόσο ακόμη τις αναζητούμε.

Λία Γ.

Σε άλλους καιρούς, τα πράγματα θα ήταν ξεκάθαρα.
Σε εποχές δουλείας, οι σκλάβοι δουλεύαν για τον αφέντη ο οποίος καρπωνόταν όλο το αποτέλεσμα της δουλειάς τους, με υποχρέωση να "συντηρεί" στοιχειωδώς τον άνθρωπο - μηχανή παραγωγής, ανάλογα με τη διάθεσή του.. Σε εποχές φεουδαρχίας, την παραγωγή καρπωνόταν ο φεουδάρχης κι έδινε ένα ξεροκόματο στους ανθρώπους - μηχανές παραγωγής, ανάλογα με τη διάθεσή του. Και στις δύο περιπτώσεις είχε δικαιώματα ζωής και θανάτου πάνω τους.
Στους σύγχρονους "δημοκρατικούς" καιρούς, οι εργαζόμενοι δεν εισπράτουν ένα ξεροκόματο αλλά κάτι περισσότερο, για να μπορούν να καταναλώνουν. Αλλά δεν είναι ούτε σκλάβοι ούτε κολλήγοι, είναι "ελεύθεροι" άνθρωποι, με "αναμφισβήτητα" δικαιώματα habeas corpus, με πρόσβαση στη "γνώση" και τη "διασκέδαση" και πολλές ακόμα "ελευθερίες επιλογής".
Η περίοδος της οθωμανικής κατοχής έχει συνδιαστεί και με τρομερούς φόρους - χαράτσια που καταλήστευαν με κρατική βούλα τους υπόδουλους.
Αν υπολογίσει ένας εργαζόμενος το τί πληρώνει σε φόρους (έμμεσους και άμεσους), θα διαπιστώσει οτι το 50% περίπου των αποδοχών του, επαναεισπράτεται από το κράτος αποκλειστικά με τη μορφή φόρων (με την ασφάλιση, τους λογαριασμούς με τα πάγια και τους φόρους, με την επιπλέον φορολογία στα είδη άμμεσης ανάγκης κ.λ.π.). Δηλαδή, αν δεν υπήρχε αυτή η "απομύζηση", εάν το κράτος δεν διεκδικούσε το μισό μισθό (δηλ. τις μισές ώρες εργασίας, που τις δουλεύουμε αποκλειστικά γι' αυτό), θα μπορούσαμε να δουλεύουμε τις μισές ώρες με τις ίδιες αποδοχές ή με τις ίδιες ώρες εργασίας να έχουμε τις διπλάσιες αποδοχές στα χέρια μας.
Οι εργαζόμενοι το θεωρούν φυσικό γιατί φαντάζονται οτι το χαράτσι αυτό είναι αναγκαίο σ' ένα οργανωμένο κράτος πρόνοιας, ότι τα χρήματά τους αναδιανέμονται για το κοινωνικό όφελος.

Όταν λοιπό το κράτος πρόνοιας δεν υπάρχει (δεν υπήρξε ποτέ) και η ληστεία των εργαζόμενων γίνεται αποκλειστικά για την ενίσχυση του ιδιωτικού μεγαλοκεφαλαίου (είτε με τη μορφή ανεξέλεγκτων -φανερών ή κρυφών- επιδοτήσεων, είτε με τη μορφή αγύριστων δανείων από κρατικές τράπεζες, είτε με τη μη αποπληρωμή των τεράστιων ασφαλιστικών οφειλών (με κίνδυνο αυτοί που μια ζωή δούλευαν να μη μπορούν να εισπράξουν τη σύνταξη για την οποία μια ζωή δούλευαν και πλήρωναν), είτε με δεκάδες άλλους τρόπους που εφευρίσκουν οι πολυμήχανοι επιχειρηματίες - κυρίαρχοι, τότε με ποιές λέξεις θα κατονόμαζε κανείς τις συνθήκες της σύγχρονης ζωής κι εργασίας;
Μήπως ποτέ άλλοτε δεν ήταν πιο ξεκάθαρος ο παρασιτικός ρόλος του κράτους και των μεγαλοεπιχειρηματιών;
Ήταν ποτέ πιο φανερό ότι ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ή μάλλον οτι ΜΟΝΟ χωρίς αυτούς μπορούμε να ζήσουμε;

(Οι ηγέτες του "οικονομικού θαύματος" της Αμερικής στη δεκαετία του 90 και ο τότε πρόεδρος Κλιντον, το δήλωναν ξεκάθαρα: "χάρη στις αλλαγές που έχουν συντελεστεί στους θεσμούς και στις πρακτικές της αγοράς εργασίας, επήλθε σημαντική μείωση των μισθών και αυξημένη ανασφάλεια των εργαζόμενων. Οι εργαζόμενοι έχουν τρομοκρατηθεί. Φοβούνται ν' απαιτήσουν μισθούς αξιοπρεπείς κι επιδόματα για να ζήσουν, κι αυτό είναι καλό".
Νόαμ Τσόμσκυ: " Ο ρόλος της δύναμης στην παγκόσμια τάξη")

Ζωή ήρεμης απελπισίας;